

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 38. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2017 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 38. posiedzeniu Senatu:

senatora Rafała Ambrozika	7
senatora Przemysława Błaszczyka.....	13
senatora Zbigniewa Cichonia	19
senatora Roberta Dowhana.....	23
senatora Arkadiusza Grabowskiego	
oraz senatora Czesława Ryszki	27
senatora Jana Marii Jackowskiego	29
senatora Andrzeja Kobiaka	34
senatora Grzegorza Napieralskiego.....	46
senatora Jarosława Obremskiego.....	51
senatora Andrzeja Pajaka	53
senatora Marka Pęka	57
senatora Mariana Poślednika	68
senatora Waldemara Sługockiego.....	76
senatora Aleksandra Szweda	82
senatora Antoniego Szymańskiego	86
senatora Przemysława Termińskiego.....	89
senatora Piotra Wacha.....	93
senatora Artura Warzochy	96
senatora Jerzego Wcisły.....	98

38. POSIEDZENIE SENATU

(30 marca 2017 r.)

Oświadczenie senatora Rafała Ambrozika

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra rozwoju i finansów Mateusza Morawieckiego

Do mojego biura senatorskiego zgłosiło się kilka osób ze sprawami dotyczącymi użytkowania mienia Skarbu Państwa. W przykładowej sprawie nieruchomości należy do Państwowej Inspekcji Sanitarnej w mieście powiatowym i stanowi zabudowaną działkę w centrum miasta. Część budynku zajmuje Państwowa Inspekcja Sanitarna, a część budynku zajmują inne podmioty, przeważnie gospodarcze i fundacje. Podmioty te nie użytkują jednak pomieszczeń na podstawie umowy dzierżawy czy podobnej umowy odpłatnego użytkowania pomieszczeń. Podmioty te użytkują pomieszczenia na podstawie umowy użyczenia, a więc bezpłatnie. Ponoszą jednak koszty eksploatacji. Jeśli weźmie się pod uwagę rynek najmu nieruchomości, to okazuje się, że wartość tych kosztów naliczanych podmiotom, którym użyczono części nieruchomości, uzasadnia podejrzenie, że nie są to koszty, lecz czynsz. Jeden z podmiotów mający w użyczeniu część tej nieruchomości poprosił o zmianę umowy użyczenia na umowę najmu. W odpowiedzi otrzymał wypowiedzenie umowy użyczenia bez możliwości zawarcia umowy najmu.

W związku z tym mam pytania do Pana Ministra.

Czy ten sposób przekazywania w użytkowanie nieruchomości Skarbu Państwa na podstawie umowy użyczenia jest znany Panu Ministrowi?

Czy ten sposób użytkowania nieruchomości Skarbu Państwa przez podmioty gospodarcze i inne nie uszczupla dochodów Skarbu Państwa?

Czy ta forma wykorzystywania majątku Skarbu Państwa nie jest swoistą furtką do nadużyć polegających na „windowaniu” fikcyjnych kosztów do poziomu czynszu?

Czy umowa użyczenia na majątek Skarbu Państwa jest zgodna z równością podmiotów gospodarczych na rynku, które muszą płacić czynsz za najem pomieszczeń do działalności gospodarczej?

Czy użyczenie pomieszczeń stanowiących własność Skarbu Państwa do działalności gospodarczej lub innej działalności nie stanowi pomocy państwa lub nie stanowi nieuprawnionej pomocy państwa?

Z góry dziękuję Panu Ministrowi za odpowiedź na niniejsze oświadczenie.

Rafał Ambrozik

**Stanowisko
MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW**

Warszawa, 13 kwietnia 2017 r.

Pan
Andrzej Adamczyk
Minister Infrastruktury
i Budownictwa

Szanowny Panie Ministrze,
przekazuję w załączeniu oświadczenie Pana Rafała Ambrozika, Senatorsa RP złożone na 38. posiedzeniu Senatu w dniu 30 marca 2017 r. w sprawie użytkowania mienia Skarbu Państwa, z uprzejmą prośbą o załatwienie zgodnie z właściwością.

Na podstawie art. 36 ust. 4 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. poz. 2259) minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa wykonuje w imieniu Skarbu Państwa przysługujące Skarbowi Państwa uprawnienia wynikające z prawa własności nieruchomości, chyba że z przepisów odrębnych lub czynności prawnej wynika własność innego organu, jednostki organizacyjnej Skarbu Państwa lub państwowej osoby prawnej.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW
Leszek Skiba
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów

**Odpowiedź
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Warszawa, 10 maja 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senatora Rafała Ambrozika, dotyczące użytkowania mienia Skarbu Państwa, złożone na 38. posiedzeniu Senatu i przekazane przy piśmie Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Finansów pana Leszka Skiby z dnia 13 kwietnia 2017 r., niniejszym przedstawiam informacje w tym zakresie.

I. Poruszona w oświadczeniu kwestia dotyczy sposobu administrowania nieruchomością przez jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, mającą siedzibę w jednym z miast powiatowych. Z opisu sprawy można wywnioskować, że jednostką tą jest powiatowa stacja sanitarno-epidemiologiczna czyli jeden z 318 urzędów państwowej inspekcji sanitarnej działających w strukturach **rządowej administracji zespolonej w powiecie**.

Formą prawną władania nieruchomością przez jednostkę organizacyjną jest trwały zarząd. Na podstawie art. 45 *ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami* (Dz. U. z 2016 r. poz. 2147, z późn. zm.) państwowe jednostki organizacyjne mogą uzyskać trwały zarząd nieruchomości, która jest własnością Skarbu Państwa lub stanowi przedmiot użytkowania wieczystego Skarbu Państwa. **Organem właściwym do gospodarowania zasobem nieruchomości Skarbu Państwa, w tym ustanawiania trwałego zarządu, jest starosta**, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej.

W ramach trwałego zarządu jednostka organizacyjna ma prawo korzystania z nieruchomości w celu wykonywania zadań należących do zakresu jej działa-

nia, ale również do oddania nieruchomości lub jej części w najem, dzierżawę lub użyczenie, na zasadach określonych w art. 43 ust. 2 pkt 3 ww. ustawy o gospodarce nieruchomościami.

W świetle przywołanych przepisów, udostępnienie części nieruchomości, która nie jest aktualnie wykorzystywana na potrzeby trwałego zarządcy, innym podmiotom **na okres nie dłuższy niż 3 lata, jest dopuszczalne z zastrzeżeniem zawiadomienia właściwego organu i organu nadzorującego daną jednostkę organizacyjną** o zawarciu umowy najmu, dzierżawy lub użyczenia. W przypadku zamiaru zawarcia ww. umów na **okres dłuższy niż 3 lata** lub na czas nieoznaczony, konieczne jest wcześniejsze **uzyskanie zgody tych organów**¹. W opisaney na wstępie sytuacji, organem udzielającym zgody na zawarcie przez powiatową stację sanitarno-epidemiologiczną umowy najmu, dzierżawy lub użyczenia jest starosta jako organ właściwy oraz Główny Inspektor Sanitarny – jako organ nadzoru.

Odpowiadając zatem na pierwsze pytanie należy zauważyć, że udostępnianie (np. na podstawie umowy użyczenia) przez jednostki organizacyjne części gruntów i budynków oddanych w trwały zarząd, **zostało przewidziane w przepisach regulujących gospodarowanie nieruchomościami** i dotyczy nie tylko zasobu nieruchomości Skarbu Państwa, ale również gminnych, powiatowych i wojewódzkich zasobów nieruchomości.

- II. Odpowiedź na kolejne pytanie wymaga przytoczenia generalnej zasady gospodarowania zasobem nieruchomości publicznych, określonej w art. 12 *ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami*. Zasada ta stanowi, że organy działające za Skarb Państwa lub jednostkę samorządu terytorialnego, są obowiązane do **gospodarowania nieruchomościami w sposób zgodny z zasadami prawidłowej gospodarki**, czyli tak aby osiągać z nieruchomości pożytki przekraczające koszty. Kryterium zysku nie może być jednak czynnikiem wyłącznym, gdyż **przy wyborze sposobu i formy wykorzystania składników mienia Skarbu Państwa lub samorządu powinny być brane pod uwagę również inne przesłanki**. Istotna jest m.in. ocena wpływu udostępnienia nieruchomości publicznej na **ogólnie pojęty interes społeczny**, np. zapewnienie obywatelom łatwego dostępu do sektora usług publicznych, rozwój inicjatyw społecznych czy wspieranie drobnej przedsiębiorczości w wymiarze lokalnym. Z tego względu przepisy *ustawy o gospodarce nieruchomościami* przewidują możliwość zawarcia umowy użyczenia w odniesieniu do nieruchomości lub części nieruchomości publicznej, która ze względu na brak odpłatności za używanie rzeczy, nie ma charakteru komercyjnego. Jak już wcześniej wspomniano, w przypadku umów zawieranych na okres do 3 lat, decyzja o udostępnieniu części nieruchomości publicznej należy do trwałego zarządcy. W przypadku umów zawieranych na czas dłuższy – trwały zarządca musi w tej sprawie uzyskać zgodę organu właściwego do gospodarowania danym zasobem nieruchomości oraz organu nadzoru.
- III. Pytanie trzecie odnosi się do **sposobu rozliczania usługi polegającej na udostępnieniu części powierzchni użytkowej**, czyli dotyczy warunków umowy zawartej pomiędzy zainteresowanymi stronami. Bez szczegółowej znajomości treści dokumentu trudno zająć stanowisko, czy w konkretnej sytuacji dochodzi do „windowania fikcyjnych kosztów”. Warto bowiem mieć na uwadze, że nawet w przypadku zawarcia umowy użyczenia, która co do zasady ma charakter nieodpłatny, **powinien być w niej określony mechanizm rozliczania kosztów, przypadających na utrzymanie danej nieruchomości lub jej części**. Będzie on obejmował zapewne nie tylko możliwość refakturowania stosownej części opłat za media, usługi ochrony lub sprzątnięcia ale – jak należy się domyślać

¹ Wyjątkiem od ww. zasad jest udostępnianie nieruchomości przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów oraz jednostki organizacyjne wymienione w art. 60 ust. 1 *ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami*, w przypadku których nie ma obowiązku występowania o zgodę na zawarcie umów najmu, dzierżawy lub użyczenia.

– będzie również uwzględniał koszty utrzymania części wspólnych nieruchomości. W zależności od treści zawartej umowy, użytkownik części nieruchomości może być ponadto obowiązany do partycypowania w kosztach planowanego remontu budynku, przewidującego wymianę np.: stolarki okiennej, poszycia dachowego, schodów czy systemów zabezpieczeń i kontroli dostępu.

Z uwagi na złożoność i indywidualny charakter poszczególnych spraw, trudno dokonać uogólnionej oceny prawidłowości działania każdego trwałego zarządcy w omawianym zakresie. Wydaje się jednak, że **zaistniałe kontrowersje należałoby tłumaczyć na korzyść jednostki organizacyjnej**, która – mimo nieodpłatnego udostępnienia części powierzchni użytkowej – rzetelnie określa koszty, jakie powinien ponosić użytkownik, tak by budżet państwa (lub gminy) nie był obciążany wydatkami na utrzymanie powierzchni niewykorzystywanej na cele statutowe trwałego zarządcy.

Wydaje się również, że przeprowadzenie rozeznania lokalnego rynku nieruchomości i podjęcie decyzji odnośnie do opłacalności zawarcia danej umowy leży po stronie podmiotu zawierającego umowę najmu lub użyczenia. W sytuacjach spornych, dotyczących już zawartych umów, właściwym do rozstrzygania spraw cywilnych o zapłatę jest sąd powszechny.

Opisany w interpelacji przypadek nie stwarza w mojej ocenie podstaw do sformułowania ogólnego twierdzenia, że dopuszczalna prawnie forma wykorzystania majątku Skarbu Państwa, polegająca na możliwości zawarcia przez jednostkę organizacyjną umowy użyczenia części nieruchomości, ze swej istoty prowadzi do powstawania nadużyć.

IV. Ostatni problem poruszony w interpelacji, przedstawiony w dwóch ostatnich pytaniach, dotyczy zagadnień związanych z równością podmiotów gospodarczych na rynku oraz udzielaniem im przez Państwo pomocy.

Pojęcie pomocy publicznej wynika z zapisów art. 107 ust. 1 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz orzecznictwa Komisji Europejskiej (KE) i Sądów Unii Europejskiej. Wskazują one, iż pomocą publiczną jest wszelka pomoc, która spełnia następujące przesłanki:

- 1) beneficjentem wsparcia jest przedsiębiorca w rozumieniu funkcjonalnym;
- 2) jest udzielona za pośrednictwem lub ze źródeł państwowych w jakiegokolwiek formie;
- 3) stanowi korzyść dla beneficjenta oraz jest selektywna;
- 4) zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorcom;
- 5) wpływa na wymianę handlową pomiędzy Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej.

Należy podkreślić, iż **niespełnienie choćby jednej z powyżej przedstawionych przesłanek nie pozwala automatycznie zakwalifikować danego rodzaju wsparcia jako pomocy publicznej**. Za niezgodną z postanowieniami Traktatu uznaje się przede wszystkim pomoc państwa, która wywołuje zakłócenia konkurencji oddziałujące na handel pomiędzy krajami członkowskimi Unii. W praktyce, rozumienie pojęcia „pomoc państwa” jest określone decyzjami Komisji Europejskiej, która orzeka o jej zgodności lub niezgodności z regułami wspólnego rynku. We wszystkich przypadkach, gdy udzielona pomoc nie znajduje uznania Komisji, powstaje obowiązek jej zwrotu wraz z odsetkami.

Komisja określiła również przypadki, gdy pomoc można uznać za zgodną z regułami wspólnego rynku, takie jak: pomoc przeznaczona na ułatwianie rozwoju pewnych form działalności lub pewnych regionów gospodarczych, **jeżeli nie zmienia ona warunków wymiany w zakresie naruszającym wspólny interes, w szczególności gdy jej beneficjentami są małe i średnie przedsiębiorstwa**. **Pomoc o stosunkowo niskiej wartości**, która w ocenie Komisji Europejskiej nie jest w stanie naruszyć konkurencji lub wywierać wpływu na handel między państwami członkowskimi jest określana jako „**pomoc de minimis**”. Pomoc tego rodzaju jest wyłączona spod zakazu wynikającego z art. 107 ust. 1 TFUE i nie podlega zgłoszeniu do Komisji Europejskiej.

Zasady udzielania pomocy de minimis reguluje *rozporządzenie Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy de minimis*. Pomoc udzielana na podstawie ww. rozporządzenia jest dopuszczalna z mocy prawa, a zatem zwolniona z obowiązku notyfikacji pod warunkiem spełnienia wszystkich przesłanek zawartych w ww. rozporządzeniu. Wskazuje ono m.in. następujące kwotowe progi pomocy, jaka może zostać uznana za **wsparcie bagatelne – jest to kwota 200 000 EUR w ciągu trzech lat dla przedsiębiorstw** (obecnie ok. 290 tys. zł/rok), z wyłączeniem sektora transportu, dla którego próg ten obniżono do 100 000 EUR.

Pomocą nielegalną określa się wsparcie spełniające wszystkie przesłanki pomocy publicznej, które przyznane zostało beneficjentowi niezgodnie z regulacjami wynikającymi z art. 108 ust. 3 TFUE. Jako takie określić możemy m.in. **wsparcie, które mimo obowiązku zgłoszenia nie zostało notyfikowane w Komisji Europejskiej**, a jednocześnie nie podlega zwolnieniu na podstawie odrębnych przepisów (np. wyłączenia blokowe, pomoc de minimis, rekompensata za świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym).

Analiza zagadnienia dotyczącego zawierania przez jednostki organizacyjne umów użyczenia nieruchomości lub ich części, których stroną jest podmiot gospodarczy, prowadzi do wniosku, że takie działanie nie będzie naruszało konkurencji na rynku ani zasady równości podmiotów gospodarczych, jeżeli koszty związane z użytkowaniem nieruchomości są porównywalne z kosztami najmu właściwymi dla danego rynku. **W takim przypadku można przypuszczać, że działanie powyższe nie będzie stanowiło pomocy Państwa ani nieuprawnionej pomocy Państwa.**

Należy jednak zauważyć, że zgodnie z obowiązującymi przepisami **jedynym organem uprawnionym do orzekania w sprawach pomocy publicznej jest Komisja Europejska**. W postępowaniu przed Komisją i sądami europejskimi Rząd Rzeczypospolitej Polskiej reprezentuje Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Zakres działania ww. organu w zakresie pomocy publicznej reguluje *ustawa z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1808, z późn. zm.)*. Zgodnie z tą ustawą Prezes UOKiK m.in. opiniuje projekty pomocy, notyfikuje je Komisji Europejskiej oraz monitoruje pomoc publiczną udzielaną polskim podmiotom.

Na zakończenie należy dodać, że Minister Infrastruktury i Budownictwa został wyposażony w kompetencje do gospodarowania wyodrębnionym zasobem nieruchomości Skarbu Państwa w ramach przeprowadzonej na początku roku reformy obszaru działania państwa, związanego z wykonywaniem uprawnień właścicielskich. Kompetencje powyższe wynikają z nowych regulacji zawartych w *ustawie z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. poz. 2259)*, jak również ze znowelizowanych przepisów *ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2016 r. poz. 2147, z późn. zm.)*, które wymuszają podniesienie jakości zarządzania mieniem państwowym, Uwagi zawarte w przesłanym oświadczeniu dotyczą problemów, które zostały już dostrzeżone w toku przeprowadzonego wstępnie rozeznania i posłużą do zweryfikowania podejścia do udostępniania nieruchomości Skarbu Państwa podmiotom zewnętrznym w stosunku do Skarbu Państwa.

W ramach wykonywania zadań w obszarze gospodarowania nieruchomościami poddano analizie m.in. dotychczasową praktykę rozpatrywania wniosków trwałych zarządców o wyrażenie zgody na zawarcie umowy najmu, dzierżawy lub użyczenia, przedkładanych w trybie art. 60 ust. 2 pkt 12 *ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami*. Każda decyzja aprobująca udostępnienie przez trwałego zarządcę nieruchomości lub jej części, będzie podejmowana z uwzględnieniem naczelnej zasady zarządzania mieniem państwowym, która nakazuje by mienie to służyło przede wszystkim realizacji zadań publicznych, a jego wartość wzrastała w perspektywie długookresowej.

Przekazując powyższe, dziękuję za zwrócenie uwagi na istotne kwestie dotyczące praktycznych aspektów zarządzania mieniem państwowym. Przetawione spostrzeżenia zostaną uwzględnione przy rozstrzyganiu spraw związanych z gospodarowaniem zasobem nieruchomości Skarbu Państwa, wpływając na poprawę dotychczasowego modelu działania organów administracji państwowej w omawianym obszarze.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Kazimierz Smoliński
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Przemysława Błaszczyka

skierowane do ministra obrony narodowej Antoniego Macierewicza

Szanowny Panie Ministrze!

Niedawno do mojego biura zgłosił się pan J.K. – zam. w Ł., ul. (...), (...) Ł.; nr PESEL (...) – który jest byłym żołnierzem Armii Krajowej. W dniu 21 września 2015 r. wnioskował on o awans w związku z pętnioną przez siebie służbą z ramienia zarządu okręgu Łódź do zarządu głównego związku Armii Krajowej. W dniu 7 grudnia 2015 r. otrzymał odpowiedź od pana Ż., że jego wniosek został zaopiniowany oraz przesłany do Ministerstwa Obrony Narodowej. Jednakże do tej pory pan K. nie otrzymał żadnej odpowiedzi, czy jego sprawa została rozpatrzona. Od kilku tygodni pracownicy mojego biura nie mogą się także skontaktować telefonicznie z osobą z działu kadr ministerstwa, do której zostali przekierowani, by dowiedzieć się czegoś w wyżej wymienionej sprawie.

W związku z tym mam pytanie: czy wniosek pana J.K. został rozpatrzony? Czy mogę spodziewać się konkretnej odpowiedzi w tej sprawie? Uprzejmie proszę o zainteresowanie się nią. Liczę na pozytywne rozpatrzenie mojej prośby i z góry dziękuję za odpowiedź.

Z poważaniem
Przemysław Błaszczyk

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
OBRONY NARODOWEJ**

Warszawa, 2017.05.25

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając, z upoważnienia Ministra Obrony Narodowej, na oświadczenie złożone przez senatora Przemysława Błaszczyka podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30 marca br. dotyczące awansu dla p. J.K. byłego żołnierza AK (BPS/043-38-923/17), uprzejmie przedstawiam stosowne informacje.

Na wstępie pragnę przeprosić za zaistniałą zwłokę w udzieleniu odpowiedzi na przedmiotowe oświadczenie i wyjaśnić, iż jej przyczyną była konieczność zgromadzenia niezbędnych, aktualnych danych w przedmiotowej sprawie, pozostających poza zasobem resortu obrony narodowej.

Z uzyskanych informacji wynika, że wniosek o mianowanie wymienionego w oświadczeniu Pana J.K. został skierowany w 2015 r. przez Zarząd Główny Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej do Urzędu ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych (UKiOR), jednakże nigdy nie wpłynął do Ministerstwa Obrony Narodowej.

Ministerstwo Obrony Narodowej wystąpiło zatem do ww. Urzędu ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych z prośbą o udzielenie informacji w zakresie przedmiotowej sprawy. Urząd ten poinformował, że omawiany wniosek został zaopiniowany przez UKiOR negatywnie. Wskazał przy tym, iż – w świetle zawartości posiadanych akt kombatanckich – brak jest możliwości uznania Pana J.K. za żołnierza wchodzącego

go (w okresie objętym uprawnieniami kombatanckimi) w skład formacji wymienionej w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 24 lipca 1999 r. *o szczególnych zasadach, warunkach i trybie mianowania na wyższe stopnie wojskowe żołnierzy uczestniczących w walkach o wolność i niepodległość Polski podczas II wojny światowej i w okresie powojennym* (Dz. U. Nr 72, poz. 804 ze zm.).

Urząd ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych wyjaśnił również, że w lipcu 2015 r. przyznał on Panu J.K. uprawnienia z tytułu służby w Armii Krajowej (AK). Zauważył jednak, iż – z uwagi na wiek zainteresowanego w chwili rozpoczęcia przez niego działalności (według jego oświadczenia było to w maju 1943 r., tj. w wieku 12 lat), aktywność jego nosiła raczej znamiona współpracy i pomocy, aniżeli regularnej służby w strukturach Państwa Podziemnego. Ponadto, z informacji Urzędu wynika, że Pan J.K. deklarował działalność na terenie Obwodu Chełm Okręgu AK Lublin, podczas gdy Zarząd Koła Chełm ŚZZAK w 1999 r. kwestionował jego służbę w AK. Zarząd ten podał również w wątpliwość oświadczenia świadków przedstawionych przez Pana J.K., gdyż działali oni na innym terenie albo pełnili służbę w innych formacjach.

Urząd ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych podał również, iż w przedłożonym wniosku awansowym dotyczącym osoby Pana J.K. znalazła się także informacja, że działał on w AK w Okręgu „Batka” (Łódź), co – według Urzędu – również stoi w sprzeczności z opisem działalności znajdującym się w aktach kombatanckich. Z akt wynika bowiem, że z Łodzi na teren Generalnego Gubernatorstwa został on deportowany już w 1940 r., a współpracował z podziemiem w Obwodzie AK Chełm.

Z poważaniem

Bartosz Kownacki

Oświadczenie senatora Przemysława Błaszczyka

skierowane do ministra środowiska Jana Szyszki
oraz do marszałka województwa łódzkiego Witolda Stępnia

Szanowny Panie Ministrze! Szanowny Panie Marszałku!

Zgodnie z ustawą z dnia 28 września 1991 r. o lasach art. 13 ust. 2 i 3 starosta w drodze decyzji administracyjnej może dokonać zmiany lasu na użytek rolny w przypadkach szczególnie uzasadnionych potrzeb właścicieli lasów. Wprawdzie nie ma definicji „szczególnie uzasadnionych potrzeb właścicieli lasów”, jednak w orzecznictwie sądowym pojawiają się zapisy, że takie rozstrzygnięcie może nastąpić tylko w wyjątkowych sytuacjach, jak choćby w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 4 lutego 2014 r., sygn. akt II SA/Lu 634/13: „Pojęcie «szczególnie uzasadnionych potrzeb» użyte w przepisie art. 13 ust. 2 ustawy z 1991 r. o lasach nie zostało w ustawie wyjaśnione. Przy tak skonstruowanym przepisie zmiana lasu na użytek rolny dopuszczalna jest jedynie w wyjątkowych, szczególnie istotnych sytuacjach, których występowanie strona winna wykazać w swym wniosku, przy czym rozstrzygnięcie takiej sprawy zapada w ramach uznania administracyjnego. Zmiana przeznaczenia lasu na użytek rolny musi być dla właściciela lasu czymś niezbędnym w danej sytuacji, przy czym potrzeba ta powinna być uzasadniona nie tylko z jego subiektywnego punktu widzenia, ale przede wszystkim przy zastosowaniu obiektywnych kryteriów oceny sytuacji osoby i jej argumentów”.

Jednak coraz częściej pojawiają się sygnały mogące świadczyć o wykorzystaniu zapisów ustawy o lasach w celu przekształcenia lasów na tereny inwestycyjne.

1. W przypadku działki ewidencyjnej (...) w miejscowości K., gmina W., powiat w. w 2015 r. starosta wydał decyzję na zmianę lasu na powierzchnię 3,40 ha na użytek rolny, a właściciel w 2016 r. złożył wniosek o wydanie decyzji o warunkach zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie hal produkcyjno-magazynowych z wydzieloną częścią biurową i socjalną wraz z infrastrukturą obejmującą portiernię, zbiornik wód opadowych, parkingi dla pracowników oraz dla gości, wagę najazdową, 6 silosów na mączkę wapienną, studnię wierconą na potrzeby produkcji i socjalno-bytowe oraz indywidualną oczyszczalnię ścieków bytowych odprowadzanych z zakładu (na powierzchni ponad 14 tysięcy m²).

2. Wójt gminy B. uzgadnia projekt decyzji o warunkach zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie budynku mieszkalnego jednorodzinnego wraz z urządzeniami budowlanymi na działce nr ewid. (...), obręb (...), gmina B. W wynikach analizy funkcji oraz cech zabudowy i zagospodarowania terenu napisano: „Inwestor uzyskał decyzję starosty (...) z dnia 26 kwietnia 2016 r., znak: OS.6123.7.2016, na mocy której zezwolono na zmianę lasu o powierzchni 0,2865 ha, na działce nr ewid. (...), położonej w obrębie ewidencyjnym (...), na użytek rolny – w trybie art. 13 ust. 2 i 3 pkt 2 ustawy z dnia 20 września 1991 r. o lasach (DzU z 2015 r. poz. 2100 ze zm.)”. Starosta (...), wydając taką decyzję, pozbawił dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Łodzi kompetencji do ochrony gruntów leśnych, o których mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (tekst jednolity: DzU z 2015 r. poz. 909 z późniejszymi zmianami).

Sytuacja ta powoduje utratę kontroli nad gruntami leśnymi w województwie łódzkim, które cechuje najniższa lesistość w kraju. Przedstawione przykłady nie są jedyne, jednak nie ma szczegółowych informacji z uwagi na brak przepisów o sprawozdawczości w tym zakresie.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Panów z następującymi pytaniami.

1. Ile decyzji o zmianie przeznaczenia gruntów leśnych na rolne na podstawie art. 13 ust. 2 i 3 wydano na terenie województwa łódzkiego?

2. Ile stwierdzono przypadków innego niż rolnicze wykorzystania gruntów, na których dokonano zmiany użytku z lasu na rolę?

3. Czy starostwa prowadzą kontrole wydawanych decyzji pod kątem użytkowania gruntów zgodnie z zapisami tych decyzji, a jeśli tak, to w jakim zakresie?

Z poważaniem
Przemysław Błaszczyk

**Odpowiedź
MINISTRA ŚRODOWISKA**

Warszawa, 21.04.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na oświadczenie senatora Przemysława Błaszczyka, złożone podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30 marca 2017 r., w sprawie możliwości dokonania zmiany lasu na użytek rolny w drodze decyzji administracyjnej starosty na podstawie art. 13 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2015 r. poz. 2100, z późn. zm.), uprzejmie przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

Zgodnie z art. 13 ust. 2 ww. ustawy o lasach zmiana lasu na użytek rolny jest dopuszczalna w przypadkach szczególnie uzasadnionych potrzeb właścicieli lasów. Dopuszczalność zmiany lasu na użytek rolny uzależniona jest od decyzji organów wymienionych w art. 13 ust. 3 ustawy o lasach. W przypadku lasów niestanowiących własności Skarbu Państwa decyzję wydaje starosta. W tym zakresie starosta działa we własnym imieniu i na własną odpowiedzialność, a wiążąca ocena słuszności postępowania organu należy do jednostek upoważnionych do kontroli administracyjnej starosty. Minister Środowiska nie sprawuje kontroli działalności starosty w wyżej wskazanym zakresie, nie jest bowiem w stosunku do starosty organem wyższego stopnia.

W związku z powyższym Ministerstwo Środowiska nie dysponuje danymi statystycznymi w zakresie wydawania i kontroli decyzji starostów w sprawach dotyczących zmiany lasu na użytek rolny. Przedmiotowe informacje posiadają właściwe w sprawie organy.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Pełnomocnik Ministra
ds. Puszczy Białowieskiej
Andrzej Antoni Konieczny

**Odpowiedź
WICEMARSZAŁKA
WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO**

Łódź, 20 kwietnia 2017 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na pismo znak: BPS/043-38-924-MDŁDZ/17 z dnia 5 kwietnia 2017 r. dotyczące oświadczenia złożonego przez Senatora Przemysława Błaszczyka podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30 marca 2017 r., informuję, że marszałek województwa działa na podstawie ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 909 z późn. zm.), nie zaś na podstawie ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 788). Zgodnie z art. 7 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych, marszałek województwa wydaje w drodze decyzji administracyjnej zgodę na zmianę przeznaczenia na cele nieleśne gruntów leśnych niestanowiących własności Skarbu Państwa. Zmiana ta dokonywana jest w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego i nie wyłącza faktycznie gruntów leśnych z produkcji leśnej.

Oświadczenie złożone przez Senatora Przemysława Błaszczyka odnosi się do decyzji wydawanych na podstawie ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 788). Zgodnie z art. 13 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach, w przypadkach szczególnie uzasadnionych potrzeb właścicieli lasów, w stosunku do lasów stanowiących własność Skarbu Państwa decyzje o zmianie lasu na użytek rolny wydaje dyrektor regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych, na wniosek nadleśniczego, zaś w stosunku do lasów niestanowiących własności Skarbu Państwa decyzje wydaje starosta na wniosek właściciela lasu.

W związku z powyższym Marszałek Województwa Łódzkiego nie jest organem właściwym do zajęcia stanowiska w przedmiotowej sprawie.

WICEMARSZAŁEK
WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO
Artur Bagieński

Oświadczenie senatora Przemysława Błaszczyka

skierowane do prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Adama Sekścińskiego

Szanowny Panie Prezesie!

*Ostatnio do mojego biura wpłynęło pismo z samorządu gminy Kierno-
zia (powiat łowicki) z apelem w sprawie przywrócenia wyjazdowego punktu
informacyjno-konsultacyjnego, jaki był prowadzony raz w miesiącu w Urzę-
dzie Gminy w Kiernozi przez Placówkę Terenową KRUS w Kutnie.*

*W piśmie samorząd stwierdza, że funkcjonowanie owego punktu było du-
żym ułatwieniem dla mieszkańców, a także pozwalało zaoszczędzić czas na
dojazd do placówki terenowej w Kutnie, oddalonej od Kiernozi o ok. 50 km.
Oddział KRUS w Kiernozi działał nieprzerwanie od kilkunastu lat, a podczas
jednego dyżuru sprawy związane z ubezpieczeniami społecznymi rolników
załatwiała kilkadziesiąt osób.*

*Samorząd wystosował do mnie apel z załączonymi listami podpisów
604 mieszkańców gminy, którzy pragną przywrócenia wyjazdowego punktu
informacyjno-konsultacyjnego w Kiernozi. W związku z tym proszę Pana Pre-
zesa o wyjaśnienie sprawy.*

*Z poważaniem
Przemysław Błaszczyk*

Odpowiedź

Warszawa, 13 kwietnia 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo Pana Marszałka znak: BPS/043-38-925/17 z dnia 5 kwiet-
nia 2017 r. dotyczące oświadczenia złożonego przez Senatora Przemysława Błaszczyka
podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30 marca 2017 r. w sprawie przywrócenia
Punktu Informacyjnego w Kiernozi, informuję co następuje.

Działania w związku z likwidacją Punktu Informacyjnego Kasy Rolniczego Ubez-
pieczenia Społecznego w Kiernozi zostały podjęte samowolnie przez Dyrektora Oddzia-
łu Regionalnego KRUS w Łodzi i bez mojej wiedzy.

Natychmiast po powzięciu informacji o powyższych działaniach, podjąłem decyzję
o bezzwłocznym przywróceniu działania Punktu Informacyjnego w Kiernozi. Podjąłem
także działania mające na celu wyciągnięcie konsekwencji służbowych wobec Dyrek-
tora Oddziału Regionalnego Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w Łodzi.

Jednocześnie zapewniam, że dołożę wszelkich działań, aby punkty informacyjne
funkcjonowały w sposób zgodny z oczekiwaniami beneficjentów Kasy.

Z poważaniem

Adam Sekściński

Oświadczenie senatora Zbigniewa Cichonia

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

Chodzi o problem związany z realizacją zagadnienia ochrony przeciwpowodziowej dorzecza Odry i Wisły, które to zadanie ma być sfinansowane z funduszy Międzynarodowego Banku Odbudowy i Rozwoju; projekt jest prowadzony przez Świętokrzyski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Kielcach.

Mianowicie warunki postawione firmom, które zgłaszają swoje oferty w celu realizacji tego programu, są ustalone w taki sposób, że preferują w zasadzie jedną, względnie dwie firmy zagraniczne, a to poprzez ustawienie bardzo wysokiego progu w postaci obrotów średniorocznych w wysokości 32,5 miliona euro, a następnie w postaci konieczności wykazania, że zostały zrealizowane dwa kontrakty o wartości minimum 55 milionów euro i że został zrealizowany co najmniej jeden kontrakt o wartości minimum 110 milionów euro. Oczywiście takie warunki są ustawieniem przetargu pod jedną, względnie dwie olbrzymie firmy zagraniczne, które są w zasadzie monopolistami. Wzbudza to uzasadnione rozgoryczenie wśród polskich firm, które są nieco mniejsze, jednakże nie mniej sprawne w realizacji tego typu projektów.

W związku z tym otrzymałem wystąpienia od przedstawicieli tych firm, którzy zwracają uwagę na krzywdzącą, wręcz zaporową metodę zastosowaną przez prowadzącego projekt, a mianowicie przez Świętokrzyski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Kielcach. Osoby, które interweniują, zwracają uwagę na to, że de facto w praktyce dochodzi do takiej sytuacji, że jedynie firmy zagraniczne są w stanie w takim przetargu wygrać i następnie w praktyce realizują takie zadania za 150% wartości kosztu inwestorskiego, a rzeczywistymi wykonawcami są polskie firmy, których wynagrodzenie stanowi znikomą część zrealizowanego kosztorysu inwestorskiego.

Oczywiście jest to sytuacja kuriozalna, która w moim przekonaniu wymaga interwencji Pana Ministra i przypomnienia prowadzącemu projekt, jakie powinny być zasady, by spełniały one wymóg nie tylko przejrzystości, ale również elementarnej sprawiedliwości.

Zbigniew Cichon

**Stanowisko
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
GOSPODARKI MORSKIEJ
I ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ**

Warszawa, 13.05.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w nawiązaniu do oświadczenia senatora Zbigniewa Cichonia, złożonego podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30 marca br. w sprawie ochrony przeciwpowodziowej dorzecza Odry i Wisły, zwracam się z uprzejmą prośbą o wydłużenie terminu udzielenia odpowiedzi na przedmiotowe wystąpienie do dnia 09.06.2017 r.

Przedmiotowy wniosek wynika z potrzeby pozyskania dodatkowych informacji od Ministra Środowiska, niezbędnych do udzielenia wyczerpującej odpowiedzi na zadane przez Pana senatora pytania.

Z wyrazami szacunku

SEKRETARZ STANU
Jerzy Materna

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
GOSPODARKI MORSKIEJ
I ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ**

Warszawa, 7.6.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Zbigniewa Cichonia, podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30 marca br., w przedmiocie *ochrony przeciwpowodziowej dorzecza Odry i Wisły*, niniejszym przedkładam stosowne wyjaśnienia, przygotowane w oparciu o materiał przekazany przez Ministra Środowiska.

Postępowania przetargowe prowadzone w ramach *Projektu ochrony przeciwpowodziowej w dorzeczu Odry i Wisły* (dalej: POPDOW), w tym również na wyłonienie wykonawcy robót budowlanych dla kontraktu 3B.1 *Ochrona przeciwpowodziowa Sandomierza*, do którego nawiązał Pan Senator, prowadzone są w oparciu o zapisy umowy pożyczki zawartej pomiędzy Rządem Rzeczypospolitej Polskiej oraz Międzynarodowym Bankiem Odbudowy i Rozwoju, zwanym Bankiem Światowym (BŚ), podpisanej w dniu 10 września 2015 r.

Zgodnie z art. 4 Prawa Zamówień Publicznych, ustawy tej nie stosuje się do zamówień udzielanych na podstawie procedury organizacji międzynarodowej lub międzynarodowej instytucji finansowej, jeżeli zamówienie ma być finansowane z udziałem środków, których przyznanie jest uzależnione od zastosowania procedur odmiennych niż określone w ustawie.

Powyższe dotyczy problemu poruszonego w ww. oświadczeniu pana Senatora. Bank Światowy, jako międzynarodowa instytucja finansująca, w umowie rządowej zobowiązał pożyczkobiorcę – Rząd RP, do realizacji postępowań przetargowych zgodnie z Instrukcjami Banku. Takie regulacje nakładają na pożyczkobiorcę i konsekwentnie na poszczególnych inwestorów (w tym Świętokrzyski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych – SZMiUW), wdrażających kontrakty objęte POPDOW, określone obowiązki, których muszą przestrzegać. Mają one zapewnić wykonalność zadania i całego Projektu oraz osiągnięcie zamierzonego celu. Szacunkowa wartość inwestycji determinuje stosowanie konkretnej procedury przetargowej. Dla kontraktów o wartości poniżej 15,4 mln euro (brutto) stosowany jest tzw. krajowy przetarg nieograniczony uwzględniający wytyczne BŚ wskazane bezpośrednio w umowie pożyczki, przy jednoczesnym stosowaniu w pozostałym zakresie (niedookreślonym umową pożyczki), przepisów dotyczących zamówień publicznych obowiązujących w Polsce. W przypadku kontraktu

o szacunkowej wartości powyżej 15,4 mln euro (brutto) stosowany jest przy wyborze wykonawców robót budowlanych międzynarodowy przetarg nieograniczony przeprowadzany w oparciu o obligatoryjne standardy zunifikowanych wytycznych BŚ. Nadmienić również należy, że zasady te zostały zatwierdzone i przyjęte do realizacji przy wdrażaniu POPDOW dla kontraktów, które będą współfinansowane ze środków Funduszu Spójności, a takim kontraktem jest *Ochrona przeciwpowodziowa Sandomierza* wdrażana przez SZMiUW.

Generalnym wymogiem polityki Banku Światowego przy realizacji postępowań przetargowych jest przestrzeganie kluczowych kwestii, takich jak:

- a) potrzeba oszczędności i efektywności w realizacji Projektu, w tym w zamówieniach towarów, robót i usług nie-konsultingowych;
- b) dążenie Banku do zapewnienia wszystkim kwalifikującym się oferentom z krajów rozwiniętych i rozwijających się tych samych informacji i równych szans w konkurowaniu o kontrakty na dostawy towarów, robót i usług nie-konsultingowych finansowanych przez Bank;
- c) zainteresowanie Banku wspieraniem rozwoju wykonawców krajowych oraz przemysłów wytwórczych w kraju Pożyczkobiorcy;
- d) potrzeba zapewnienia przejrzystości postępowania przetargowego.

Dbając o poszerzenie grona firm mogących uczestniczyć w postępowaniach przetargowych, resort środowiska podjął niezbędne działania, i w trybie zgody nadzwyczajnej, uzgodnił z Bankiem Światowym złagodzenie progów minimalnych dla poszczególnych kryteriów. Dlatego zamiast przyjęcia minimalnego rocznego obrotu na poziomie 2-krotności szacowanej wysokości kontraktu, istnieje możliwość przyjęcia tej krotności na poziomie 1,5; zamiast przyjęcia 4-miesięcznego minimalnego przepływu (Cash flow), istnieje możliwość określenia tego kryterium dla przepływu 3-miesięcznego. Kolejnym działaniem uzgodnionym z BŚ i mającym na celu zwiększenie konkurencyjności było również wprowadzenie, w uzasadnionych merytorycznie przypadkach w ramach poszczególnych postępowań przetargowych, możliwości składania ofert częściowych.

Przyjęte kryteria kwalifikacji wykonawców nie ograniczają możliwości ubiegania się o zamówienie firmom krajowym, czy mniejszym podmiotom, ale mają na uwadze przede wszystkim zapewnienie zlecenia realizacji robót takiej firmie, której potencjał techniczny i finansowy odpowiada zakresowi zamówienia i zapewnia wykonanie robót oraz zadań jej towarzyszących w zakładanym zakresie i terminach.

Na zakończenie pragnę poinformować, że zakończony został proces prekwalfikacji i spośród dziewięciu firm, które złożyły wnioski prekwalfikacyjne, cztery z nich zostały złożone przez podmioty polskie lub też Joint Venture, w którym liderem jest polska firma, a żaden z oferentów nie wnosił zastrzeżeń do tego postępowania. Na kolejnym etapie postępowania spośród siedmiu firm, które złożyły oferty, cztery zostały złożone przez podmioty polskie. Należy dodać, że roboty budowlane zlecane i kolejno realizowane w trybie procedur Banku Światowego opierają się, oprócz regulacji umownych bazujących na czerwonym FIDICu, również na szeregu wymagań formalnoprawnych niewystępujących w standardowych umowach funkcjonujących na polskim rynku robót budowlanych oraz procedur, w tym m.in. na znacząco rozbudowanym nadzorze przyrodniczym, monitorowaniu i podejmowaniu działań zgodnie z Planami Zarządzania Środowiskiem.

Odnosząc się natomiast do kwestii kryteriów związanych z doświadczeniem w robotach, przyjęto takie minimalne wartości dla kryteriów związanych z doświadczeniem, które zgodnie z wytycznymi BŚ pozwolą zapewnić Inwestorowi wykonalność zleconych robót hydrotechnicznych przez wybranego wykonawcę. W celu wykazania się doświadczeniem w zakresie realizacji robót budowlanych (kryterium 4.2 (a)), oferenci winni wskazać, że zrealizowali roboty o wartości na minimalnym poziomie równym 80% szacunkowej wartości kontraktu (przy oczekiwaniu wykazania się realizacją od 1 do 3 takich kontraktów). Takie wskazania zostały ujęte w dokumentacji prekwalfikacyjnej dla kontraktu 3B.1. Dodatkowo dla drugiego kryterium związanego z doświadczeniem (4.2 (b)) oferent powinien się wykazać realizacją w przeszłości robót o wielkości, jakości i tempie realizacji podobnych do tych, które

są wymagane w celu terminowego zrealizowania zadania, przy jednoczesnym wykazaniu posiadania doświadczenia, wykonując w przeszłości takie roboty na poziomie zapewniającym osiągnięcie określonego procentu szacunkowego miesięcznego (w okresie maksymalnej produkcji) i/lub rocznego wykonania robót niezbędnych do realizacji kontraktu. W tym przypadku, Zamawiający przyjmuje ilości na poziomie 60-80% szacunkowej wielkości planowanych robót. Należy jednoznacznie stwierdzić, że właśnie tak przyjęte kryteria odnoszą się bezpośrednio do charakteru robót i pozwalają na weryfikację, czy firma składająca wniosek o wstępną kwalifikację do postępowania przetargowego będzie w stanie przyjąć realizację zamówienia w określonym czasie i określonym zakresie.

Mając powyższe na uwadze, przyjęte kryteria nie ograniczają możliwości ubiegania się o zamówienie przez krajowych wykonawców. Dopuszczają również firmy międzynarodowe, co jednak ma miejsce także w przypadku stosowania przepisów Prawa Zamówień Publicznych. Wykonawcy o mniejszym potencjale finansowym czy technicznym mogą utworzyć joint venture z innymi krajowymi lub międzynarodowymi podmiotami, w ten sposób nie tylko czerpać korzyści z własnych i cudzych zasobów oraz doświadczeń, ale również otwierać sobie w ten sposób możliwości współpracy gospodarczej na przyszłe lata.

Jednocześnie należy podkreślić, że Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej nie realizuje projektów będących komponentami w *Projekcie ochrony przeciwpowodziowej w dorzeczu Odry i Wisły*. W związku z tym wszelkie dalsze pytania w tym zakresie powinny być kierowane do administracji wodnej, w tym przede wszystkim do Biura Koordynacji Projektu, które odpowiada za prawidłową kompleksową realizację projektu.

Z wyrazami szacunku

SEKRETARZ STANU
Jerzy Materna

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Szanowna Pani Minister!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę ponowny sprzeciw wobec zaplanowanych przez ministerstwo zmian strukturalnych w systemie oświaty.

Projektowana reforma spowoduje chaos i destabilizację, jednocześnie przyczyniając się do zaprzepaszczenia wieloletnich wysiłków nauczycieli i pracowników oświaty. Według samorządów obawy budzą pośpiech w przygotowaniu poważnych zmian o charakterze systemowym, brak programów nauczania, a także unikanie konstruktywnego dialogu z przedstawicielami władz lokalnych oraz organizacji zrzeszających nauczycieli i rodziców.

Planowane zmiany spowodują falę zwolnień – przede wszystkim wśród nauczycieli oraz pracowników gimnazjów. Reformy przyczynią się także do destabilizacji systemu edukacji, wpływając na wszystkie jego poziomy, co może wywołać poczucie braku bezpieczeństwa wśród młodzieży, rodziców i pedagogów.

Projekt ten oznacza dodatkowe koszty dla budżetu państwa oraz obciążenia finansowe i ogromny wysiłek organizacyjny dla samorządów.

Wobec tego wnoszę o analizę przedstawionych tu uwag oraz odniesienie się do nich w odpowiedzi na oświadczenie. Apeluję o ponowne przeanalizowanie zasadności wprowadzania zmian systemowych od roku szkolnego 2017/2018. Proponuję także podjęcie realnej i merytorycznej dyskusji z udziałem ekspertów strony samorządowej oraz pracowników oświaty.

Z poważaniem

Robert Dowhan

Odpowiedź

Warszawa, 12 kwietnia 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatora Roberta Dowhana złożone podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30 marca 2017 r.

Szanowny Panie Senatorze,
przepisy ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. poz. 59) oraz ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. przepisy wprowadzające ustawę – Prawo oświatowe (Dz. U. poz. 60), są wynikiem diagnozy efektów reformy wprowadzonej w 1999 r. oraz ogólnopolskiej debaty prowadzonej w szerokim gronie podmiotów związanych z edukacją w okresie od lutego do czerwca 2016 r. pn: „Uczeń. Rodzic. Nauczyciel – Dobra Zmiana”. W ramach ww. przedsięwzięcia, oprócz 17 debat wojewódzkich i 47 zgłoszonych debat o edukacji odbywających się w całej Polsce, do Ministerstwa Edukacji Narodowej nadesłano w sumie 1118 opinii na temat zmian w systemie edukacji.

Niezależnie od powyższego projekty obu ustaw zostały poddane ustalonej procedurze pisami prawa procedurze uzgodnień międzyresortowych i konsultacji publicznych. W ramach konsultacji publicznych projekty obu ustaw zostały przesłane do zaopi-

niowania do wszystkich reprezentatywnych związków zawodowych, które zgodnie z przepisami art. 19 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1881) miały ustawowy termin na wyrażanie opinii na temat planowanych zmian. Ponadto, projekty ustaw zostały przesłane do zaopiniowania również innym związkom zrzeszającym nauczycieli, w tym Związkowi Nauczycielstwa Polskiego, które również w ciągu 30 dni mogły wyrazić swoją opinię na temat przygotowywanych przepisów prawa. Ministerstwo Edukacji Narodowej zajęło pisemne stanowiska wobec opinii związków zawodowych, ich treść została upubliczniona w dokumentacji projektów na stronach Rządowego Centrum Legislacji.

Jednocześnie projekty zostały przekazane do zaopiniowania korporacjom zrzeszającym jednostki samorządu terytorialnego, tj.: Unii Metropolii Polskich, Unii Miasteczek Polskich, Związkowi Gmin Wiejskich RP, Związkowi Miast Polskich, Związkowi Powiatów Polskich oraz Związkowi Województw RP. Niezależnie od powyższego, Ministerstwo Edukacji Narodowej wystąpiło o opinię do Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, Komisji Wspólnej Rządu i Mniejszości Narodowych i Etnicznych oraz Rady Dialogu Społecznego.

W ramach Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego nad projektami obu ustaw dwukrotnie debatował Zespół ds. Edukacji, Kultury i Sportu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego (5 i 18 października br.), a debata plenarna odbyła się 26 października 2016 r.

Odnosząc się do pozostałych partnerów społecznych opiniujących projekt ustawy – Prawo oświatowe oraz projekt ustawy przepisy wprowadzającej ustawę – Prawo oświatowe, uprzejmie informuję, że Ministerstwo skierowało prośbę o opinię do 41 podmiotów (wyłączając związki zawodowe i korporacje samorządowe). Wyniki tych konsultacji zostały opisane w raportach z konsultacji obu ustaw.

Finansowe i społeczne skutki wprowadzenia reformy zostały przedstawione i szczegółowo opisane w perspektywie dziesięciu najbliższych lat, począwszy od roku szkolnego 2017/2018, w ocenach skutków regulacji (OSR) do obu dokumentów.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra środowiska Jana Szyszki

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej apeluję o niezwłoczne podjęcie działań zmierzających do zatrzymania negatywnych dla środowiska skutków nowelizacji ustawy o ochronie środowiska.

W związku z powyższym wnoszę o odpowiedzi na poniższe pytania.

1. Czy Ministerstwo Środowiska prowadziło konsultacje z przedstawicielami organizacji działających na rzecz ochrony środowiska w Polsce w zakresie wprowadzonych od 1 stycznia zmian zezwalających na wycinkę drzew i krzewów? Jeśli tak, wnoszę o przedstawienie listy tych organizacji.

2. Czy Ministerstwo Środowiska wyda zakaz wycinki w miejscach, gdzie znajdują się najcenniejsze drzewostany, w wieku powyżej 100 lat, i takie, w których żyją związane z martwym drewnem rzadkie owady?

3. Czy i jak Ministerstwo Środowiska będzie egzekwować zakaz wycinki w okresie lęgowym ptaków od 1 kwietnia do 31 lipca?

4. Czy Ministerstwo Środowiska dysponuje danymi na temat liczby ściętych drzew i krzewów, z wyszczególnieniem gatunków objętych ochroną lub drzew będących pomnikami przyrody?

Wnoszę o szczegółowe odpowiedzi na powyższe pytania. Apeluję o ponowne przeanalizowanie zasadności przepisów ustawy, która szkodzi całemu państwu, jednocześnie przyczyniając się do postępującej degradacji środowiska.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

Odpowiedź

Warszawa, 28.04.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Odpowiadając na oświadczenie senatora Roberta Dowhana, złożone podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30 marca 2017 r. w sprawie niezwłocznego podjęcia działań zmierzających do zatrzymania negatywnych dla środowiska skutków nowelizacji ustawy o ochronie przyrody, BPS/043-38-928/17, przedstawiam poniżej stosowne wyjaśnienia.

1. Czy Ministerstwo Środowiska prowadziło konsultacje z przedstawicielami organizacji działających na rzecz ochrony środowiska w Polsce w zakresie wprowadzonych od 1 stycznia zmian zezwalających na wycinkę drzew i krzewów?

Przede wszystkim należy zauważyć, iż ustawa z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz ustawy o lasach (Dz. U. poz. 2249) jest efektem realizacji poselskiej inicjatywy ustawodawczej. Minister Środowiska nie brał udziału w etapie projektowania przedmiotowych regulacji, do jego kompetencji nie należało również ich konsultowanie z organizacjami działającymi na rzecz ochrony środowiska w Polsce.

2. Czy Ministerstwo Środowiska wyda zakaz wycinki w miejscach, gdzie znajdują się najcenniejsze drzewostany, w wieku powyżej 100 lat i takie, w których żyją związane z martwym drewnem rzadkie owady?

Zgodnie z art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej mogą działać jedynie na podstawie i w granicach prawa. Regulacje dotyczące usuwania drzew lub krzewów zawarte są w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2016 r. poz. 2134, z późn. zm.), nie przyznają one Ministrowi Środowiska kompetencji do wprowadzania zakazu w zakresie usuwania drzew lub krzewów. Należy zauważyć, iż z uwagi na poziom ustawowy regulacji dotyczących wycinki drzew lub krzewów, ewentualne dodatkowe ograniczenia w tym zakresie, musiałyby zostać uregulowane również na poziomie ustawy.

Niemniej jednak uprzejmie informuję, iż obowiązujące przepisy przewidują możliwość objęcia formą ochrony przyrody okazałych rozmiarów drzew oraz krzewów gatunków rodzimych lub obcych. Takie uprawnienie posiada rada gminy, która uznając za pomnik przyrody określone drzewo lub krzew ustala również właściwe jemu zakazy, w tym zakaz niszczenia i uszkodzania tego drzewa lub krzewu (art. 40 i 44 ustawy o ochronie przyrody).

3. Czy i jak Ministerstwo Środowiska będzie egzekwować zakaz wycinki w okresie lęgowym ptaków od 1 kwietnia do 31 lipca?

Należy zauważyć, iż ptaki dziko występujące na terenie kraju objęte są ochroną gatunkową. Zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 16 grudnia 2016 r. w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt (Dz. U. poz. 2183), obowiązuje względem nich m.in. zakaz umyślnego zabijania, umyślnego okaleczania lub chwytania, niszczenia, usuwania lub uszkodzania gniazd (§6 ust. 1 pkt 1, 2 i 8 oraz §8 ust. 1 pkt 1, 2 i 6 rozporządzenia). Rozporządzenie przewiduje odstępstwo od zakazu umyślnego niszczenia, usuwania i uszkodzania gniazd i obejmuje usuwanie gniazd od dnia 16 października do końca lutego z budek dla ptaków oraz w tym samym czasie gniazd ptasich z obiektów budowlanych lub terenów zieleni, jeżeli wymagają tego względy bezpieczeństwa lub sanitarne (§9 pkt 1 i 2 rozporządzenia). W innych przypadkach odstępstwo od tego zakazu, jak również odstępstwa od pozostałych zakazów obowiązujących względem ptaków mogą być udzielone jedynie przez właściwe organy – regionalnego dyrektora ochrony środowiska, Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska albo Ministra Środowiska (art. 56 ust. 1, 2 i 2b ustawy o ochronie przyrody). Naruszenie ww. zakazów bez stosowanego zezwolenia właściwego organu lub wbrew jego warunkom podlega karze aresztu albo grzywny zgodnie z art. 131 pkt 14 ustawy o ochronie przyrody. Zauważyć należy, że wykrywanie wykroczeń i ściganie ich sprawców nie leży w kompetencji Ministra Środowiska, zajmują się tym odpowiednie służby, np. Policja.

4. Czy Ministerstwo Środowiska dysponuje danymi na temat liczby ściętych drzew i krzewów, z wyszczególnieniem gatunków objętych ochroną lub drzew będących pomnikami przyrody?

Ministerstwo Środowiska nie posiada danych dotyczących drzew lub krzewów usuniętych po 1 stycznia 2017 r., które obrazowałyby zakres wycinki na obszarze całego kraju. Dysponujemy natomiast częściową informacją dotyczącą danych liczbowych w zakresie drzew usuniętych na podstawie decyzji właściwego organu wydawanych dla obszaru Gdańska, Krakowa i Warszawy i realizowanych po 1 stycznia 2017 r. Informacja ta była prezentowana na posiedzeniu Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa w dniu 5 kwietnia 2017 r. i znajduje się pod linkiem <http://orka.sejm.gov.pl/Zapisy8.nsf/wgskrn/OSZ-62>.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Główny Konserwator Przyrody
Andrzej Szweda-Lewandowski

**Oświadczenie senatora Arkadiusza Grabowskiego
oraz senatora Czesława Ryszki**

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Jaworzno jest jednym z największych polskich miast, przez które przebiega autostrada A4, a jednocześnie nie posiada ono od kilkunastu lat pełnego dostępu do autostrady. Węzeł „Jeleń” na autostradzie A4 został zamknięty po uruchomieniu poboru opłat. Z powodu braku zjazdu na autostradę Jaworzno straciło możliwość pozyskania inwestycji w lokalną gospodarkę o wartości dziesiątków milionów złotych. Węzeł ten jest ważny również dla sąsiednich miast, które podpisały w tej sprawie stosowny list intencyjny.

Taki stan rzeczy utrwala brak właściwej współpracy i osłabia rozwój dwóch aglomeracji miejskich – śląskiej i krakowskiej. Uważamy, podobnie jak Najwyższa Izba Kontroli, że partnerstwo publiczno-prywatne realizowane w ramach umowy ze Stalexportem jest negatywnym przykładem umowy, gdzie interes prywatny przedsiębiorcy został postawiony w rażący sposób ponad interesem publicznym.

Los węzła „Jeleń” jest tego jaskrawym przykładem. Poprzednia ekipa rządząca, pomimo wielokrotnych interwencji w tej sprawie, nie zrobiła nic, co doprowadziłoby do otwarcia węzła „Jeleń” w Jaworznie.

W nawiązaniu do powyższego, jako senatorowie Rzeczypospolitej Polskiej, zwracamy się z prośbą o podjęcie pilnych i zdecydowanych działań, które umożliwią otwarcie węzła autostradowego. Jednocześnie zwracamy się z pytaniem: kiedy i jakie działania zostaną podjęte w celu jak najszybszego uregulowania sprawy opisanej powyżej?

Arkadiusz Grabowski
Czesław Ryszka

Odpowiedź

Warszawa, 19 kwietnia 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatorów Arkadiusza Grabowskiego i Czesława Ryszkę podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30 marca 2017 r., w sprawie węzła autostradowego w Jaworznie, przekazane pismem z dnia 5 kwietnia br., nr BPS/043-38-929/17, przekazuję następujące informacje.

Kwestia rozbudowy i otwarcia węzła „Jeleń” była szczegółowo rozpatrywana i konsultowana z GDDKiA już w roku 2010. Zgodnie z Umową Koncesyjną ze spółką Stalexport Autostrada Małopolska SA zarządzającą odcinkiem autostrady A4 Katowice – Kraków, zlokalizowany na tym odcinku węzeł pn. „Jeleń” jest węzłem przeznaczonym do zamknięcia, natomiast zlokalizowany na wschód od niego węzeł „Byczyna” jest przeznaczony do dalszej rozbudowy, której realizacja jest obecnie przygotowywana. Decyzja w zakresie całkowitego wyłączenia węzła „Jeleń” leży w gestii koncesjonariusza, który na chwilę obecną umożliwił częściową komunikację z autostradą za pomocą powyższego węzła.

MIB i GDDKiA nie widzą uzasadnienia dla dodatkowej przebudowy i pełnego otwarcia węzła „Jeleń”, gdyż rozwiązaniem nie tylko zgodnym z Umową Koncesyjną ale i optymalnym pod względem współgrania z istniejącą w tym rejonie siecią dróg, jest przebudowa węzła „Byczyna”, który jest połączeniem z drogą krajową nr 79, a po przebudowie będzie zapewniał wszystkie relacje skrajne i komunikację dla mieszkańców pobliskich miast, w tym w szczególności dla Chrzanowa oraz szczelność manualnego systemu poboru opłat na relacjach objętych płatnością na SPO. Ponadto, należy mieć na uwadze warunki techniczne dotyczące dróg, które wskazują, iż droga klasy A powinna mieć powiązania z drogami klasy G i drogami wyższych klas.

Niemniej dodatkowa przebudowa i pełne otwarcia węzła „Jeleń” byłyby możliwe pod warunkiem poniesienia przez stronę samorządową wszystkich nakładów inwestycyjnych związanych z przebudową węzła „Jeleń” i uruchomieniem na nim stacji poboru opłat oraz kosztów operacyjnych funkcjonowania węzła wraz ze stacją poboru opłat. W niedalekim czasie Ministerstwo planuje zorganizować spotkanie w przedmiotowym temacie z władzami lokalnymi oraz spółką Stalexport Autostrada Małopolska SA.

Pozdrawiam

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Jerzy Szmit
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra rozwoju i finansów Mateusza Morawieckiego

W związku z pojawiającymi się w przestrzeni publicznej informacjami o planowanym wprowadzeniu od 1 stycznia 2018 r. niższych danin od firm o niskich dochodach, „w ramach małej działalności i działalności pozarejestrowanej”, zwracam się do Pana Premiera z uprzejmą prośbą o bliższe informacje na ten temat.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 18 kwietnia 2017 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Wicemarszałek,

w nawiązaniu do oświadczenia senatora Jana Marii Jackowskiego pragnę przedstawić informacje w zakresie zmian projektowanych przez Ministerstwo Rozwoju, których dotyczyło ww. oświadczenie.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że „działalność nierejestrowa” oraz „mała działalność gospodarcza” to dwa osobne rozwiązania.

Pierwsze z nich jest zawarte w ustawie *Prawo Przedsiębiorców* stanowiącej element pakietu *Konstytucji Biznesu*. Zgodnie z postulowanym rozwiązaniem przedsiębiorcy osiągający miesięczne przychody poniżej 50% minimalnego wynagrodzenia nie będą mieli obowiązku rejestracji prowadzonej działalności gospodarczej. W związku z brakiem rejestracji takie osoby nie będą podlegać obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym i zdrowotnym. Dochód z takiej działalności będzie oczywiście podlegał opodatkowaniu.

Drugie z projektowanych rozwiązań (tzw. „mała działalność gospodarcza”) dotyczy natomiast przedsiębiorców uzyskujących roczne przychody poniżej trzydziestokrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę. W ramach projektowanego rozwiązania tacy przedsiębiorcy będą mieli możliwość (rozwiązanie ma charakter fakultatywny) płacenia składki na ubezpieczenie społeczne w wysokości zależnej od poziomu uzyskanego przychodu. Podstawa wymiaru składki będzie wyznaczana na podstawie tabeli publikowanej corocznie w rozporządzeniu ministra właściwego ds. gospodarki w oparciu o przychód osiągnięty przez przedsiębiorcę w danym miesiącu. W obecnej projektowanej formie na każde 200 zł osiągniętego przychodu przypadłoby 32 zł składki na ubezpieczenia społeczne (bez uwzględniania dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego). Zarówno w skali miesiąca, jak i w skali roku przedsiębiorca rozliczający się na tych zasadach nie zapłaci składki wyższej aniżeli wynikałoby to z rozliczeń na zasadach ogólnych. Jednocześnie na koniec roku będzie zobowiązany do złożenia rozliczenia rocznego, a w przypadku gdy wysokość opłaconych składek okaże się niższa niż wynikałoby to z uzyskanego przychodu do uregulowania wynikającej z tego tytułu należności, Jednocześnie roczny wymiar należnej składki nie będzie wyższy,

aniżeli wynikałoby to z rozliczeń na zasadach ogólnych, a w przypadku przekroczenia przez przedsiębiorcę progu przychodu w wysokości trzydziestokrotności minimalnego wynagrodzenia w skali roku zapłaci on tyle samo ile płaciłby rozliczając się na zasadach ogólnych.

Celem projektowanego rozwiązania jest zmniejszenie wysokości obciążeń parafiskalnych dla przedsiębiorców o niskich przychodach, dla których (ze względu na niewielką skalę działalności) są one wyjątkowo uciążliwe, a zarazem nieadekwatne do kondycji ekonomicznej. Należy również zauważyć, że Polska pozostaje jedynym krajem OECD, w którym wysokość składek na ubezpieczenia społeczne przedsiębiorców jest niezależna od ich sytuacji ekonomicznej.

Łączę wyrazy szacunku

MINISTER
z up. Podsekretarz Stanu
Jadwiga Emilewicz

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Nowelizacja ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw stworzyła dla gmin w Polsce możliwość budowy np. ścieżek rowerowych przy drogach, których nie są zarządcą.

Do mojego biura senatorskiego zwracają się przedstawiciele samorządu z obawami, czy nowelizacja ustawy nie skłoni Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad do zaniechania dotowania z własnych środków wspomnianych inwestycji, które dotyczą poprawy bezpieczeństwa na zarządzanych przez nią drogach publicznych.

Proszę o informacje w tej sprawie.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 24 kwietnia 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem senatora Jana Marii Jackowskiego BPS/043-38-931/17 z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie przepisów ustawy o drogach publicznych dotyczących współfinansowania budowy dróg krajowych przez samorządy terytorialne przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Zmiany w ustawie o drogach publicznych wprowadzone ustawą z dnia 15 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 191) mają na celu wyeliminowanie wątpliwości w zakresie możliwości współpracy finansowej między jednostkami samorządu terytorialnego (JST), a Skarbem Państwa w zakresie finansowania inwestycji drogowych w przypadku, gdy JST jest zainteresowana współfinansowaniem realizacji danej inwestycji drogowej. Wątpliwości co do możliwości finansowania np. budowy chodników w pasie dróg krajowych przez gminy zgłaszały Regionalne Izby Obrachunkowe wychodząc z założenia, iż przepisy ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym oraz ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych nie przewidują możliwości udzielania dotacji przez gminy organom administracji rządowej.

Biorąc pod uwagę wątpliwości zgłaszane przez RIO konieczne było doprecyzowanie przepisów tak, aby wyraźnie dać JST możliwość przekazywania środków np. na budowę chodników, ścieżek rowerowych na drogach krajowych. Pomimo zasadności realizacji takich przedsięwzięć jak np. budowa ścieżki rowerowej wzdłuż drogi krajowej, z uwagi na nieprecyzyjne przepisy w tym zakresie, nie była możliwa ich realizacja na podstawie porozumień ze względu na wątpliwości interpretacyjne dotyczące podstaw prawnych dla finansowania przez gminy elementów infrastruktury drogowej np. dróg krajowych. Prowadziło to do sytuacji, w której samorząd lokalny, dysponując środkami finansowymi na realizację zadania, nie mógł go zrealizować z uwagi na wątpliwości co do istnienia podstaw prawnych.

Ww. nowelizacja ustawy o drogach publicznych wprowadziła jedynie możliwość realizacji inwestycji uwzględniających potrzeby społeczności lokalnych. Przyjęte rozwiązanie nie ma na celu przesuwania na samorzady ciężaru finansowania dróg krajowych. Jest to jedynie fakultatywna możliwość dla tych samorządów, które w trosce o bezpieczeństwo swoich mieszkańców i ich potrzeby komunikacyjne pragną przeznaczyć środki finansowe na inicjowanie realizacji zadań (np. budowy chodników, ścieżek rowerowych itp.) przy drogach krajowych. Wydaje się zatem, iż rozważane rozwiązania wychodzą naprzeciw postulatom formułowanym przez samorzady, dotyczącym sformułowania jednoznacznego przepisu, wskazującego możliwość realizacji inwestycji uwzględniających potrzeby społeczności lokalnych.

Jednocześnie informuję, iż deklaracje lub wstępne zainteresowanie samorządów współfinansowaniem realizacji danej inwestycji drogowej na drodze krajowej wpływają zarówno do Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa, ale również do Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad – zarówno do Centrali jak i poszczególnych oddziałów. Konkretna liczba zgłoszeń nie jest możliwa do podania. Zgłoszenia, jakie otrzymujemy, rzadko deklarują konkretną kwotę współfinansowania. Większość z nich dotyczy sfinansowania i przygotowania dokumentacji, więc będą to mniejsze kwoty.

W budżecie państwa nie ma wydzielonej odrębnej kwoty na realizację zadań, w których realizacji partycypują finansowo samorzady, a więc środki, które będą wyłożone z budżetu państwa będą wydatkowane w ramach limitu przeznaczonego na realizację inwestycji drogowych w corocznie uchwalanej ustawie budżetowej.

Wszystkie zgłaszane do nas prośby samorządów dotyczą konkretnych inwestycji. Skala potrzeb na terenie całego kraju jest ogromna. Konsekwentnie realizujemy inwestycje poprawiające bezpieczeństwo ruchu drogowego, takie jak budowa chodników dla pieszych, zatok autobusowych, ścieżek rowerowych czy budowa lewoskrętów. Po wejściu w życie przepisów ww. ustawy, niektóre z tych zadań będą mogły szybciej wejść w fazę realizacji dzięki temu, że umożliwiając samorządom partycypację w finansowaniu, będzie ogółem dostępna większa pula środków na ich realizację. Intencją resortu infrastruktury i budownictwa jest poprawa bezpieczeństwa użytkowników dróg poprzez możliwość realizacji większej liczby zadań. Wiele deklaracji dotyczy też nowych zadań, które jeszcze nie mają zapewnionego finansowania oraz przygotowanej dokumentacji projektowej. Deklaracje samorządów traktowane są jako wyraz potrzeb władz regionalnych oraz mieszkańców w zakresie poprawy infrastruktury drogowej oraz bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Pozdrawiam

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Jerzy Szmit
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do ministra spraw zagranicznych Witolda Waszczykowskiego

W związku z incydem, który ma wszelkie znamiona ataku terrorystycznego, dotyczącym polskiej placówki konsularnej w Łucku, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o informację, jakie działania zwiększające poziom bezpieczeństwa naszych placówek i instytucji polskich na terytorium państwa ukraińskiego podejmą polskie władze.

Jak najbardziej słuszne jest stanowisko rządu polskiego, który domaga się wzmocnienia ochrony tych obiektów przez instytucje i służby ukraińskie, ale moje pytanie zmierza do doprecyzowania, czy również władze polskie, w ramach zmiany organizacji tych placówek, przewidują jakieś wzmocnienie ochrony tych obiektów.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 28 kwietnia 2017 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Senatora Jana Marię Jackowskiego podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30 marca 2017 r. w sprawie działań zwiększających poziom bezpieczeństwa polskich placówek dyplomatycznych na terenie Ukrainy uprzejmie informuję co następuje.

W związku z zaistniałym zdarzeniem wspomnianym w przedmiotowym piśmie wprowadzona została całodobowa ochrona polskich placówek zagranicznych zlokalizowanych na terytorium Ukrainy, realizowana przez uzbrojonych pracowników Gwardii Narodowej lub Policji. Dodatkowo podjęte zostały działania mające na celu:

- modernizację elementów infrastruktury technicznej placówek, wchodzących w skład systemu zabezpieczeń;
- wprowadzenia dodatkowych funkcjonariuszy BOR na placówkach.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Podsekretarz Stanu
Marek Ziółkowski

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra kultury i dziedzictwa narodowego Piotra Glińskiego,
do ministra środowiska Jana Szyszki
oraz do generalnego konserwatora zabytków Magdaleny Gawin

W świetle obowiązującego prawa odpowiedzialność za ochronę zabytków spoczywa głównie na ich właścicielach lub posiadaczach, a jej zakres obejmuje m.in. zabezpieczenie i utrzymanie zabytku oraz jego otoczenia w jak najlepszym stanie. Obowiązek ten dotyczy również konieczności zawiadamiania służb konserwatorskich o zniszczeniu czy zagrożeniach dla zabytku niezwłocznie po powzięciu wiadomości o wystąpieniu tego zagrożenia. Stanowią o tym przepisy ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z dnia 23 lipca 2003 r. (DzU.03.162.1568) oraz rozporządzenia w sprawie prowadzenia prac konserwatorskich, restauratorskich, robót budowlanych, badań konserwatorskich i architektonicznych, a także innych działań przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków oraz badań archeologicznych i poszukiwań ukrytych lub porzuconych zabytków ruchomych (DzU nr 150, poz. 1579).

Odpowiedni dla mienia wojewódzki konserwator zabytków od wielu miesięcy odmawia zezwolenia na wycięcie drzew, które w naturalny sposób uschły, a znajdują się na terenie podlegającym ochronie zabytków. Nie ulega wątpliwości, że wspomniane drzewa, jeśli nie zostaną wycięte możliwie najszybciej, przewrócą się i spowodują zniszczenia obiektu zabytkowego, linii energetycznej lub nawet śmiertelny wypadek, przewracając się na użytkowaną w danym momencie drogę.

Konserwator zabytków nie wydaje pozwolenia na wycięcie drzew. Uzasadnia to złożeniem wniosku na nieprawidłowym druku. Co istotne, na stronach internetowych nie ma wymaganego druku dotyczącego wycinki uschłych drzew. Wydaje się zatem konieczne opracowanie wzoru takiego druku. Na ten moment, a więc do czasu wyjaśnienia kwestii formalnej i wprowadzenia stosownego formularza, wojewódzki konserwator zabytków winien rozpatrywać wnioski złożone w innej formie, zwłaszcza że zostały do nich dołączone zdjęcia dokumentujące całą sytuację. Brak reakcji i taki sposób myślenia urzędników naraża zabytki na zniszczenie, a w świetle wskazanych przepisów urzędnicy ci zostali powołani do ich ochrony. Wydaje się też, że w przypadkach oczywistych (tj. suche drzewo) decyzje mógłby podjąć właściwy komendant Straży Pożarnej, szczególnie w sytuacji, w której takie drzewo zagraża zdrowiu i życiu ludzi.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o przedstawienie stanowiska w wyżej opisanej sytuacji, związanej z opieszałością urzędników, co w konsekwencji może prowadzić do straty w substancji zabytkowej, jak i spowodować narażenie mienia oraz zdrowia użytkowników terenu. Proszę o informację, w jaki sposób należy rozwiązać przedmiotowy problem.

Proszę również o rozpatrzenie sugestii wprowadzenia dodatkowych zapisów regulujących powyższy aspekt do znowelizowanej ustawy o ochronie przyrody oraz ustawy o lasach (DzU 2016 poz. 2249).

Z poważaniem
Andrzej Kobiak

**Odpowiedź
MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO**

Warszawa, 25 kwietnia 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka złożone podczas 38. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, dotyczące wymogów formalnych wniosku o wydanie zezwolenia na usunięcie drzewa z terenu wpisanego do rejestru zabytków, uprzejmie wyjaśniam, jak poniżej.

Wojewódzki konserwator zabytków jest organem właściwym do udzielenia zezwolenia na usunięcie drzewa z terenu wpisanego do rejestru zabytków na podstawie przepisu art. 83a ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 2134). Zezwolenia udziela się na wniosek: 1) posiadacza nieruchomości – za zgodą właściciela tej nieruchomości; 2) właściciela urządzeń, o których mowa w art. 49 §1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380, 585 i 1579) – jeżeli drzewo lub krzew zagrażają funkcjonowaniu tych urządzeń, o czym stanowi art. 83 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody. Przepis przywołanej ustawy – art. 83b ust. 1 – określa również, jakie obligatoryjne elementy zawiera wniosek o wydanie zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu.

Jednocześnie, zgodnie z art. 36 ust. 1 pkt 1 i pkt 11 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 1446 ze zm.), pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków wymaga prowadzenie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru oraz podejmowanie innych działań, które mogłyby prowadzić do naruszenia substancji lub zmiany wyglądu zabytku wpisanego do rejestru. W związku z tym pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków wymaga dokonanie zmiany przy zabytku, polegającej na usunięciu drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości, będących wpisanymi do rejestru zabytków cmentarzami, parkami, ogrodami i innymi formami zaprojektowanej zieleni, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. f i g ww. ustawy lub położonych na terenie wpisanych do rejestru zabytków układów urbanistycznych lub ruralistycznych, zawierających formy zaprojektowanej zieleni, albo których zieleni jest wymienionym w decyzji o wpisie do rejestru zabytków komponentem tych układów. Stosownie do art. 36 ust. 5 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami pozwolenia, o których mowa w ust. 1 i 1a, wydaje się na wniosek osoby fizycznej lub jednostki organizacyjnej posiadającej tytuł prawny do korzystania z zabytku wpisanego na Listę Skarbów Dziedzictwa albo do rejestru, wynikający z prawa własności, użytkowania wieczystego, trwałego zarządu albo ograniczonego prawa rzeczowego lub stosunku zobowiązaniowego. Tryb wydawania pozwoleń i obowiązkowe elementy wniosku określa rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 14 października 2015 r. w sprawie prowadzenia prac konserwatorskich, prac restauratorskich, robót budowlanych, badań konserwatorskich, badań architektonicznych i innych działań przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków oraz badań archeologicznych i poszukiwań zabytków.

Nowelizacja ustawy o ochronie przyrody, która weszła w życie 1 stycznia 2017 r., przewiduje w szczególności zwolnienie z wymogu uzyskiwania zezwolenia na wycinkę drzew lub krzewów, które rosną na nieruchomościach stanowiących własność osób fizycznych i są usuwane na cele niezwiązane z prowadzeniem działalności gospodarczej (zmiana ta nie dotyczy nieruchomości stanowiących własność osób prawnych, w tym parafii, jednostek samorządu terytorialnego, Skarbu Państwa, etc.). Wprowadzenie powyższych przepisów w praktyce oznacza, że wycinka drzew lub krzewów

z licznych nieruchomości, które zostały wpisane do rejestru zabytków, nie doznaje żadnych ograniczeń na gruncie przepisów o ochronie przyrody. Podkreślenia jednak wymaga, że zmiana przepisów ustawy o ochronie przyrody nie ma wpływu na treść przepisów ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. W związku z tym normy zawarte w art. 36 ust. 1 pkt 1 i pkt 11 tej ustawy pozostają podstawowymi narzędziami ochrony zabytkowych form zakomponowanej zieleni. Reasumując, usunięcie drzewa z nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków lub położonej na terenie wpisanym do rejestru zabytków, stanowiącej własność osoby fizycznej w celu niezwiązanym z prowadzeniem działalności gospodarczej, wymaga pozwolenia konserwatorskiego wydawanego w trybie art. 36 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, natomiast wycinka drzewa z takiej nieruchomości przez osobę prawną wymaga uzyskania zarówno zezwolenia wydawanego na podstawie art. 83a ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, jak i pozwolenia w trybie art. 36 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

Warunkiem wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie udzielenia zezwolenia na usunięcie drzewa i powstania po stronie organu administracji obowiązku rozpatrzenia sprawy oraz wydania rozstrzygnięcia merytorycznego jest złożenie poprawnego formalnie wniosku przez uprawniony do tego podmiot. Zauważyć przy tym należy, że o poprawności formalnej wniosku nie stanowi złożenie go na określonym druku czy formularzu, tylko umieszczenie w nim wszystkich danych wymaganych przepisem prawa. Złożenie wadliwego formalnie wniosku o wydanie zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu obliuguje organ, do którego wniesiono takie podanie, do wezwania wnioskodawcy do usunięcia braków w terminie siedmiu dni z pouczeniem, że nieusunięcie tych braków spowoduje pozostawienie podania bez rozpoznania. Powyższy obowiązek wynika z przepisu art. 64 §2 kodeksu postępowania administracyjnego. W świetle ww. regulacji prawnej organ administracji nie jest uprawniony do prowadzenia postępowania i wydania orzeczenia merytorycznego na podstawie wniosku obciążonego brakami formalnymi.

Z opisu sytuacji, zawartego w oświadczeniu senatora Andrzeja Kobiaka z 30 marca 2017 r., nie wynika, czy brak rozwiązania kwestii zezwolenia na usunięcie drzewa jest skutkiem opieszałości i zaniedbania ze strony organu konserwatorskiego, czy też spowodowany jest niedopełnieniem wymogów formalnych przez wnioskodawcę, po prawidłowym wezwaniu go do usunięcia braków wskazanych przez organ administracji. Przedmiotowy problem należy rozwiązać poprzez złożenie przez uprawniony podmiot poprawnego formalnie wniosku/wniosków do właściwego organu administracji lub poprzez uzupełnienie w żądanym zakresie uprzednio wniesionego podania. Stosownie do art. 35 §3 k.p.a. załatwienie sprawy powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a w przypadku sprawy szczególnie skomplikowanej – nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania. Na niezłatwienie sprawy w terminie określonym w art. 35, w przepisach szczególnych, ustalonym w myśl art. 36 lub na przewlekłe prowadzenie postępowania stronie służy zażalenie do organu wyższego stopnia, o czym stanowi art. 37 §1 k.p.a. Ponadto, strona niezadowolona z orzeczenia wydanego przez organ pierwszej instancji ma prawo skorzystać ze środka zaskarżenia, zgodnie z pouczeniem zawartym w decyzji.

Odnosząc się do sugestii wprowadzenia dodatkowych regulacji do znowelizowanej ustawy o ochronie przyrody oraz ustawy o lasach (Dz. U. z 2016 r. poz. 2249), dotyczących uprawnień właściwego komendanta Straży Pożarnej do wydania decyzji na usunięcie drzewa w szczególnych sytuacjach, uprzejmie wyjaśniam, że powyższa kwestia leży poza kompetencjami Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Organem właściwym do zajęcia stanowiska w tej sprawie jest minister właściwy do spraw środowiska. Jednocześnie wyjaśniam, że przygotowany rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz niektórych innych ustaw (druk 1403) zakłada uproszczenie procedury i wyeliminowanie konieczności wydawania dwóch zezwoleń na usunięcie drzewa przez wojewódzkiego konserwatora zabytków na podstawie przepisów dwóch ustaw. Zgodnie z zaproponowaną zmianą, wojewódzki konserwator zabytków będzie wydawał jedno pozwolenie na podstawie ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, a wymogiem uzyskania pozwolenia

objęte będzie każde usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków, z wyjątkiem przypadków prowadzenia akcji ratowniczej przez jednostki ochrony przeciwpożarowej lub inne właściwe służby ustawowo powołane do niesienia pomocy osobom w stanie nagłego zagrożenia życia lub zdrowia.

Z wyrazami szacunku

Piotr Gliński

**Odpowiedź
MINISTRA ŚRODOWISKA**

Warszawa, 28.04.2017 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiadając na oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka, sygn. **JRWA-070**, w sprawie usunięcia drzew stanowiących zagrożenie dla zabytków, pragnę przekazać co następuje.

Kwestie związane z ochroną zabytków znajdują się w kompetencji resortu kultury, a nie środowiska. Zgodnie z art. 36 ust. 1 pkt 1 i 11 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami pozwolenie wojewódzkiego konserwatora zabytków jest wymagane w przypadku dokonania zmiany przy zabytku, polegające na usunięciu drzewa lub krzewu z nieruchomości będących wpisanymi do rejestru zabytków cmentarzami, parkami, ogrodami i innymi formami zaprojektowanej zieleni lub położonych na terenie wpisanych do rejestru zabytków układów urbanistycznych lub ruralistycznych albo których zieleni jest wymienionym w decyzji o wpisie do rejestru zabytków komponentem tych układów. Także zgodnie z art. 83a ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2016 r. poz. 2134 z późn. zm.) w przypadku, gdy zezwolenie na usunięcie drzew lub krzewów na podstawie ww. ustawy jest konieczne, to wydawane jest ono przez wojewódzkiego konserwatora zabytków, jeżeli dotyczy drzew lub krzewów rosnących na terenie nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków.

Ponadto zgodnie z art. 93 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2014 r. poz. 1446 z późn. zm.) organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkiego konserwatora zabytków jest minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego. Ocena sposobu działania wojewódzkiego konserwatora zabytków nie należy zatem do właściwości Ministra Środowiska.

Chciałbym również poinformować, że w marcu br. do Sejmu został skierowany rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz niektórych innych ustaw (druk nr 1403), w którym uregulowane zostały kwestie związane z usuwaniem drzew na terenach wpisanych do rejestru zabytków.

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Główny Konserwator Przyrody
Andrzej Szweda-Lewandowski

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej
oraz do prezesa Zarządu Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych
Roberta Kwiatkowskiego

Szanowna Pani Minister! Szanowny Panie Prezesie!

Przedsiębiorcy korzystający z pomocy Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w postaci dofinansowań do wynagrodzeń składają sprawozdanie finansowe lub oświadczenie o braku obowiązku jego sporządzania, które dostarczają do PFRON w terminie do dnia 30 kwietnia następnego roku. Co istotne, ustawa z dnia 15 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o rachunkowości wprowadziła liczne modyfikacje, w związku z czym w gronie przedsiębiorców pojawiają się wątpliwości interpretacyjne, które wskazuję poniżej.

Zgodnie z art. 45 ust. 2 ustawy o rachunkowości sprawozdanie finansowe składa się z: bilansu, rachunku zysków i strat, informacji dodatkowej obejmującej wprowadzenie do sprawozdania finansowego oraz dodatkowych informacji i objaśnień. Od 2016 r. zmiana tejże ustawy znacząco rozszerzyła ostatni element, czyli zakres informacji dodatkowej, obejmującej wprowadzenie do sprawozdania finansowego, oraz dodatkowe informacje i objaśnienia.

W związku z tym proszę o odpowiedzi na następujące pytania, konieczne do rozstrzygnięcia wątpliwości dotyczących procesu przygotowania sprawozdania finansowego.

1. Jeśli u przedsiębiorców sporządzających sprawozdanie finansowe niektóre zdarzenia gospodarcze nie wystąpiły w okresie sprawozdawczym (tj. 2016 r.), to czy w informacji dodatkowej składanej do PFRON należy je pominąć (nie wpisywać nic), czy też wypisać te zdarzenia z frazą „zdarzenie nie wystąpiło”?

2. Jeśli przedsiębiorcy sporządzający coroczne sprawozdanie finansowe poddali sprawozdanie badaniu przez biegłego rewidenta pomimo braku takiego obowiązku, to czy wówczas istnieje konieczność dostarczenia również do PFRON zestawienia zmian w kapitale (funduszu) własnym oraz rachunku przepływów pieniężnych?

*Z poważaniem
Andrzej Kobiak*

**Odpowiedź
MINISTRA RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 28.04.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka złożone na 38. posiedzeniu Senatu RP w dniu 30 marca 2017 r. (znak: BPS/043-38-934-MRPPS/17) w sprawie oceny sytuacji ekonomicznej pracodawców ubiegających się o miesięczne dofinansowanie do wynagrodzenia pracowników niepełnosprawnych, po otrzymaniu wyjaśnień Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (pismo z dnia 24 kwietnia, znak: DDO-52-152(2)/15/MZ) uprzejmie wyjaśniam, że:

1. Zgodnie z ustawą z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 1047, z późn. zm.), przedsiębiorcy są zobowiązani do przedstawienia określonych przepisami ww. ustawy informacji, w tym o określonych zdarzeniach, które mogły wystąpić w okresie sprawozdawczym, możliwe jest założenie, że brak ich przedstawienia oznacza, że zdarzenia te nie wystąpiły. W takiej sytuacji, nie ma znaczenia czy przedsiębiorca pominie takie elementy dodatkowych informacji i objaśnień, czy też opíše takie zdarzenia frazą „zdarzenie nie wystąpiło”. Jednocześnie, z punktu widzenia badania sytuacji ekonomicznej przedsiębiorcy na potrzeby oceny spełnienia przesłanki zdefiniowanej w art. 2 ust. 18 rozporządzenia Komisji (WE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014 r.), nie wydaje się niezbędne wymaganie od przedsiębiorcy sporządzania sprawozdania finansowego w innej formie niż standardowo przyjęta na potrzeby sporządzania sprawozdań finansowych zgodnie z przepisami o rachunkowości.

2. Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zakresu informacji przedstawianych przez podmiot ubiegający się o pomoc inną niż pomoc de minimis lub pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie (Dz.U. Nr 53, poz. 312, z późn. zm.), przedsiębiorca ubiegający się o pomoc inną niż pomoc de minimis zobowiązany jest przedstawić podmiotowi udzielającemu pomocy informacje dotyczące m.in. sytuacji ekonomicznej wnioskodawcy, w tym sprawozdania finansowe za okres 3 ostatnich lat obrotowych, sporządzane zgodnie z przepisami o rachunkowości. W kontekście powyższego, pragnę zauważyć, że jeżeli przedsiębiorca nie jest zobligowany przepisami ustawy o rachunkowości do sporządzania zestawienia zmian w kapitale (funduszu) własnym oraz rachunku przepływów pieniężnych, nie jest on również zobowiązany do przedstawienia takich dokumentów podmiotowi udzielającemu pomocy – Państwowemu Funduszowi Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

Łączę wyrazy szacunku

MINISTER

z up. Krzysztof Michałkiewicz
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
PREZESA ZARZĄDU
FUNDUSZU REHABILITACJI
OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH**

Warszawa, 17.05.2017 r.

Szanowna Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo z dnia 5 kwietnia 2017 r. (BPS/043-38-934-PFRON/17) w sprawie oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Andrzeja Kobiaka na posiedzeniu Senatu RP w dniu 30 marca 2017 r., w załączeniu przedstawiam wyjaśnienia dotyczące sprawozdawczości finansowej przedsiębiorców korzystających ze wsparcia ze strony Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zakresu informacji przedstawianych przez podmiot ubiegający się o pomoc inną niż pomoc de minimis lub pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie (Dz. U. z 2010 r. Nr 53, poz. 312 ze zm.) pracodawcy ubiegający się o pomoc publiczną w postaci dofinansowania do wynagrodzeń zatrudnionych osób niepełnosprawnych mają obowiązek przedstawienia sprawozdań finansowych za okres 3 ostatnich lat obrotowych. Poszczególne elementy sprawozdań finansowych powinny być sporządzone zgodnie z przepisami wskazanymi w Ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz.U. z 2016 poz.1047).

Ustawa o rachunkowości wskazuje, jaki zakres informacji powinna zawierać informacja dodatkowa do sprawozdania finansowego. W przypadku, gdy dane zdarzenie gospodarcze, którego wykazanie w informacji dodatkowej jest wymagane przepisami ustawy o rachunkowości nie wystąpiło w okresie sprawozdawczym, którego dotyczy sprawozdanie finansowe można pominąć je (nie wpisywać) w informacji dodatkowej. Można również wpisać to zdarzenie gospodarcze do informacji dodatkowej z dopiskiem „zdarzenie nie wystąpiło”. Jeżeli zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości pracodawca nie ma obowiązku sporządzenia rachunku przepływów pieniężnych i zestawienia zmian w kapitale (funduszu) własnym, to wówczas nie musi przekazywać ww. dokumentów do PFRON.

Przedstawiając powyższe wyrażam nadzieję, że udzielone wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na zagadnienia poruszone przez Pana Senatora Andrzeja Kobiaka.

Z wyrazami szacunku

PREZES ZARZĄDU
Robert Kwiatkowski

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Marka Niechciała

Szanowny Panie Prezesie!

Zwracam się z prośbą o przedstawienie stosownego stanowiska dotyczącego interpretacji przepisów art. 2 pkt 18 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 roku.

Przedsiębiorcy występujący z wnioskiem o pomoc publiczną w formie dofinansowania do wynagrodzeń do Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych mają obowiązek dokonywać oceny sytuacji ekonomicznej, szczególnie po sporządzeniu sprawozdania finansowego, w tym również za rok ubiegły. Na tym tle pojawia się szereg pytań związanych z interpretacją przepisów zawartych w wyżej wskazanym rozporządzeniu.

W związku ze zgłaszanymi wątpliwościami ze strony przedsiębiorców zatrudniających osoby niepełnosprawne zwracam się z prośbą o odpowiedź na następujące pytania.

1. W jaki sposób przebiega ocena sytuacji ekonomicznej spółki akcyjnej, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki komandytowo-akcyjnej oraz spółdzielni posiadającej status średniego przedsiębiorstwa?

2. Jak należy rozumieć pojęcie „subskrybowany kapitał” przy ocenie sytuacji ekonomicznej? Na czym polega utrata połowy subskrybowanego kapitału w efekcie zakumulowanych strat?

3. Za jaki okres istnieje obowiązek dokonywania oceny sytuacji ekonomicznej?

4. Czy pomoc w formie dofinansowania do wynagrodzeń przysługuje w sytuacji, gdy w jednym okresie zgodnie z oceną sytuacji ekonomicznej następuje utrata połowy subskrybowanego kapitału w efekcie zakumulowanych strat, czy też nie przysługuje?

5. Czy PFRON dokonuje oceny sytuacji ekonomicznej wedle sprawozdań finansowych, czy też wedle innych dokumentów, a jeśli tak, to jakich?

Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do interpretacji przepisów Komisji Europejskiej, w tym rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014, stąd też zapytania w przedmiotowej sprawie kieruję bezpośrednio do Pana Prezesa.

Z poważaniem
Andrzej Kobiak

Odpowiedź

Warszawa, 8 maja 2017 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo z dnia 5 kwietnia 2017 r. (BPS/043-38-935/17) oraz w nawiązaniu do załączonego oświadczenia, złożonego przez Pana Senatora Andrzeja Kobiaka na 38. posiedzeniu Senatu RP w dniu 30 marca 2017 r., dotyczącego interpretacji przepisów rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r.

uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu¹ (dalej: rozporządzenie KE nr 651/2014), pragnę przedstawić co następuje.

Ad 1.

Badanie sytuacji ekonomicznej przedsiębiorstwa dla potrzeb udzielenia pomocy publicznej w formie dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych z PFRON polega na weryfikacji przez podmiot udzielający pomocy, czy wnioskodawca w momencie ubiegania się o pomoc nie spełnia przesłanek definicji „przedsiębiorstwa znajdującego się w trudnej sytuacji”, określonych w art. 2 pkt 18 rozporządzenia KE nr 651/2014. W odniesieniu do spółek akcyjnych, spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, spółek komandytowo-akcyjnych oraz spółdzielni, badanie przesłanki utraty kapitału dokonuje się na podstawie kryterium zawartego w art. 2 pkt 18 lit. a rozporządzenia KE nr 651/2014.

Ad 2.

W opinii UOKiK subskrybowany kapitał może być utożsamiany z tą wielkością kapitału podstawowego, która została objęta przez wspólników (zadeklarowana) bez względu na fakt, czy została ona rzeczywiście wniesiona. Sposób badania przesłanki utraty połowy subskrybowanego kapitału w efekcie zakumulowanych strat został natomiast przedstawiony w piśmie UOKiK skierowanym do Pani Marszałek z dnia 7 kwietnia br. (DDO-071-18(2)/17/MZ) i ma on zastosowanie do wszystkich rodzajów przedsiębiorstw.

Ad 3.

Zasadniczo ocena sytuacji ekonomicznej wnioskodawcy powinna być dokonana na dzień udzielenia pomocy. Ustalenie, czy przedsiębiorca znajduje się w trudnej sytuacji ekonomicznej, powinno być wynikiem analizy nie tylko informacji przedstawionych przez wnioskodawcę w Formularzu, ale również przedstawionych w załączonych dokumentach finansowych. Zazwyczaj największą wartość przedstawiają sprawozdania finansowe za ostatni pełny okres obrotowy (rozliczeniowy) stosowany przez przedsiębiorstwo i stanowią one najlepszą podstawę do określania jego sytuacji finansowej. Najbardziej właściwe jest zatem wyliczenie wskaźnika utraty kapitału na ostatni dzień zakończonego okresu obrotowego. Z uwagi jednak na fakt, iż przepisy rozporządzenia nr 651/2014 nie precyzują, na jaki konkretnie moment oraz na podstawie jakich dokumentów powinna być weryfikowana trudna sytuacja przedsiębiorstwa, nie jest wykluczona również możliwość ustalenia sytuacji finansowej na inny dzień, niż ostatni dzień okresu obrotowego, np. na podstawie sprawozdań częściowych, jeżeli ich prawidłowość nie budzi wątpliwości.

Pragnę podkreślić, iż przedkładane przez wnioskodawcę sprawozdania finansowe mają na celu umożliwienie podmiotowi udzielającemu pomocy weryfikację informacji przedstawianych przez wnioskodawcę w formularzu, a zatem stanowią istotny element przy ocenie sytuacji ekonomicznej wnioskodawcy. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zakresu informacji przedstawianych przez podmiot ubiegający się o pomoc inną niż pomoc de minimis lub pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie², nie określa sposobu weryfikacji informacji zawartych w składanych sprawozdaniach finansowych. W związku z powyższym należy przyjąć, że to na podmiocie udzielającym pomocy spoczywa każdorazowo decyzja o zakresie i szczegółowości dokonywanej weryfikacji sytuacji ekonomicznej wnioskodawcy. Zakres tej weryfikacji powinien jednak umożliwić ocenę, czy wnioskodawca nie znajduje się w trudnej sytuacji ekonomicznej.

Ad 4.

W przedstawionej w piśmie sytuacji, w przypadku gdy w efekcie zakumulowanych strat stwierdzono utratę połowy subskrybowanego kapitału, udzielanie pomocy w formie dofinansowania do wynagrodzeń nie będzie możliwe.

¹ Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014 r.

² Dz. U. Nr 53, poz. 312 z późn. zm.

Ad 5.

Z przepisów przywołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów wynika, iż wnioskodawca ubiegający się o pomoc w ramach wyłączeń blokowych przedstawia podmiotowi udzielającemu pomocy informacje dotyczące sytuacji ekonomicznej, w tym sprawozdania finansowe za okres 3 ostatnich lat obrotowych, sporządzone zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości. Przedsiębiorcy, którzy zobowiązani są do prowadzenia pełnej księgowości, przedstawiają podmiotowi udzielającemu pomocy dokumenty finansowe (bilans, rachunek zysków i strat). Natomiast w odniesieniu do przedsiębiorców, którzy nie są zobowiązani do prowadzenia pełnych ksiąg rachunkowych, podstawą oceny kondycji finansowej powinny być wszelkie dokumenty finansowe, określające dochody i wydatki przedsiębiorcy (zeznanie PIT, podatkowa księga przychodów i rozchodów), a także wszelkie inne, z których mogą wynikać informacje o jego sytuacji ekonomicznej. Należy przy tym podkreślić, iż chodzi w tym przypadku o dokumenty sporządzane w toku normalnej działalności podmiotu.

Z poważaniem

Marek Niechciał

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do prezesa Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji
Osób Niepełnosprawnych Roberta Kwiatkowskiego

Szanowny Panie Prezesie!

W dniu 1 lipca 2016 r. weszła w życie znowelizowana ustawa o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. W związku z powyższym w trakcie wchodzenia w życie nowych zapisów w gronie przedsiębiorców pojawiło się wiele trudności interpretacyjnych związanych z obliczaniem kwoty ulgi dla kontrahentów. Zwracam się z uprzejmą prośbą o przedstawienie stanowiska Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w odniesieniu do przykładowej sytuacji wskazanej poniżej.

Uprawniony sprzedający wykonał usługę w miesiącu maju lub czerwcu 2016 r., po czym wystawił fakturę za tę usługę. Termin płatności na fakturze został określony na lipiec 2016 r., a należność za usługę uregulowano terminowo. Przychód ze sprzedaży usług na rzecz kontrahenta oraz przychód ogółem zostały zaliczone do miesiąca maja lub czerwca 2016 r. Co więcej, od wskazanych terminów zostały ustalone również wynagrodzenia pracowników sprzedającego o znacznym bądź umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, a także zatrudnienie ogółem i zatrudnienie osób niepełnosprawnych w przeliczeniu na etaty.

W odniesieniu do opisaney sytuacji proszę o odpowiedź na następujące pytania.

1. Mając na uwadze objaśnienie (przypis 18) do formularza INF-U, dotyczące pola nr 35 „wynagrodzenia”, które stanowi, że w pozostałych przypadkach należy wpisać odpowiednio sumę wynagrodzeń pracowników o znacznym lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, pomniejszoną o należne od nich składki na ubezpieczenia społeczne, a w pozostałych przypadkach należy podać dane z miesiąca, do którego zaliczono przychód z tytułu zakupu lub z miesiąca, w którym realizowano zakupioną produkcję lub usługę, pytam, w jaki sposób powinno nastąpić obliczenie kwoty ulgi.

2. Jaki kod należy wpisać w polu nr 28 w sytuacji opisanej szczegółowo powyżej, wypełniając informację INF-U, w szczególności gdy przychód ze sprzedaży usług na rzecz kontrahenta i przychód ogółem został zaliczony do miesiąca maja/czerwca 2016 r. wynagrodzenia pracowników sprzedającego o znacznym lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, a także zatrudnienie ogółem i zatrudnienie osób niepełnosprawnych w przeliczeniu na etaty zostało ustalone do miesiąca maja/czerwca 2016 r.?

Rozwiązanie przedstawionych trudności interpretacyjnych związanych z ulgami we wpłatach dla kontrahentów jest bardzo istotne dla prawidłowego funkcjonowania wielu przedsiębiorstw zatrudniających osoby niepełnosprawne. Stanowisko sformułowane przez Pana Prezesa zostanie przekazane pracodawcom zgłaszającym takie wątpliwości.

Z poważaniem
Andrzej Kobiak

Odpowiedź

Warszawa, 19 maja 2017 r.

Szanowna Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo z dnia 5 kwietnia 2017 r. (BPS/043-38-936-PFRON/17) w sprawie oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Andrzeja Kobiaka na posiedzeniu Senatu RP w dniu 30 marca 2017 r., w załączeniu przedstawiam wyjaśnienia dotyczące sposobu obliczania ulg we wpłatach obowiązkowych przedsiębiorców zobowiązanych do dokonywania takich wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

Z dniem 1 lipca 2016 r. w wyniku nowelizacji ustawy o rehabilitacji ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1886) nastąpiły zmiany zasad obniżania wpłat na PFRON. Analiza zapisu art. 2 ust. 2 wspomnianej ustawy wskazywała, iż dla wystawiania informacji o kwocie obniżenia wpłat na PFRON na zasadach obowiązujących do dnia wejścia w życie zmiany ustawy o rehabilitacji, konieczne było wystawienie faktury oraz dokonanie zapłaty za zakup usługi lub produkcji najpóźniej do dnia 30 czerwca 2016 r. W każdym innym przypadku wystawienie informacji o kwocie obniżenia wpłat winno być dokonane na zasadach obowiązujących od dnia 1 lipca 2016 r.

W przedstawionym przypadku należność za wykonaną usługę została uregulowana w lipcu 2016 r. Z tego względu obliczenie kwoty obniżenia wpłat powinno nastąpić na zasadach obowiązujących od dnia 1 lipca 2016 r., co oznacza iż należało:

- w poz. 28 wpisać 6;
- w pozycjach dotyczących zatrudnienia oraz przychodów podać dane z miesiąca, do którego zaliczono przychód z tytułu zakupu usługi;
- przy obliczaniu kwoty obniżenia przyjąć najniższe wynagrodzenie z 2015 r. pomniejszone o należne składki na ubezpieczenia społeczne.

Jednocześnie informuję, że Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych oraz Biuro Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych na początku sierpnia 2016 r. wydały komunikaty odnośnie do sposobu obliczania kwoty obniżania wpłat na PFRON w związku ze zmianą ustawy o rehabilitacji.

Z poważaniem

PREZES ZARZĄDU
Robert Kwiatkowski

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra obrony narodowej Antoniego Macierewicza

Oświadczenie w sprawie wojskowych transportów poruszających się po drogach krajowych.

W imieniu mieszkańców powiatów stargardzkiego, waleckiego, drawskiego i goleniowskiego zwracam się z wnioskiem w sprawie transportów wojskowych poruszających się po drogach krajowych, m.in. nr 10, 20 oraz S3 i S6. Transporty, które odbywają się w ciągu dnia, utrudniają mieszkańcom wskazanych powiatów codzienne życie. W związku z tym zwracam się z pytaniem o możliwość dokonywania transportów wojskowych za pomocą transportu kolejowego.

Proszę o informacje, na jakim etapie są prace nad przeniesieniem transportu paliwa na potrzeby jednostki wojskowej z drogi krajowej nr 10 Szczecin – Mirosławiec – Warszawa na transport kolejowy.

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
OBRONY NARODOWEJ**

Warszawa, 2017.05.17

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiadając, z upoważnienia Ministra Obrony Narodowej, na oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Napieralskiego podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30 marca br. dotyczące *transportów wojskowych poruszających się po drogach krajowych* (BPS/043-38-937/17), uprzejmie przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

Zwiększenie liczby przemieszczeń wojskowych transportów poruszających się po drogach krajowych (drogi krajowe: Nr 10, Nr 20 oraz S3 i S6) w pierwszym kwartale 2017 r. związane było przede wszystkim z przemieszczeniem do Polski pierwszej rotacji Brygadowej Pancерnej Grupy Zadaniowej SZ USA (ang. Armoured Brigade Combat Team – ABCT), a także z organizacją oraz prowadzeniem kilku dużych międzynarodowych ćwiczeń taktycznych z wojskami na poligonie Centrum Szkolenia Wojsk Lądowych w Drawsku Pomorskim.

Powyższe przedsięwzięcia były jednymi z wielu praktycznych rezultatów wdrażania postanowień Szczytu NATO w Warszawie, obejmujących problematykę wzmocnienia flanki wschodniej Sojuszu NATO.

Należy podkreślić, iż zwiększenie obecności wojsk obcych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a co za tym idzie, zwiększenie ilości przemieszczeń wojsk własnych i sojuszniczych było ściśle związane z zajmowaniem określonych kompleksów koszarowych, poligonowych oraz z procesem zabezpieczenia logistycznego tych wojsk.

Jednostki organizacyjne podsystemu transportu i ruchu wojsk każdorazowo koordynując przemieszczanie pojedynczych pojazdów lub kolumn pojazdów sił zbrojnych kierują się m.in. dążeniem do minimalizowania zakłóceń ruchu drogowego na

krajowych drogach publicznych. Czynnikiem ten ma znaczenie nie tylko dla zmniejszenia uciążliwości w poruszaniu się ludności lokalnej do miejsca pracy lub zamieszkania, ale bezpośrednio przekłada się na zapewnienie bezpieczeństwa ruchu drogowego przemieszczających się wojsk oraz innych użytkowników dróg publicznych.

Podczas planowania przemieszczeń środków materiałowo-technicznych oraz sprzętu wojskowego (SpW), w pierwszej kolejności rozważana jest możliwość realizacji przewozu ładunków transportem kolejowym, odciążając tym samym sieć drogową kraju. Należy jednak podkreślić, że ze względów operacyjnych niektóre zadania nie mogą być realizowane transportem kolejowym z powodu wydłużonych czasowo procedur kontraktowania oraz realizacji usług przewozowych lub ograniczeń wynikających z niedostosowania infrastruktury kolejowej do wymogów operacyjnych SZ RP oraz wojsk Sojuszu.

Utrzymanie odpowiedniej gotowości wojsk do działania wymaga zapewnienia właściwego poziomu swobody przemieszczania (ang. Freedom of Movement) i niejednokrotnie planowanie operacji wojskowych opiera się tylko na transporcie drogowym, co pozwala na terminową realizację zadań o znaczeniu priorytetowym.

Innym czynnikiem zwiększającym ruch pojazdów wojskowych na wskazanych drogach publicznych, a szczególnie na drodze krajowej Nr 10 były przewozy produktów MPS do składu paliw 12 BBSP w Mirosławcu, który pod koniec 2016 r., po zakończeniu prac modernizacyjnych został oddany do użytkowania. Wówczas to z przyczyn rozruchowych i technologicznych niezbędne było dostarczanie w krótkim terminie autocysternami dużej ilości paliw lotniczych. Główną przyczyną niezastosowania transportu kolejowego było zamknięcie dla ruchu kolejowego odcinka linii kolejowej Nr 410 GROTNIKI DRAWSKIE – DRAWNO o długości około 55 km. Nagły wzrost natężenia ruchu pojazdów wojskowych przewożących towary niebezpieczne transportem drogowym mógł wywołać niepokój u mieszkańców, m.in. powiatu mirosławieckiego. Dodam, że w 2017 r. planuje się dowóz niewielkiej ilości MPS jedynie kilkoma transportami drogowymi, zatem nie powinny być one tak uciążliwe dla mieszkańców.

Informuję, że w 2016 r. Ministerstwo Obrony Narodowej, we współdziałaniu z PKP Polskie Linie Kolejowe SA, dokonało weryfikacji wykazu linii kolejowych znaczenia obronnego, z uwzględnieniem wymagań operacyjnych sił zbrojnych oraz spraw bezpieczeństwa państwa. Rozpoczęło również proces planowania inwestycyjnego na liniach kolejowych znaczenia państwowego, obejmującego również rewitalizację i modernizację wspomnianego odcinka linii kolejowej Nr 410.

Po zakończeniu inwestycji (orientacyjny czas to 2023 r.) i przekazaniu ww. odcinka linii kolejowej do eksploatacji, dostawy produktów MPS do bazy w Mirosławcu realizowane będą ponownie transportem kolejowym, co znacznie zmniejszy ruch wojskowych pojazdów samochodowych na odcinku drogi krajowej Nr 10 w rejonie miejscowości Mirosławiec.

Bartosz Kownacki

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

Zwracam się z zapytaniem w sprawach leżących w kompetencji ministra zdrowia, a dotyczących dodatkowych środków finansowych przeznaczonych na wzrost wynagrodzeń.

Minister zdrowia rozporządzeniem z dnia 8 września 2015 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (DzU poz. 1400 z późn. zm.) przeznaczył dodatkowe środki finansowe na wzrost miesięcznego wynagrodzenia dla pielęgniarek, położnych oraz higienistek szkolnych. Jest to 4 x 400 zł, poczynając od roku 2015. Corocznie następuje wzrost o kolejne 400 zł. Aktualnie jesteśmy w połowie realizacji tego zobowiązania.

Zapowiadana od 1 stycznia 2018 r. likwidacja NFZ rodzi niepokój, co z dalszymi wypłatami. Czy, a jeśli tak, to kto, przejmie po NFZ (który aktualnie jest płatnikiem tych środków) obowiązek dalszego wypłacania kwot wskazanych we wspomnianym rozporządzeniu?

Bardzo proszę o podjęcie działań, które zapewnią dalszą wypłatę wskazanych kwot.

Z wyrazami szacunku

Grzegorz Napieralski

Odpowiedź

Warszawa, 21.04.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Grzegorza Napieralskiego podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30 marca br., uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Realizując Porozumienie z dnia 23 września 2015 r. zawarte pomiędzy Ministrem Zdrowia, Prezesem NFZ oraz Ogólnopolskim Związkiem Zawodowym Pielęgniarek i Położnych i Naczelną Radą Pielęgniarek i Położnych – Minister Zdrowia wydał rozporządzenie z dnia 8 września 2015 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1146 i 1628), zapewniające dodatkowe środki finansowe na świadczenia udzielane przez pielęgniarki i położne. W ramach przedmiotowego rozporządzenia OWU zapewniono coroczny (do 2019 r.) wzrost średniego miesięcznego wynagrodzenia dla pielęgniarek w wysokości 400 zł rocznie (4 x 400) oraz wprowadzono mechanizm gwarantujący utrzymanie uzyskanych podwyżek po 2019 r.

Obecnie realizowana jest druga transza podwyżki, czyli 800 zł od dnia 1 września 2016 r. do dnia 31 sierpnia 2017 r. Zgodnie z rozporządzeniem OWU kolejne etapy zapewniające dalszy średni wzrost miesięcznego wynagrodzenia wraz z pochodnymi zaplanowano:

- 1) od dnia 1 września 2017 r. do dnia 31 sierpnia 2018 r. o 1200 zł,
- 2) od dnia 1 września 2018 r. do dnia 31 sierpnia 2019 r. o 1600 zł.

Ponadto uprzejmie informuję, że w celu wprowadzenia gwarantowanego (podlegającego ochronie prawnej) poziomu najniższych wynagrodzeń zasadniczych oraz wyrównania dysproporcji płacowych pracowników medycznych zatrudnionych w podmiotach leczniczych Ministerstwo Zdrowia przygotowało projekt *ustawy o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody medyczne zatrudnionych w podmiotach leczniczych*. Projekt ten dyskutowany był już społecznie w ramach konsultacji publicznych, opiniowania i uzgodnień, a obecnie znajduje się na etapie prac rządowych.

Przedmiotowy projekt (w wersji przekazanej na Komitet Stały Rady Ministrów) zakłada podział pracowników medycznych na 9 grup zawodowych i określenie dla poszczególnych grup współczynników pracy, wedle których obliczane ma być ich najniższe wynagrodzenie zasadnicze. Wśród wspomnianych grup wyodrębnione zostały trzy grupy pielęgniarek i położnych, podzielone w oparciu o kryterium poziomu wykształcenia oraz posiadanej specjalizacji – wymaganych od danego pracownika na zajmowanym stanowisku. Poniżej przedstawione zostało porównanie obecnych wynagrodzeń ww. grup do ich planowanych („docelowych”) zgodnie z projektowaną ustawą najniższych wynagrodzeń zasadniczych:

Grupa zawodowa	Obecne wynagrodzenie zasadnicze brutto – średnia dla grupy	Najniższe wynagrodzenie zasadnicze brutto do 31 grudnia 2019 r.	Najniższe wynagrodzenie zasadnicze brutto w 2021 r.
Pielęgniarka/położna z tytułem magistra¹ ze specjalizacją	2726	4 095	5251
Pielęgniarka/położna ze specjalizacją	2579	2 847	3651
Pielęgniarka/położna bez specjalizacji	2369	2 496	3201

Zgodnie z projektem ustawy zakładany poziom najniższego wynagrodzenia zasadniczego miałyby zostać osiągnięty do końca okresu przejściowego. W okresie przejściowym podmioty lecznicze (pracodawcy) w wyniku corocznych rozmów będą ustalać ze związkami zawodowymi wysokość i tempo wzrostu wynagrodzeń w zakresie przewyższającym określone ustawą obowiązkowe minimalne wzrosty – które mają być dokonywane corocznie.

Co równie istotne ustalony w toku negocjacji sposób podwyższania wynagrodzeń powinien uwzględniać sytuację i możliwości finansowe podmiotu leczniczego oraz zapewniać proporcjonalny dla każdej z grup zawodowych średni wzrost tego wynagrodzenia.

Ponadto sposób podwyższania wynagrodzenia osoby zajmującej stanowisko pielęgniarki lub położnej uwzględniać powinien wzrost miesięcznego wynagrodzenia danej pielęgniarki albo położnej dokonany zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 137 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1793, z późn. zm.).

Przepisy projektowanej *ustawy o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody medyczne zatrudnionych w podmiotach leczniczych* stanowiąc będą zatem nie tylko gwarancję stopniowego podwyższania najniższych wynagrodzeń pielęgniarek i położnych, ale również czynić zadość postulatowi usankcjonowania w akcie rangi ustawowej wzrostów wynagrodzeń pielęgniarek i położnych zawartych obecnie tylko w akcie prawnym rangi rozporządzenia.

Jednocześnie należy podkreślić, że w przygotowanym przez Ministerstwo Zdrowia projekcie *ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych*, przewidującym utworzenie tzw. systemu podstawowego szpi-

¹ na kierunku pielęgniarstwo lub położnictwo.

talnego zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej (sieci szpitali), nie ma postanowień zmieniających w zakresie zasad otrzymywania środków na wzrosty wynagrodzeń przez pielęgniarki i położne.

Reasumując uprzejmie informuję, że Minister Zdrowia – Pan Konstanty Radziwiłł wielokrotnie zapewniał, że niezależnie od rodzaju płatnika i formy płatności, podwyżki wynikające z rozporządzenia OWU będą realizowane. Natomiast projekt *ustawy o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody medyczne zatrudnionych w podmiotach leczniczych*, zakłada uwzględnienie wzrostu miesięcznego wynagrodzenia danej pielęgniarki i położnej zgodnie z przepisami rozporządzenia w sprawie OWU.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sekretarz Stanu
Józefa Szczurek-Żelazko

Oświadczenie senatora Jarosława Obremskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra rozwoju i finansów Mateusza Morawieckiego

Jednym ze źródeł dochodów własnych gmin jest podatek od budowl, obowiązujący na podstawie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Dania ta stanowi 2% wartości obiektu określonej na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 3 i ust. 3–7 wyżej wymienionej ustawy. Występują przypadki, w których przedsiębiorstwa mogą zostać zwolnione z konieczności płacenia tego podatku. Jest to następstwem decyzji wydanej przez organ wykonawczy.

Powyższe narzędzie jest chętnie wykorzystywane przez wójtów i burmistrzów w sytuacji stagnacji gospodarczej w celu zachęcenia przedsiębiorców do inwestowania na określonym terenie i tworzenia dodatkowych miejsc pracy. Gmina, podejmując taką decyzję, zrzeka się swojego potencjalnego dochodu na określony czas.

Problemem dla gmin jest automatyczne zmniejszenie subwencji z budżetu państwa następujące na skutek udzielonego zwolnienia podatkowego dla przedsiębiorcy. W takim przypadku gmina traci wpływy budżetowe, ale nie jak wcześniej, potencjalne, tylko rzeczywiste, od lat uwzględniane w budżecie. Ten mechanizm skutecznie powstrzymuje samorzady przed zwalnianiem przedsiębiorców z podatku i tworzeniem w ten sposób miejsc pracy. Finalnie samorząd gminy o wysokim bezrobociu, negocjując z inwestorem, który mógłby utworzyć kilkadziesiąt miejsc pracy, wie, że jeśli zwolni tego inwestora z podatku, nie będzie mieć przez kilka lat dodatkowych wpływów, ale te, które już ma, ulegną zmniejszeniu.

W związku z powyższym kieruję do Pana Wicepremiera następujące pytanie.

Czy ministerstwo rozważa możliwość zachowania subwencji mimo udzielania zwolnień podatkowych przez gminy lub wprowadzenie innego mechanizmu zachęcającego do podejmowania takich decyzji, mechanizmu o krótkotrwałych negatywnych skutkach finansowych, ale dającego dużą korzyść w przyszłości?

Jarosław Obremski

Odpowiedź

Warszawa, 28 kwietnia 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na pismo z dnia 5 kwietnia 2017 r. nr BPS/043-38-939/17, przy którym przekazane zostało oświadczenie złożone przez Senatora, Pana Jarosława Obremskiego, podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30 marca 2017 r. w sprawie wpływu na wysokość subwencji ogólnej skutków ulg i zwolnień podatkowych udzielonych przez organ stanowiący gminy, proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady ustalania subwencji ogólnej i wpłat do budżetu państwa określa ustawa z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz.U. z 2016 r. poz. 198, z późn. zm.).

Do wyliczenia części wyrównawczej subwencji ogólnej dla gmin przyjmowany jest potencjał dochodowy gminy, na który składają się zarówno kwoty wykonanych dochodów podatkowych, jak i skutki finansowe uchwał rad gmin o stosowaniu stawek podatkowych niższych od stawek maksymalnych oraz skutki finansowe wynikające z zastosowania ulg przewidzianych w przepisach prawa. Zatem skutki finansowe zastosowanej przez gminę ulgi, np. w podatku od nieruchomości, są doliczane do wykonanych dochodów podatkowych i uwzględniane przy wyliczaniu części wyrównawczej subwencji ogólnej.

Skutki finansowe udzielanych przez gminy ulg podatkowych nie stanowią podstawy do zwiększenia części wyrównawczej subwencji ogólnej, gdyż w przeciwnym razie byłyby rekompensowane z budżetu państwa.

Decyzje organów gminy w zakresie stosowania ulg podatkowych są decyzjami uznaniowymi i organy gminy, w granicach prawa, samodzielnie decydują o ich zastosowaniu.

Uwzględniając powyższe, w resorcie finansów nie są prowadzone prace zmierzające do zmiany obowiązujących rozwiązań w tym zakresie.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW
Hanna Majszczyk
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów

Oświadczenie senatora Andrzeja Pająka

skierowane do sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Patryka Jakiego

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z interwencją w moim biurze senatorskim pani J.L. z M. dotyczącą jej problemów z sądami i korporacją adwokacką oraz patologicznego przenikania się tych dwóch sfer działalności państwa z lokalnymi środowiskami biznesowymi, w tym wypadku byłym pracodawcą p. L., pragnę zapoznać Pana Ministra z niniejszą kwestią.

Po analizie przekazanych mi materiałów oraz ustnie przekazanych informacji stwierdzam, że obawy wyrażone przez p. L. wydają się w znacznym stopniu uzasadnione, a poszczególne czynności służbowe dokonane przez wskazane sądy i firmy adwokackie z terenu województwa śląskiego, w połączeniu z kontaktami z pracodawcą interwenientki, reprezentującym środowisko tamtejszego biznesu, wskazują na zaistnienie możliwości nieprawidłowości w funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości i samorządu adwokackiego w znacznej skali.

Nie zagłębiając się na tym etapie w istotę sprawy, pragnę jedynie nadmienić, że postępowanie sądowe przed sądem właściwości rejonowej toczy się już trzy lata, a końca nie widać. Obawy co do kierunku toczących się postępowań i wpływu środowiska biznesowego na wymiar sprawiedliwości i samorząd adwokacki są u interwenientki na tyle silne, że zdecydowała się szukać pomocy u parlamentarzysty, którego okręg wyborczy jest oddalony od jej miejsca zamieszkania, co daje p. L. znacznie większe poczucie bezpieczeństwa i bezstronności. Również inne cechy i szczegóły postępowań prowadzonych przez poszczególne sądy, przytoczone w materiale przekazanym przez p. L., budzą znaczne wątpliwości co do właściwego stosowania prawa, nawet u mnie – osoby niezwiązanej ściśle ze środowiskiem prawniczym i jego specyfiką, dlatego też kwestię ostatecznej oceny przedmiotowego materiału pozostawiam Pana resortowi.

Reasumując, zwracam się do Pana Ministra o szczegółowe przeanalizowanie przekazanych materiałów oraz podjęcie czynności, do których jest Pan upoważniony w granicach sprawowania swojej funkcji w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Całokształt sprawy jest kwestią złożoną i obejmuje dużą ilość informacji oraz dokumentów, których zawartości nie jestem w stanie wyczerpać w regulaminowej objętości oświadczenia senatorskiego, w związku z czym całość materiałów otrzymanych od interwenientki pozwolę sobie przekazać bezpośrednio na dziennik podawczy ministerstwa z prośbą o ich analizę i podjęcie stosownych działań.

*Z poważaniem
Andrzej Pająk*

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 5.05.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senatora RP Pana Pająka, złożone podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30 marca 2017 r., uprzejmie informuję.

Stanowisko zawarte w oświadczeniu, w zakresie dotyczącym działalności sądów, wskazuje między innymi na podanie w wątpliwość, przez Panią J.L., prawidłowości prawomocnych postanowień sądu, które stosownie do art. 365 §1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1822 ze zm.), wiążą nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, w tym Ministra Sprawiedliwości.

Zgodnie z art. 9a §2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 2062 ze zm.) Minister Sprawiedliwości sprawuje zewnętrzny nadzór administracyjny nad działalnością sądów powszechnych, który nie obejmuje uprawnień do sprawowania kontroli toku postępowania w indywidualnych sprawach. Stosownie do art. 9b powołanej ustawy czynności z zakresu nadzoru administracyjnego nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawisli. Tym samym ocena podejmowanych w sprawach sądowych czynności zmierzających do ich rozstrzygnięcia, czy też trafności wydanych w nich orzeczeń sądowych pozostaje poza ustawowo przyznanym Ministrowi Sprawiedliwości zakresem kompetencji.

Kwestie dotyczące sposobu prowadzenia postępowania dowodowego w indywidualnej sprawie, kompletności zgromadzonego materiału dowodowego, dokonywania oceny uzyskanych w toku tego postępowania dowodów, czy też oceny prawnej zgłaszanych wniosków lub roszczeń należą do sfery orzeczniczej zastrzeżonej do wyłącznej kompetencji sądów. Zarzuty merytoryczne i proceduralne, co do rozstrzygnięć sądu wydanych przez sąd I instancji, mogą być badane w ramach kontroli instancyjnej sprawowanej przez właściwy sąd odwoławczy w przypadku skutecznego złożenia środków odwoławczych.

Nadto zbadanie czynności podejmowanych w toku postępowania wymagałoby przeprowadzenia analizy akt sądowych, a obowiązujące przepisy prawa w takim wypadku nie uprawniają Ministra Sprawiedliwości do żądania akt. W aktualnym stanie prawnym Minister Sprawiedliwości uprawniony jest do żądania przedstawienia akt sądowych jedynie wówczas, gdy jest to niezbędne do wykonywania zadań związanych z reprezentowaniem Rzeczypospolitej Polskiej przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka w zakresie spraw dotyczących działalności sądów powszechnych oraz wniesienia kasacji w sprawie karnej.

Zadania z zakresu wewnętrznego nadzoru administracyjnego, który obejmuje między innymi badanie sprawności postępowania w poszczególnych sprawach, zgodnie z art. 9a §1 oraz art. 37 §1 i 3 i art. 37b §1 i 2 u.s.p. wykonują prezesi sądów. Osoby sprawujące wewnętrzny nadzór administracyjny mają prawo wglądu w czynności sądów, mogą żądać wyjaśnień oraz usunięcia uchybień oraz być obecne na rozprawie toczącej się z wyłączeniem jawności. Prezesi sądów są ponadto upoważnieni do uchylenia czynności administracyjnych niezgodnych z prawem, naruszających sprawność postępowania sądowego lub z innych przyczyn niecelowych.

Zarzuty skarżące sprowadzają się do kwestionowania działalności sądów w indywidualnej sprawie, a w takiej sytuacji, jak wynika z powołanych wyżej przepisów, Minister Sprawiedliwości nie może wykonywać czynności nadzorczych.

Dlatego też kopia pisma Pani J.L. przekazana została, na podstawie art. 41c §1 u.s.p. w zw. z art. 41b §2 u.s.p., zgodnie z właściwością w części dotyczącej działalności Sądu Rejonowego w Chorzowie oraz Sądu Okręgowego w Katowicach, Prezesowi Sądu Okręgowego w Katowicach. Zwrócono się też do Prezesa tego Sądu o poinformowanie, czy w ramach wewnętrznego nadzoru stwierdzono uchybienia dotyczące toku postępowania w sprawie sygn. akt V P 205/14 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Chorzowie, a jeżeli tak, jakie czynności zostały podjęte. Ewentualne dalsze czynności zostaną podjęte po przedstawieniu stanowiska przez Prezesa Sądu Okręgowego w Katowicach.

Nadto pismo, w zakresie dotyczącym zarzutów odnoszących się do działalności adwokatury, przedstawione zostało właściwej jednostce Ministerstwa Sprawiedliwości, celem dokonania stosownej analizy.

Z uwagi na zakres podmiotowy i przedmiotowy skargi nie było możliwe pozyskanie stanowisk od wskazanych podmiotów w terminie określonym w art. 49 ust. 5 Regulaminu Senatu. Niezwłocznie po uzyskaniu informacji od Prezesa Sądu Okręgowego w Katowicach oraz Departamentu Zawodów Prawniczych i Dostępu do Pomocy Prawnej zostanie nadesłana na ręce Pana Marszałka uzupełniająca odpowiedź.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Łukasz Piebiak

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 19.06.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w uzupełnieniu odpowiedzi z dnia 5 maja 2017 r., na oświadczenie senatora RP Pana Pająka, złożone podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30 marca 2017 r., uprzejmie informuję.

Z pisma Prezesa Sądu Okręgowego w Katowicach wynika, iż podniesione przez Panią J.L. zarzuty w zakresie czynności podejmowanych przez sąd w toku postępowania rozpoznawczego, zwłaszcza opieszałości w podejmowaniu czynności w sprawie, oraz wydawanych w sprawie orzeczeń, w części podlegającej ocenie w granicach nadzoru administracyjnego, nie znalazły potwierdzenia, a tym samym nie zaistniały przesłanki do podejmowania przez Prezesa działań nadzorczych.

Z uwagi na powyższe brak podstaw do podejmowania obecnie czynności nadzorczych mających na celu zapewnienie sprawności postępowania, aczkolwiek sprawa, do czasu prawomocnego jej zakończenia, pozostanie w obszarze zainteresowania Ministerstwa Sprawiedliwości.

Odnosząc się natomiast do zarzutów dotyczących działalności adwokatów, należy wyjaśnić, iż Minister Sprawiedliwości sprawuje nadzór nad samorządem adwokackim w ramach ściśle określonych kompetencji, wymienionych wyczerpująco w przepisach

ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2016 r. poz. 1999 i 2261). Do rozstrzygania spraw dotyczących nieprawidłowości w działalności adwokatów, co do zasady właściwe są organy samorządu adwokackiego, w tym okręgowe rady adwokackie. Nadzór nad działalnością okręgowych rad adwokackich sprawuje natomiast Naczelna Rada Adwokacka w Warszawie.

Rozpoznawanie skarg na adwokatów może odbywać się, zależnie od okoliczności, według przepisów regulujących postępowanie dyscyplinarne, zawartych w ustawie – Prawo o adwokaturze oraz w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, 1948, 2138 i 2261) lub w trybie przewidzianym w przepisach art. 221 i n. w związku z art. 2 i art. 5 §2 pkt 5 Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, 868, 996 i 1579).

Decyzję o wyborze trybu rozpoznania skargi podejmuje organ prowadzący postępowanie, kierując się okolicznościami danej sprawy, a w szczególności kwalifikacją prawną zachowania będącego przedmiotem skargi.

Dyscyplinarny tryb postępowania stosuje się, gdy przedmiotem skargi jest zachowanie adwokata, które zostało zakwalifikowane jako delikt dyscyplinarny określony w art. 80 ustawy – Prawo o adwokaturze. W tych postępowaniach skarżący posiada status pokrzywdzonego i w związku z tym przysługuje mu szereg uprawnień procesowych przewidzianych w wymienionych ustawach.

Z kolei w postępowaniu skargowym w rozumieniu przepisów działu VIII Kodeksu postępowania administracyjnego nie ma stron postępowania, nie wydaje się rozstrzygnięć adresowanych do wnioskodawcy, a jedynie zawiadamia się ich o swoich działaniach wewnętrznych zmierzających do wyjaśnienia okoliczności będących przyczynami skargi. Jest to jednoinstancyjne postępowanie o charakterze uproszczonym, którego zakończenie (zawiadomienie o sposobie załatwienia skargi) nie daje podstaw do uruchomienia dalszego trybu instancyjnego, tj. postępowania odwoławczego lub postępowania sądowo-administracyjnego. Jednocześnie przepisy działu VIII kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z art. 221 §2, mają zastosowanie do organizacji i instytucji społecznych w związku z wykonywanymi przez nie zadaniami zleconymi z zakresu administracji publicznej, czyli w ograniczonym zakresie, a w związku z tym co do zasady organ administracji publicznej nie jest uprawniony do rozpatrywania skarg na sposób załatwienia skargi przez organ adwokatury.

Departament Zawodów Prawniczych i Dostępu do Pomocy Prawnej Ministerstwa Sprawiedliwości, po uzyskaniu materiałów Okręgowej Rady Adwokackiej w Katowicach oraz Naczelnej Rady Adwokackiej i zbadaniu akt skargowych S. 145/16, SKN 481/16 ustalił, że skarga pani J.L. została rozpatrzona negatywnie przez referat skarg Okręgowej Rady Adwokackiej w Katowicach, po czym skarżąca otrzymała wyczerpującą informację w tej sprawie. Naczelna Rada Adwokacka uznała natomiast sposób załatwienia tej sprawy za prawidłowy.

W świetle dokonanych ustaleń nie stwierdzono podstaw do interwencji Ministra Sprawiedliwości w sprawie przedmiotowej skargi.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Łukasz Piebiak

Oświadczenie senatora Marka Pęka

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra kultury i dziedzictwa narodowego Piotra Glińskiego
oraz do ministra spraw zagranicznych Witolda Waszczykowskiego

Szanowni Państwo!

Na dyżur senatorski do mojego biura w Krakowie zgłosił się pan Robert Springwald, wiceprezes Zarządu Fundacji im. Tadeusza Kościuszki w Krakowie. Fundacja postanowiła upamiętnić jeden z nieznanych epizodów z życia Tadeusza Kościuszki, jaki miał miejsce w drodze do Ameryki.

Statek, na pokładzie którego płynął Kościuszko, z powodu sztormu uległ katastrofie w okolicach Małych Antyli. Jedynymi ocalonymi pasażerami byli Tadeusz Kościuszko i kilku jego towarzyszy. Fale wyrzuciły rozbitków pechowego statku na plażę na Martynice. Po wyleczeniu ran Kościuszko podjął bardzo ryzykowną podróż małą żaglówką w celu dotarcia na Florydę. Podróż zakończyła się powodzeniem i w ten sposób, a nie tak, jak się przeważnie uważa, nasz bohater dotarł do Ameryki w 1776 r.

Fundacja podjęła uchwałę o ufundowaniu tablicy dla upamiętnienia „cudownego” ocalenia Tadeusza Kościuszki z katastrofy morskiej, jaka miała miejsce w 1776 r. u wybrzeży Martyniki. Przedsięwzięcie jest w trakcie realizacji. Projekt tablicy wykonał Bernard Płończak, artysta metalurg współpracujący od lat z fundacją. Tablica została wykonana w dwóch egzemplarzach. Jej fundatorem jest Tomasz Otrębski, prezes fundacji. Obchody Roku Kościuszki rozpoczęto wmurowaniem krakowskiego egzemplarza tablicy na Kopcu Kościuszki. Z kolei na zakończenie obchodów Roku Kościuszki fundacja chciałaby wmurować drugą tablicę na wyspie Martynika.

Jako senator ziemi krakowskiej zwracam się z prośbą o rozważenie udzielenia wsparcia politycznego, organizacyjnego i finansowego w celu doprowadzenia do realizacji tych ambitnych zamierzeń.

Marek Pęk

**Odpowiedź
MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO**

Warszawa, 12 maja 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Marka Pęka podczas 38. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 30 marca 2017 r., uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Z pełnym przekonaniem pragnę zadeklarować, że ochrona polskiego dziedzictwa kulturowego poza granicami kraju i dbałość o pamięć o wybitnych Polakach stanowi jeden z priorytetów mojej polityki. Jestem głęboko przekonany, że inicjatywa Fundacji im. Tadeusza Kościuszki w Krakowie, służąca upamiętnieniu mało znanego epizodu z życia jej Patrona: pobytu na Martynice w lipcu 1776 r. poprzez umieszczenie tablicy

pamiętkowej w miejscowości Port-de-France, doskonale wpisuje się w międzynarodowe obchody w 2017 r. dwusetlecia śmierci Naczelnika. Z pewnością będzie to również ważne wydarzenie w ustanowionym z tej okazji przez Sejm Rzeczypospolitej Roku Tadeusza Kościuszki, postaci zajmującej miejsce szczególne w panteonie bohaterów narodowych Polski, Stanów Zjednoczonych czy Francji. Realizacja przedsięwzięcia zyskała zatem moje pełne poparcie jako Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Z tym większą więc satysfakcją pozwalam sobie poinformować Pana Marszałka, że jeszcze w grudniu 2016 r. Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego udzieliło Panu Tomaszowi B. Obrębskiemu, Prezesowi wspomnianej Fundacji, szczegółowych informacji na temat możliwości i zasad uzyskania dofinansowania tej cennej inicjatywy, jak również objęcia jej patronatem honorowym Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Kopię wspomnianej korespondencji pozwalam sobie załączyć przy niniejszym piśmie.

Wyrażam nadzieję, że Pan Senator zechce przyjąć powyższe wyjaśnienia za wyczerpujące.

Z wyrazami szacunku

Piotr Gliński

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH**

Warszawa, 28 kwietnia 2017 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie, złożone przez Pana Senatora M. Pęka podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30 marca 2017 r. i skierowane między innymi do Ministra Spraw Zagranicznych w sprawie ufundowania tablicy ku czci Tadeusza Kościuszki na Martynice, uprzejmie informuję, iż organizowaniem oraz udzielaniem pomocy finansowej i merytorycznej w celu upamiętnienia wybitnych osób lub zdarzeń historycznych, związanych z polskim dziedzictwem kulturowym za granicą zajmuje się Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, w ramach którego funkcjonuje Departament Dziedzictwa Kulturowego Za Granicą i Strat Wojennych.

Powyższą właściwość definiuje Ustawa z dnia 29 kwietnia 2016 r. o zmianie ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu oraz niektórych innych ustaw, na podstawie której MKiDN oraz IPN od 1 sierpnia 2016 r. przejęły obowiązki dotychczasowej Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa, a następnie Zarządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 1 sierpnia 2016 r. w sprawie ustalenia regulaminu organizacyjnego Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Jednocześnie, uprzejmie dziękuję Panu Senatorowi za podjęcie inicjatywy, mającej na celu promowanie osoby i czynów Tadeusza Kościuszki w 200. rocznicę jego śmierci. Ze strony Ministerstwa Spraw Zagranicznych niniejszym deklaruję możliwość wsparcia wydarzenia w zakresie promocji i nadania mu odpowiedniej rangi,

np. poprzez wydanie broszury okolicznościowej w języku obcym. W celu omówienia szczegółów proponuję kontakt z Departamentem Dyplomacji Publicznej i Kulturalnej MSZ, szczególnie Wydziałem Dyplomacji Historycznej (vide kontakt do Naczelnika Wydziału: dominika.teske@msz.gov.pl, tel. 22 523 86 22).

Z poważaniem

z up. MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Podsekretarz Stanu
Marek Ziółkowski

Oświadczenie senatora Marka Pęka

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry,
do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka,
do ministra koordynatora Służb Specjalnych Mariusza Kamińskiego
oraz do szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego Ernesta Bejdy

Szanowni Państwo!

Podczas mojego dyżuru senatorskiego w głównym biurze w Skawinie zostałem poinformowany przez pana G.S., przewodniczącego Rady Gminy M., o przygotowanym przez grupę radnych gminy M. wniosku do Centralnego Biura Antykorupcyjnego o przeprowadzenie czynności kontrolnych w związku z procesem przygotowania dokumentu „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego w gminie M.” w latach 2014–2017, ze względu na podejrzenie popełnienia przestępstw z art. 228 oraz art. 231 kodeksu karnego (pod kątem zagrożenia korupcją i ochrony ekonomicznych interesów samorządu terytorialnego), w szczególności o weryfikację doniesień, że osoby finansujące kampanię wyborczą wójta (pośrednio lub bezpośrednio) są beneficjentami planowanych w studium przekształceń terenów, a co za tym idzie wzrostu wartości tych terenów.

Prace nad obecnym studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego (dalej: studium) trwają od 2011 r., kiedy to w związku z nieprawidłowościami odstąpiono od uchwalenia studium przygotowanego przez wójta M.M. i przystąpiono do prac nad nowym dokumentem. Od grudnia 2014 r. nowy wójta, P.P., kontynuował prace nad studium. W styczniu 2017 r. wójta przekazał Radzie Gminy M. gotowy do uchwalenia (w jego opinii) projekt studium, jednocześnie odmawiając udostępnienia dokumentów bezpośrednio związanych z procesem przygotowania studium.

Argumenty przemawiające za kontrolą całego procesu przygotowania studium zagospodarowania przestrzennego gminy M. są m.in. następujące.

1. Przekwalifikowanie dużych terenów, które zostały zakupione w trakcie prowadzonych przez wójta prac związanych ze studium.

2. Wydawanie przez urząd gminy nielegalnych oświadczeń, zgodnie z którymi teren, którego dotyczy wniosek, będzie wpisany do studium jako budowlany.

3. Zaniżenie skali kosztu uzbrojenia terenu oraz utajnienie szczegółowych informacji na temat sposobów jego liczenia.

4. Przekształcenie działek należących do krewnych obecnego wójta, a także do osób, które współfinansowały kampanię wójta jesienią 2014 r.

5. Utajnienie procesu tworzenia studium: wójta nie informuje radnych o stosowanych metodach liczenia kosztów ani o przebiegu prac nad studium czy kryteriach uwzględniania uwag do studium.

W ciągu ostatniego roku w lokalnej prasie – w każdym numerze pism „(...)” (wydawcą jest Urząd Gminy M.) oraz „(...)” (wydawane przez stowarzyszenie gminy M., a z ramienia tego stowarzyszenia P.P. startował w wyborach) – znaleźć można artykuły o wydźwięku wskazującym na nacisk na radę gminy, by ta nie blokowała uchwalenia studium.

Zwracam się z prośbą o przeanalizowanie załączonych dokumentów oraz podjęcie czynności, jakie uznają Państwo za stosowne.

Marek Pęk

**Stanowisko
DYREKTORA BIURA
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 7 kwietnia 2017 r.

Pan
Przemysław Funiok
Dyrektor Biura Prezydialnego
Prokuratura Krajowa

Szanowny Panie Dyrektorze,
w załączeniu przekazuję według właściwości pismo Wicemarszałek Senatu RP, Pani Marii Koc, z dnia 5 kwietnia 2017 r. nr BPS/043-38-942-MS/17, przesyłające tekst oświadczenia złożonego przez senatora Marka Pęka podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30 marca 2017 r.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi Marszałka Senatu RP na pytania pozostające we właściwości Prokuratury Krajowej w terminie do dnia 8 maja 2017 r., a także skierowanie kopii odpowiedzi do Departamentu Spraw Parlamentarnych oraz Obsługi Rad, Zespołów i Pełnomocników w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem

Marek Łukaszewicz

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 23.06.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Marka Pęka złożone na posiedzeniu Senatu RP w dniu 30 marca 2017 roku dotyczące nieprawidłowości przy przygotowaniu „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego w Gminie M. w latach 2014–2017” uprzejmie informuję, co następuje.

Materiały sprawy opisanej w oświadczeniu Pana Senatora Marka Pęka wpłynęły do Prokuratury Okręgowej w Krakowie, jako zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa przez Wójta Gminy M. w związku z przygotowaniem dokumentu pod nazwą „Studium uwarunkowań i kryteriów zagospodarowania przestrzennego w Gminie M. w latach 2014–2017”, podpisane przez ośmiu radnych tej gminy.

Zgodnie z właściwością przedmiotowe materiały zostały przekazane do Prokuratury Rejonowej w Wieliczce, gdzie zostały zarejestrowane pod sygn. akt PR 2 Ds. 394.2017. W sprawie przeprowadzono postępowanie sprawdzające. Wobec ustalenia, że czyny będące przedmiotem tego postępowania nie zawierają znamion czynów zabronionych, zostało ono zakończone postanowieniem o odmowie wszczęcia śledztwa, na podstawie

art. 17 §1 pkt 2 k.p.k., wydanym w dniu 17 maja 2017 roku przez funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w Wieliczce, zatwierdzonym w dniu 29 maja 2017 roku przez prokuratora. Powołane orzeczenie jest prawomocne.

Dokonanie kontroli zasadności decyzji o odmowie wszczęcia śledztwa w tej sprawie poleciłem prokuraturze wyższego szczebla.

Z poważaniem

Marek Pasionek

**Odpowiedź
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Warszawa, 4.05.2017 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu

Szanowna Pani Marszałek,

odpowiadając na pismo z dnia 5 kwietnia 2017 r. znak: BPS/043-38-942-MIB/17, przy którym zastało przekazane Oświadczenie złożone przez senatora Marka Pęka na 38. posiedzeniu Senatu w dniu 30 marca 2017 r. oraz wystąpienie Radnych Gminy M. do Centralnego Biura Antykorupcyjnego – Delegatura w Krakowie, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

W dołączonej do Oświadczenia korespondencji p. G.S. przedstawiono problemy związane ze sporządzaniem w gminie M. studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, dalej: „studium”, w latach 2014–2017, w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstw z art. 228 oraz 231 kodeksu karnego – pod kątem zagrożenia korupcją i ochrony ekonomicznych interesów samorządu terytorialnego.

W Oświadczeniu sformułowano następujące zarzuty dotyczące sporządzonego projektu studium:

1. Przekwalifikowanie dużych terenów, które zostały zakupione w trakcie prowadzonych przez wójta prac związanych ze studium.
2. Wydawanie przez urząd gminy nielegalnych oświadczeń, zgodnie z którymi teren, którego dotyczy wniosek, będzie wpisany do studium jako budowlany.
3. Zaniżenie skali kosztu uzbrojenia terenu oraz utajnienie szczegółowych informacji na temat sposobów jego liczenia.
4. Przekształcenie działek należących do krewnych obecnego wójta, a także do osób, które współfinansowały kampanię wójta jesienią 2014 r.
5. Utajnienie procesu tworzenia studium: wójt nie informuje radnych o stosowanych metodach liczenia kosztów ani o przebiegu prac nad studium czy kryteriach uwzględniania uwag do studium.

Na wstępie należy stwierdzić, że do kompetencji Ministra Infrastruktury i Budownictwa należy jedynie odniesienie się do przedstawionych zarzutów w zakresie, w jakim dotyczą spełnienia wymogów sporządzania studium, określonych w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778, z późn. zm.), dalej: „upzp” i rozporządzeniu wykonawczym do tej ustawy.

Odnosząc się do kwestii przekwalifikowania dużych terenów, jak można przypuszczać, na cele nierolnicze oraz wydawania przez wójta zaświadczeń na podstawie studium, należy wskazać, że z prowadzonych corocznie przez Ministra Infrastruktury i Budownictwa

analiz wynika, iż problem przeznaczania w studiach i w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego zbyt dużej ilości terenów pod zabudowę dotyczy wielu gmin. W celu zrationalizowania działań podejmowanych w tym zakresie przez gminy, ustawą z dnia 5 października 2015 r. o rewitalizacji (Dz. U. z 2015 r. poz. 1777, z późn. zm.), wprowadzone zostały zmiany w art. 10 upzp. Zmiany te miały na celu w szczególności:

- 1) doprecyzowanie istniejącego obowiązku uwzględnienia w studium uwarunkowań wynikających z potrzeb i możliwości rozwoju gminy, poprzez wprowadzenie obowiązku oparcia ich w szczególności o:
 - a) analizy ekonomiczne, środowiskowe i społeczne,
 - b) prognozy demograficzne, w tym uwzględniające, tam gdzie to uzasadnione, migracje w ramach miejskich obszarów funkcjonalnych ośrodka wojewódzkiego,
 - c) możliwości finansowania przez gminę wykonania sieci komunikacyjnej i infrastruktury technicznej, a także infrastruktury społecznej, służących realizacji zadań własnych gminy,
 - d) bilans terenów przeznaczonych pod zabudowę.

Jednocześnie, również na podstawie art. 10 upzp, gmina określając w studium kierunki zmian w strukturze przestrzennej gminy oraz w przeznaczeniu terenów zobowiązana jest do uwzględnienia bilansu terenów przeznaczonych pod zabudowę, o którym mowa powyżej.

- 2) określenie zasad i warunków wyznaczania w studium pod zabudowę terenów położonych poza obszarami o w pełni wykształconej zwartej strukturze funkcjonalno-przestrzennej i poza obszarami przeznaczonymi w planach miejscowych pod zabudowę (art. 10 ust. 5 pkt 1–4 upzp) i jednocześnie ograniczenie możliwości wyznaczania nowych terenów inwestycyjnych w przypadku, gdy potrzeby inwestycyjne gminy wynikające z konieczności realizacji zadań własnych, związane z lokalizacją nowej zabudowy, przekraczają możliwości ich finansowania. W takim przypadku dokonuje się zmian, w celu dostosowania zapotrzebowania na nową zabudowę do możliwości finansowania przez gminę wykonania sieci komunikacyjnej i infrastruktury technicznej oraz społecznej (art. 10 ust. 5 pkt 5 upzp).

Przy tym, określając zapotrzebowanie na nową zabudowę, o którym mowa w ust. 5 pkt 1, bierze się pod uwagę perspektywę nie dłuższą niż 30 lat oraz niepewność procesów rozwojowych, wyrażającą się możliwością zwiększenia zapotrzebowania w stosunku do wyników analiz, nie więcej niż o 30% (art. 10 ust. 7 upzp).

Powyższe wyjaśnienia mają na celu wskazanie zasad obowiązujących gminę przy sporządzaniu i uchwalaniu studium, jednakże ocena, czy studium zostało sporządzone zgodnie z przepisami upzp, należy do właściwego miejscowo wojewody, sprawującego nadzór nad uchwałami rady gminy, który w przypadku stwierdzenia istotnego naruszenia zasad sporządzania studium wydaje rozstrzygnięcie nadzorcze stwierdzające nieważność uchwały w sprawie studium. Nadzór ten realizowany jest przez wojewodę z urzędu, na podstawie art. 90 i 91 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446, ze zm.), dalej: „usg”.

Na podstawie art. 90 usg, wójt obowiązany jest do przedłożenia wojewodzie uchwał rady gminy w ciągu 7 dni od dnia ich podjęcia.

Natomiast na podstawie art. 91 usg:

1. Uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90.
2. Organ nadzoru, wszczynając postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności uchwały lub zarządzenia albo w toku tego postępowania, może wstrzymać ich wykonanie.
3. Rozstrzygnięcie nadzorcze powinno zawierać uzasadnienie faktyczne i prawne oraz pouczenie o dopuszczalności wniesienia skargi do sądu administracyjnego.
4. W przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania, iż uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa.

Ponadto, zgodnie z art. 92 ust.1 usg, stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy, wstrzymuje ich wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego. Powyższa ocena legalności uchwały dokonywana jest w oparciu o przedłożoną przez wójta, burmistrza albo prezydenta miasta uchwałę o uchwaleniu studium wraz z załącznikami i dokumentacją prac planistycznych (art. 12 ust. 2 upzp).

W odniesieniu do kwestii wydawania przez wójta, na podstawie studium, oświadczeń o budowlanej funkcji terenu należy stwierdzić, że upzp nie zawiera regulacji w tym zakresie. Studium jest aktem polityki przestrzennej gminy, która jest realizowana poprzez sporządzanie zgodnych z tą polityką miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Jest zatem dokumentem wewnętrznym gminy, adresowanym do jej organów, nie do obywatela, tym samym nie może być np. podstawą wydawania decyzji administracyjnych, natomiast wydawanie oświadczeń lub zaświadczeń na podstawie studium może być realizowane, o ile wynika to z przepisów odrębnych.

Odnosząc się do zarzutu utajnienia procesu tworzenia studium uprzejmie wyjaśniam, iż w przepisach upzp szczególną wagę przywiązuje się do szerokiej partycypacji społecznej w procesie sporządzania aktów planistycznych oraz transparentności tego procesu, zamieszczając obowiązujące w tym zakresie zasady w przepisach ogólnych upzp, a więc obowiązujących w całej ustawie. Zgodnie z art. 1 ust. 2 pkt 11 i 12 upzp, wójt, burmistrz albo prezydent miasta obowiązany jest do zapewnienia udziału społeczeństwa w pracach nad studium, miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego oraz planem zagospodarowania przestrzennego województwa, w tym przy użyciu środków komunikacji elektronicznej oraz do zachowania jawności i przejrzystości procedur planistycznych.

Powyższe przepisy zostały dodane w upzp, wymienioną wcześniej ustawą o rewitalizacji, w celu wzmocnienia praw zainteresowanych, do czynnego udziału w procedurach sporządzania aktów planistycznych.

Szczegółowe zasady informowania społeczeństwa o możliwości składania wniosków i uwag do projektu aktu planistycznego i innych formach uczestniczenia w procedurze sporządzania tego aktu, określają przepisy proceduralne, w przypadku studium – art. 11 upzp.

Jednocześnie, należy zwrócić uwagę, iż procedura sporządzania studium musi być odpowiednio udokumentowana przez wójta, burmistrza albo prezydenta miasta. Zakres powyższej dokumentacji określa §9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie zakresu projektu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy (Dz.U. Nr 118, poz. 1233). Zgodnie z tym przepisem, wykonanie czynności, o których mowa w art. 11 upzp, dokumentuje się poprzez sporządzenie dokumentacji prac planistycznych, składającej się z:

1. uchwały rady gminy o przystąpieniu do sporządzenia studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, o której mowa w art. 9 ust. 1 ustawy,
2. ogłoszenia prasowego i obwieszczenia o przystąpieniu do sporządzania studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, których wzór określa załącznik nr 1 do rozporządzenia, wraz z dowodami ich ogłoszenia,
3. kopii pisemnych zawiadomień instytucji i organów właściwych do uzgadniania i opiniowania projektu studium o przystąpieniu do jego sporządzenia, których wzór określa załącznik nr 2 do rozporządzenia, wraz z dowodami ich doręczenia,
4. wykazu wniosków złożonych do projektu studium, którego wzór określa załącznik nr 3 do rozporządzenia;
5. rozstrzygnięcia organu sporządzającego projekt studium w sprawie rozpatrzenia wniosków, o których mowa w pkt 4,
6. wykazu materiałów planistycznych, o których mowa w §3 ust. 1, wraz z wnioskami wynikającymi z ich analizy,
7. wykazu materiałów planistycznych, o których mowa w §3 ust. 2,
8. dowodów przekazania projektu studium do zaopiniowania i uzgodnień, o których mowa w art. 11 pkt 5–8 ustawy,
9. uzgodnień projektu studium z zarządem województwa i z wojewodą, o których mowa w art. 11 pkt 6 i 7 ustawy,

10. wykazu opinii do projektu studium, którego wzór określa załącznik nr 4 do rozporządzenia,
11. ogłoszenia prasowego i obwieszczenia o wyłożeniu projektu studium do publicznego wglądu, których wzór określa załącznik nr 5 do rozporządzenia, wraz z dowodami ich ogłoszenia,
12. protokołu z dyskusji publicznej nad przyjętymi w projekcie studium rozwiązaniami, którego wzór określa załącznik nr 6 do rozporządzenia,
13. wykazu uwag zgłoszonych do wyłożonego do publicznego wglądu projektu studium, którego wzór określa załącznik nr 7 do rozporządzenia,
14. rozstrzygnięcia organu sporządzającego projekt studium w sprawie rozpatrzenia uwag, o których mowa w pkt 13,
15. dowodów potwierdzających czynności ponawiane w związku z uwzględnieniem uwag, o których mowa w pkt 13,
16. informacji o składzie zespołu autorskiego projektu studium wraz z aktualnym zaświadczeniem o wpisie na listę członków właściwej izby samorządu zawodowego.

Biorąc pod uwagę zasadę jawności procedury sporządzania studium, a w szczególności rolę rady gminy, jako organu odpowiedzialnego za jego uchwalenie i jednocześnie organu kontrolnego w gminie, trudno uznać za uzasadnione pozbawianie rady gminy możliwości uzyskania informacji niezbędnych do oceny prawidłowości podejmowanych w tym akcie decyzji planistycznych, w tym związanych ze sposobem wyliczenia kosztów budowy uzbrojenia terenu, jak również wglądu do dokumentacji formalnoprawnej sporządzanego studium.

Ponadto, należy zauważyć, że uprawnienie do dostępu do dokumentów wynikających z wykonywania zadań publicznych wynika również z usg. Zgodnie z art. 11b ust. 1 usg działalność organów gminy jest jawna, a ograniczenia jawności mogą wynikać wyłącznie z ustawy. Niezależnie od powyższego należy stwierdzić, że ww. dokumentacja stanowi informację publiczną. Zasady oraz tryb udostępniania informacji publicznej określają przepisy ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2058, z późn. zm.).

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Tomasz Żuchowski
Podsekretarz Stanu

**Stanowisko
KOORDYNATORA
SŁUŻB SPECJALNYCH**

Warszawa, 28 kwietnia 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
nawiązując do pisma z dnia 5 kwietnia 2017 r., sygn. BPS/043-38-942-KSS/17, przy którym zostało przekazane oświadczenie Pana Senatora Marka Pęka złożone pod-

czas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30 marca 2017 r., uprzejmie informuję, że nie jest możliwe udzielenie odpowiedzi w terminie określonym w art. 49 ust. 5 Regulaminu Senatu RP.

Ze względu na trwające postępowanie wyjaśniające w sprawie, swoje stanowisko przedstawię niezwłocznie po uzyskaniu z Centralnego Biura Antykorupcyjnego stosownych informacji.

Z poważaniem

Mariusz Kamiński

**Stanowisko
KOORDYNATORA
SŁUŻB SPECJALNYCH**

Warszawa, 7 czerwca 2017 r.

Pan
Marek Pęk
Senator Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Senatorze,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora złożone podczas 38. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 30 marca 2017 r., uprzejmie informuję, że skierowany do Delegatury Centralnego Biura Antykorupcyjnego w Krakowie wniosek radnych Gminy M. z dnia 10 marca 2017 r. w sprawie przeprowadzenia kontroli procesu przygotowania dokumentu *Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego w gminie M.* w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa z art. 228 oraz art. 231 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 1137 z późn.zm.), z uwagi na fakt, iż wniosek ten spełniał wymogi formalne zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa, został przez krakowską Delegaturę CBA w dniu 21 marca 2017 r. za pismem nr: Kr-1347/1249/17/W przekazany do Prokuratury Okręgowej w Krakowie.

Uprzejmie wyjaśniam, że obecnie Centralne Biuro Antykorupcyjne oczekuje na informacje z ww. Prokuratury o sposobie rozpoznania wniosku radnych Gminy M.

Z poważaniem

Mariusz Kamiński

**Odpowiedź
ZASTĘPCY SZEFA
CENTRALNEGO BIURA
ANTYKORUPCYJNEGO**

Warszawa, 17 maja 2017 r.

Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej
Pan Stanisław Karczewski

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo z 5 kwietnia br., sygn. BPS/043-38-942-CBA/17, w sprawie oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Marka Pęka na 38. posiedzeniu Senatu RP w dniu 30 marca br., uprzejmie informuję, że zgłoszenie w sprawie nieprawidłowości w gminie M., w związku z przygotowaniem dokumentu pn. „Studium Uwarunkowań i Kryteriów Zagospodarowania Przestrzennego”, wpłynęło do Delegatury CBA w Krakowie 15 marca br.

W wyniku wstępnych czynności weryfikacyjnych, jak również z uwagi na to, że pismo spełniało wymogi formalne zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, funkcjonariusze Delegatury CBA w Krakowie niezwłocznie przekazali sprawę do rozpoznania Prokuratorowi Okręgowemu w Krakowie Panu Rafałowi Babińskiemu (sygn. Kr-1347/1249/17W z 21 marca br.). Do dnia dzisiejszego wskazana Prokuratura nie poinformowała CBA o sposobie rozpoznania przedmiotowego zawiadomienia.

Z poważaniem

ZASTĘPCA SZEFA
CENTRALNEGO BIURA
ANTYKORUPCYJNEGO
Bogdan Sakowicz

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Krzysztofa Jurgieła

Szanowny Panie Ministrze!

Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa przeprowadza kontrole w zakresie wzajemnej zgodności, w ramach których sprawdza przestrzeganie przez rolników określonych w przepisach krajowych wymogów wzajemnej zgodności dotyczących m.in. środowiska, zmiany klimatu, zdrowia roślin.

Zgodnie z prawem rolnicy muszą zwracać opakowania po wykorzystanych pestycydach do sklepów i hurtowni, sprzedawcy zaś muszą je przyjąć. Za nieprzestrzeganie wymogów dotyczących stosowania środków ochrony roślin i niewłaściwe postępowanie z opakowaniami po nich, w przypadku stwierdzenia niezgodności, rolnicy mogą stracić dopłaty rolnośrodowiskowe lub dopłaty te mogą zostać im pomniejszone.

W związku z tym proszę o odpowiedzi na następujące pytania.

- 1. Jaka jest ilość zwracanych przez rolników opakowań po pestycydach?*
- 2. Czy znana jest liczba rolników, którzy są pozbawieni dopłat w związku z nieprzestrzeganiem wymogów?*

*Z poważaniem
Marian Poślednik*

Odpowiedź

Warszawa, 28.04.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Mariana Poślednika na 38. posiedzeniu Senatu uprzejmie informuję co następuje.

Rolnicy wnioskujący o płatności bezpośrednie, a także płatności obszarowe otrzymywane w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 oraz 2014–2020 (PROW), tj. płatności: (i) z tytułu naturalnych utrudnień dla rolników na obszarach górskich i innych obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania (ONW), (ii) rolnośrodowiskowych, (iii) rolno-środowiskowo-klimatycznych, (iv) ekologicznych, (v) na zalesianie gruntów rolnych, zobowiązani są do spełnienia odpowiednich norm dotyczących utrzymania gruntów wchodzących w skład gospodarstwa w Dobrej Kulturze Rolnej zgodnej z ochroną środowiska (DKR) oraz podstawowych wymogów z zakresu zarządzania (SMR), określonych w załączniku II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013¹.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) NR 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008.

Powyższe wymogi składają się na jeden mechanizm noszący wspólną nazwę zasady wzajemnej zgodności. Zasada wzajemnej zgodności oznacza powiązanie wysokości uzyskiwanych przez rolników płatności ze spełnianiem przez nich określonych wymogów. Oznacza to, że w przypadku nieprzestrzegania powyższych obowiązków, konsekwencją jest odpowiednie zmniejszenie przyznawanych płatności. Wysokość sankcji, czyli % obniżenia płatności, zależy od rodzaju i skali naruszenia wymogów. W przypadku, gdy stwierdzona niezgodność wynika z zaniedbania ze strony rolnika, zmniejszenie płatności z zasady wynosi 3% całkowitej kwoty płatności, a w przypadku poważniejszych naruszeń 5%. Natomiast w sytuacji, gdy rolnik celowo dopuści się stwierdzonej niezgodności, zmniejszenie to z zasady wynosi 20% całkowitej kwoty lub w przypadkach rażących naruszeń może nawet zostać zwiększone do 100% całkowitej kwoty. Corocznie kontroli pod względem spełniania wymogów wzajemnej zgodności podlega 1% beneficjentów ubiegających się o płatności (z pominięciem rolników uczestniczących w systemie dla małych gospodarstw, którzy od 2015 roku nie podlegają kontroli wzajemnej zgodności).

Szczegółowe informacje dotyczące sposobu oceny naruszeń oraz naliczanych sankcji za nieprzestrzeganie norm i wymogów określone są w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 13 maja 2015 r. w sprawie liczby punktów, jaką przypisuje się stwierdzonej niezgodności, oraz procentowej wielkości kary administracyjnej w zależności od liczby punktów przypisanych stwierdzonym niezgodnościom (Dz. U. z 2015 r., Poz. 743 z późn. zm.).

Powyższe wymogi zostały sformułowane na podstawie sektorowych przepisów dyrektyw i rozporządzeń Unii Europejskiej wdrożonych do prawodawstwa krajowego. Oznacza to, że zasada wzajemnej zgodności nie wprowadza nowych wymogów.

W odniesieniu do podstawowych wymogów z zakresu zarządzania, rolnik jest zobowiązany do przestrzegania szeregu obowiązków w zakresie bezpieczeństwa żywności m.in. wymagań związanych z właściwym stosowaniem środków ochrony roślin (SMR 10), które obejmuje stosowanie zasad dobrej praktyki ochrony roślin i spełnienie warunków ustanowionych zgodnie z art. 31 rozporządzenia nr 1107/2009² i podanych na etykietach.

I tak, rolnicy otrzymujący płatności bezpośrednio oraz niektóre płatności obszarowe PROW mają obowiązek:

- stosować tylko środki ochrony roślin dopuszczone do obrotu,
- stosować środki ochrony roślin zgodnie z etykietą stosowania oraz w taki sposób, aby nie dopuścić do zagrożenia zdrowia ludzi, zwierząt i środowiska,
- przechowywać środki ochrony roślin zgodnie z zaleceniami zawartymi na etykiecie,
- stosować środki ochrony roślin wyłącznie za pomocą sprzętu sprawnego technicznie, który użyty zgodnie z przeznaczeniem nie spowoduje zagrożenia dla zdrowia ludzi, zwierząt oraz środowiska,
- w przypadku osób wykonujących zabiegi środkami ochrony roślin posiadać aktualne zaświadczenie o ukończeniu szkolenia:
 - w zakresie stosowania środków ochrony roślin lub
 - w zakresie integrowanej produkcji roślin lub
 - w zakresie doradztwa dotyczącego środków ochrony roślin lub
 - ukończyć, nie wcześniej niż 5 lat, przed wykonywaniem zabiegów przy użyciu środków ochrony roślin, szkolenie wymagane w innym państwie członkowskim lub w państwie będącym stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, na podstawie przepisów obowiązujących w tym państwie, potwierdzone dokumentem o ukończeniu tego szkolenia lub przedstawić inny dokument wydany na podstawie przepisów obowiązujących w tym państwie, potwierdzający uzyskanie uprawnień do wykonywania zabiegów z zastosowaniem środków ochrony roślin lub
 - posiadać inne uprawnienia,
 - prowadzić ewidencję zabiegów wykonywanych przy użyciu środków ochrony roślin.

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywę Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz. Urz. UE L 309 z 24.11.2009, str. 1, z późn. zm.).

Odnosząc się do szczegółowych pytań zawartych w piśmie przekazuję następujące wyjaśnienia.

- 1) W odpowiedzi na pytanie pierwsze, dotyczące ilości zwracanych przez rolników opakowań po pestycydach informuję, że gromadzenie danych odnoszących się do zwracanych przez rolników opakowań po zużytych środkach ochrony roślin należy do kompetencji Ministerstwa Środowiska. Na podstawie informacji uzyskanych z Ministerstwa Środowiska wynika, że w 2015 r. zebrano 1741,218 t pustych opakowań.
- 2) W odpowiedzi na pytanie drugie, dotyczące liczby rolników, którzy zostali pozbawieni dopłat w związku z nieprzestrzeganiem wymogów stosowania środków ochrony roślin, uprzejmie informuję, że zgodnie z danymi przekazanymi przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w 2015 roku w zakresie SMR 10 na 7 331 skontrolowanych gospodarstw u 371 rolników stwierdzono niezgodności. W przypadku 260 gospodarstw nałożono sankcje (1% – dla 4 przypadków, 3% dla 177 i 5% dla 79).

Najczęściej stwierdzana niezgodność dotyczyła stosowania środków ochrony roślin niezgodnie z etykietą (177 przypadków) oraz niekompletności lub braku ewidencji zabiegów wykonywanych przy użyciu środków ochrony roślin (150 przypadków). Ponadto z danych wynika, że rolnicy mają problem z przestrzeganiem przepisów dotyczących stosowania środków ochrony roślin przy użyciu sprawnego technicznie sprzętu – w tym obszarze odnotowano 83 przypadki niezgodności. Natomiast w 18 przypadkach stwierdzono zastosowanie środków ochrony roślin niedopuszczonych do obrotu, a w 5 przypadkach stwierdzono niezgodność w zakresie przechowywania środków ochrony roślin niezgodnie z etykietą.

W odniesieniu do roku 2016 z uwagi na fakt, że proces obsługi spraw w kampanii kontrolnej jeszcze się nie zakończył można odnieść się tylko do wstępnych danych, z których wynika, że na 6 708 skontrolowanych gospodarstw u 280 rolników stwierdzono niezgodności.

Z poważaniem

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Krzysztof Jurgiel

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika*skierowane do ministra środowiska Jana Szyszki**Szanowny Panie Ministrze!*

Koniec okresu grzewczego nie jest jednoznaczny z końcem problemu smogu w Polsce. Nadal wiele osób spala w swoich piecach nieodpowiedni opał, często odpady i opony. Dochodzi do powstawania śmiertelnie niebezpiecznego zjawiska niskiej emisji, związanego m.in. ze zbyt wysokim stężeniem pyłu PM_{10} i $PM_{2,5}$ w powietrzu.

Problem ten należy rozwiązać nie tylko poprzez dopłaty do wymiany pieców, ale także poprzez odpowiednią edukację o skutkach i zagrożeniach wynikających z niskiej emisji.

W związku tym bardzo proszę o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jakie działania legislacyjne i faktyczne związane ze zwalczaniem smogu jako zjawiska ogólnopolskiego prowadzi Ministerstwo Środowiska?

2. Czy ministerstwo ma w planach przeznaczenie środków finansowych na działania edukacyjne związane z niską emisją?

*Z poważaniem
Marian Poślednik*

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE ŚRODOWISKA**

Warszawa, 27.04.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatora Mariana Poślednika złożone podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30.03.2017 r., w sprawie niebezpiecznego zjawiska smogu spowodowanego spalaniem w piecach nieodpowiedniego opału, często odpadów i opon – BPS/043-38-944/17, poniżej przedstawiam, co następuje.

Resort środowiska mając na celu zmniejszenie zagrożenia związanego z nadmiernym poziomem zanieczyszczenia powietrza w kraju (tzw. smogiem), realizuje wiele działań mających docelowo poprawić sytuację w tym zakresie.

W ramach działań związanych z poprawą jakości powietrza na poziomie krajowym, wojewódzkim i lokalnym, w Ministerstwie Środowiska został przygotowany i ogłoszony w dniu 9 września 2015 r. Krajowy Program Ochrony Powietrza (KPOP). Dokument ten powstał na podstawie art. 91c ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – *Prawo ochrony środowiska* (Dz. U. z 2017 r. poz. 519, z późn. zm.) (zwana dalej ustawą „Poś”) i określa kierunki działań, jakie powinny zostać podjęte na szczeblu centralnym, regionalnym i lokalnym, w celu poprawy stanu powietrza w Polsce. Głównymi kierunkami działań wskazanymi w KPOP są:

- podniesienie rangi zagadnienia poprawy jakości powietrza poprzez skonsolidowanie działań na szczeblu krajowym oraz powołanie partnerstwa na rzecz poprawy jakości powietrza,

- stworzenie ram prawnych sprzyjających realizacji efektywnych działań mających na celu poprawę jakości powietrza,
- włączenie społeczeństwa w działania na rzecz poprawy jakości powietrza poprzez zwiększenie świadomości społecznej oraz tworzenie trwałych platform dialogu z organizacjami społecznymi,
- rozwój i rozpowszechnienie technologii sprzyjających poprawie jakości powietrza,
- rozwój mechanizmów kontrolowania źródeł niskiej emisji sprzyjających poprawie jakości powietrza,
- upowszechnienie mechanizmów finansowych sprzyjających poprawie jakości powietrza.

W ramach każdego kierunku działań wskazany został harmonogram niezbędnych do podjęcia działań, na poziomie krajowym oraz wojewódzkim i lokalnym, w którym określono również odpowiedzialne za ich realizację podmioty (na poziomie rządowym i samorządowym). Działania podzielono na: krótkoterminowe – do zrealizowania do 2018 r. (niektóre z nich wskazano jako priorytetowe do natychmiastowej realizacji), średnioterminowe (do 2020 r.) i długoterminowe (do 2030 r.).

Jednocześnie w ramach znowelizowanej w 2015 r. ustawy – Poś wprowadzono przepisy pozwalające administracji samorządu terytorialnego na:

1. określenie na danym terenie w drodze uchwały sejmiku województwa:
 - a) dopuszczalnych rodzajów i jakości paliw;
 - b) standardów dla urządzeń grzewczych wykorzystywanych w sektorze bytowo-komunalnym;
2. wykorzystywanie w procesie przygotowywania pozwoleń na wprowadzenie gazów i pyłów do powietrza mechanizmu kompensowania emisji z udziałem większej liczby podmiotów, w tym z uwzględnieniem trwałej redukcji emisji pochodzącej z instalacji spalania paliw stałych eksploatowanych przez osoby fizyczne m.in. w gospodarstwach domowych.

Dobrym przykładem realizacji przepisów ww. ustawy jest:

1. uchwała Sejmiku Województwa Małopolskiego nr XVIII/243/16 z dnia 15 stycznia 2016 r. *w sprawie wprowadzenia na obszarze Gminy Miejskiej Kraków ograniczeń w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw;*
2. uchwała Sejmiku Województwa Małopolskiego nr XXXII/452/17 z dnia 23 stycznia 2017 r. *w sprawie wprowadzenia na obszarze województwa małopolskiego ograniczeń i zakazów w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw;*
3. uchwała Sejmiku Województwa Śląskiego nr V/36/1/2017 z dnia 7 kwietnia 2017 r. *w sprawie wprowadzenia na obszarze województwa śląskiego ograniczeń w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw.*

Wyszedłem także z inicjatywą podjęcia działań legislacyjnych w kluczowym obszarze ze względu na źródło przekroczeń norm jakości powietrza w Polsce jakim jest sektor bytowo-komunalny. Zwróciłem się do Ministra Energii odpowiadającego za standaryzację paliw stałych oraz do Ministra Rozwoju odpowiedzialnego za wprowadzenie standardów emisyjnych dla kotłów, w szczególności na paliwa stałe dla sektora bytowo-komunalnego z sugestiami podjęcia prac legislacyjnych. Przedmiotowe prace skutkujące docelowo przyjęciem zmian do obowiązujących w tym zakresie ustaw i rozporządzeń są przygotowywane przez ww. resorty we współpracy z przedstawicielami Ministerstwa Środowiska.

Prace legislacyjne, dotyczące projektu rozporządzenia Ministra Rozwoju w sprawie wymagań dla kotłów na paliwa stałe już się zakończyły i obecnie projekt został przesłany do Komisji Europejskiej w celu notyfikacji. Planowane jest szybkie przyjęcie tego projektu, tak aby przepisy mogły obowiązywać od dnia 1 października 2017 r. Natomiast Minister Energii w dniu 1 lutego br. zamieścił na stronach Rządowego Centrum Legislacji pakiet aktów prawnych obejmujący projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz projekty rozporządzeń w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych, sposobu pobierania próbek paliw stałych oraz metod badania jakości paliw stałych. Także w tym wypadku przewidziane jest szybkie zakończenie prac nad przepisami dotyczącymi standaryzacji paliw.

Ponadto informuję, że w dniu 21 października 2016 r. weszło w życie zarządzenie Nr 123 z dnia 18 października 2016 r. Prezesa Rady Ministrów *w sprawie Komitetu Sterującego do spraw Krajowego Programu Ochrony Powietrza* (M. P. z 2016 r. poz. 994), a w dniu 27 października 2016 r. Komitet odbył swoje pierwsze posiedzenie. Jego celem jest przede wszystkim koordynacja realizacji wspólnych działań na rzecz poprawy jakości powietrza, jak również monitorowanie stanu zaawansowania działań wynikających z Programu. Przy Komitecie powstaną zespoły robocze do spraw legislacyjnych, strategicznych, finansowych, rozwojowych oraz techniczno-technologicznych. Wynikiem ich prac będzie wzmocnienie systemu zarządzania jakością powietrza w Polsce poprzez podjęcie efektywnych i zintegrowanych działań naprawczych zarówno na szczeblu krajowym, jak również wojewódzkim i lokalnym. Kluczowym zespołem, który powstał jako pierwszy, jest międzyresortowy Zespół ds. legislacji, który przeanalizuje możliwość wprowadzenia zmian w obowiązującym prawie skutkujących poprawą stanu powietrza w Polsce.

Jednocześnie informuję, że administracja samorządu terytorialnego widząc potrzebę podjęcia działań na rzecz poprawy jakości powietrza w Polsce, podjęła na podstawie art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 6 maja 2005 r. *o Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz o przedstawicielach Rzeczypospolitej Polskiej w Komitecie Regionów Unii Europejskiej* (Dz. U. z 2005 r. Nr 90, poz. 759) uchwałę nr 1/2016 Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego z dnia 24 lutego 2016 r. w sprawie powołania doraźnego Zespołu do spraw *Jakości Powietrza*. W dniu 10 stycznia 2017 r. w Ministerstwie Środowiska odbyło się spotkanie Zespołu ds. legislacji przy Komitecie Sterującym ds. KPOP oraz członków doraźnego Zespołu ds. *Jakości Powietrza* przy udziale przedstawicieli jednostek naukowo-badawczych. Na spotkaniach przeanalizowano propozycje zmian prawnych strony samorządowej. Natomiast na spotkaniu, które odbyło się w dniu 2 marca 2017 r. omówiono kwestię nadania większych uprawnień kontrolnych dla służb kominiarskich w zakresie weryfikacji stanu indywidualnych instalacji spalania. W spotkaniu wzięli udział także przedstawiciele Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, jak również Krajowej Izby Kominiarzy.

Należy także zwrócić uwagę na fakt, że w dniu 17 stycznia 2017 r. Rada Ministrów zapoznała się z przygotowanym przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów Programem „*Czyste Powietrze*” – rekomendacje dla Rady Ministrów. W ramach tego programu przygotowane zostały propozycje działań niezbędnych do podjęcia w związku z występowaniem na znacznym obszarze kraju wysokiego stężenia zanieczyszczeń powietrza. Rekomendacje dotyczą m.in.:

- przyspieszenia prac nad rozporządzeniem w sprawie wymagań dla kotłów na paliwo stałe;
- pilnego wprowadzenia rozporządzenia w sprawie norm jakościowych dla paliw stałych;
- wprowadzenia regulacji przeciwdziałających blokowaniu klinów napowietrzających miasta;
- przeprowadzenia kampanii edukacyjnych, w tym na temat optymalnych sposobów palenia w kotłach oraz związanych z tym skutków zdrowotnych;
- wprowadzenia wymogu stopniowego podłączania do sieci ciepłowniczej zlokalizowanych na terenach miejskich i podmiejskich budynków, o ile nie dysponują efektywnym źródłem ciepła, w taki sposób by minimalizować związane z tym koszty oraz zapewnić wsparcie finansowe osobom go potrzebującym;
- priorytetyzacji środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej na działania prowadzące do jak najszybszej poprawy jakości powietrza;
- obniżenia stawek za pobór energii elektrycznej w okresach zmniejszonego na nią zapotrzebowania, w tym poprzez zmiany w przepisach prawa energetycznego oraz budowlanego, w celu zachęcenia do instalacji pieców elektrycznych lub pomp ciepła na terenach, gdzie brak jest możliwości podłączenia do scentralizowanych systemów ciepłowniczych lub sieci gazowych;
- wprowadzenia obowiązku dokumentowania jakości spalin przez stacje kontroli pojazdów oraz wymogu badania spalin w trakcie kontroli drogowej;

- wprowadzenia rozwiązań umożliwiających tworzenie stref niskoemisyjnych oraz okresowego ograniczania liczby samochodów w ruchu w obrębie obszarów miejskich.

Poza tym pragnę poinformować, że kwestia poprawy jakości powietrza w Polsce stanowi ważny element przyjętej w dniu 14 lutego 2017 r. przez Radę Ministrów *Strategii na rzecz odpowiedzialnego rozwoju*.

Podkreślić także należy, że Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW) finansuje przedsięwzięcia mające na celu ograniczenie niskiej emisji, polegające na likwidacji lokalnych źródeł ciepła i zastąpieniu ich ciepłem sieciowym lub źródłami o wyższej sprawności, bardziej ekologicznymi. Aktualnie NFOŚiGW realizuje program *Region*, który został uchwalony przez Zarząd NFOŚiGW w dniu 10 października 2016 r. Program ten będzie wdrażany za pośrednictwem wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej (wfośigw), które ze środków NFOŚiGW będą mogły otrzymać pożyczkę na wszystkie rodzaje przedsięwzięć ujęte w planach działalności wfośigw. Program *Region* ma charakter otwarty i posiada możliwość kształtowania przez wfośigw jego ostatecznej formy, tak aby dofinansowanie było dostępne dla osób fizycznych. Instrument ten przewiduje szczególne preferencje w zakresie działań przyczyniających się do poprawy jakości powietrza. Środki w ramach tego programu uruchomione zostały w dniu 1 lutego 2017 r. Kwota alokacji do dofinansowania w formie pożyczki wynosi 200 mln zł, w tym na przedsięwzięcia w obszarze odnawialnych źródeł energii oraz efektywności energetycznej przeznaczone zostanie 116 mln zł.

Dodatkowo informuję, że w NFOŚiGW dostępny jest również projekt pt. „*Ogólnopolski system wsparcia doradczego dla sektora publicznego, mieszkaniowego oraz przedsiębiorstw w zakresie efektywności energetycznej OZE*”, w którym uczestniczy 14 wfośigw oraz Województwo Lubelskie. Usługi doradcze są bezpłatne i dostępne dla każdego.

Ponadto w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2014–2020 realizowany jest duży projekt, dedykowany bezpośrednio poprawie jakości powietrza na obszarze województwa śląskiego pt. „*Kompleksowa likwidacja niskiej emisji na terenie konurbacji śląsko-dąbrowskiej*”, na który przeznaczone zostało ponad 240 mln EUR. W ramach projektu podejmowane już są następujące działania: wspieranie efektywności energetycznej w budynkach mieszkalnych, efektywna dystrybucja ciepła i chłodu, promowanie wykorzystania wysokosprawnej kogeneracji ciepła i energii elektrycznej w konurbacji śląsko-dąbrowskiej.

Także w zadania Rządu – w ramach walki ze smogiem – wpisuje się Fundusz Termomodernizacji i Remontów (FTR), którego środki przeznaczone są na dofinansowanie części kosztów przedsięwzięć termomodernizacyjnych i remontowych. Program ten stanowi element zintegrowanego zestawu działań mających na celu poprawę stanu technicznego istniejących zasobów mieszkaniowych. Celem Funduszu jest pomoc finansowa dla inwestorów realizujących za pomocą kredytów zaciągniętych w bankach komercyjnych: przedsięwzięcia termomodernizacyjne, mające na celu zmniejszenie zapotrzebowania lub strat energii cieplnej, zamianę źródeł energii oraz wykonanie przyłącza technicznego do scentralizowanego źródła ciepła, przedsięwzięcia remontowe związane z przebudową i ulepszeniem, związane z termomodernizacją budynków wielorodzinnych. Planowana wartość premii, które mają zostać przyznane z Funduszu w 2017 r. to 212,5 mln zł. W ustawie budżetowej na br. zaplanowano zasilenie FTR środkami budżetowymi w wysokości 66 mln zł. Natomiast wysokość wypłaconych premii ma kształtować się na poziomie 150,8 mln zł, z czego na premie termomodernizacyjne – 88,1 mln zł, a na premie remontowe – 28 mln zł. Redukcja zapotrzebowania na ciepło oznacza automatyczną redukcję lokalnej emisji zanieczyszczeń nawet bez zmiany źródła ciepła. Przyłączenia do scentralizowanego źródła ciepła praktycznie emisję eliminują.

Odnosząc się do działań edukacyjnych informuję, że jednym z kierunków działań o charakterze priorytetowym, przedstawionych w planie działań KPOP, jest włączenie społeczeństwa w działania na rzecz poprawy jakości powietrza poprzez zwiększenie świadomości społecznej oraz tworzenie trwałych platform dialogu z organizacjami społecznymi. Niska świadomość społeczna dotycząca zachowań: prawidłowego spala-

nia paliw stałych, w tym węgla kamiennego, drewna w kotłach i kominkach, skutków spalania odpadów w urządzeniach do tego nieprzystosowanych stanowi ograniczenia w procesie poprawy jakości powietrza. Dlatego też ważne jest kształtowanie właściwych zachowań społecznych oraz włączenie społeczeństwa w działania na rzecz poprawy jakości powietrza poprzez prowadzenie cyklicznych działań edukacyjno-informacyjnych, zarówno na szczeblu krajowym, regionalnym, jak i lokalnym.

W związku z powyższym w Ministerstwie Środowiska przygotowany jest poradnik pt. *Czyste ciepło w moim domu z paliw stałych!*, który będzie wkrótce udostępniony na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska. Celem poradnika jest zwiększenie świadomości ekologicznej społeczeństwa na temat dobrych praktyk dotyczących bezpiecznego dla środowiska pozyskiwania ciepła użytkowego (ogrzewanie pomieszczeń mieszkalnych, przygotowywanie posiłków) w indywidualnych gospodarstwach domowych, a także upowszechnianie praktycznych i konkretnych wskazówek dla obywatela w zakresie eksploatacji przydomowych urządzeń grzewczych na paliwa stałe.

Warto zwrócić uwagę na fakt, że jednym ze statutowych zadań Ministerstwa Środowiska jest prowadzenie działań informacyjno-edukacyjnych, służących podniesieniu stanu świadomości ekologicznej społeczeństwa w zakresie zagadnień zapobiegania, przeciwdziałania zanieczyszczeniom i ochrony środowiska, w tym powietrza. Realizując te zadania Ministerstwo Środowiska prowadzi szereg projektów o charakterze informacyjnym i edukacyjnym. Jednym z dobrych przykładów kampanii realizowanych w ostatnim okresie może być kampania „tworzyMY atmosferę”, w której poza produkcją i emisją spotów TV i radiowych prowadzone były działania w Internecie, prasie oraz eventy okolicznościowe. W ramach działań podejmowanych w tej kampanii kluczową rolę odgrywały zagadnienia związane z ochroną powietrza.

Możliwości dofinansowania działań edukacyjnych w powyższym obszarze jest wiele, stąd kierunki kampanii, jak również kanały informacyjne muszą być dywersyfikowane. Innego typu działania kierowane są do odbiorców indywidualnych (osób fizycznych) – np. kampanie TV promujące postawy, ale także konkretne informacje przekazywane poprzez lokalne kanały komunikacji np. w prasie czy na billboardach. Innego zaś rodzaju działania kierowane są do samorządów i dotyczą np. możliwości kompleksowego rozwiązywania problemów (konferencje, szkolenia, dni otwarte).

Należy także zwrócić uwagę, że NFOŚiGW realizuje program poświęcony tematyce edukacji ekologicznej, którego podstawowym celem jest podnoszenie poziomu świadomości ekologicznej i kształtowanie postaw ekologicznych społeczeństwa poprzez promowanie zasad zrównoważonego rozwoju, z którego wynikają cele takie jak upowszechnianie wiedzy z zakresu ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju, kształtowanie zachowań prośrodowiskowych ogółu społeczeństwa, w tym dzieci i młodzieży oraz aktywizacja społeczna – budowanie społeczeństwa obywatelskiego w obszarze ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju. Program realizowany jest od 2015 r. i będzie kontynuowany do 2023 r., a jego budżet całkowity wynosi 148,19 mln zł, w tym: dla bezzwrotnych form dofinansowania – 138,19 mln zł, a dla zwrotnych form dofinansowania – 10 mln zł.

Z poważaniem

Sekretarz Stanu
MINISTERSTWO ŚRODOWISKA
Paweł Sałek

Oświadczenie senatora Waldemara Śługockiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra rozwoju i finansów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych obowiązująca od 2013 r., zakładająca wprowadzenie limitów w uprawnieniach twórców do stosowania ryczałtowych 50-procentowych kosztów uzyskania przychodów, zdaniem wielu środowisk artystycznych wymaga zmian. Uważają oni, iż wprowadzone w ustawie regulacje są zbyt rygorystyczne i nie pozwalają artystom na w pełni odpowiednią działalność na rzecz szerzenia kultury i sztuki w naszym kraju.

Przedmiotowa ustawa, jak zapowiadał wicepremier, minister kultury i dziedzictwa narodowego, profesor Piotr Gliński miała ulec nowelizacji. Środowiska artystyczne z zaciekawieniem obserwują obecne działania rządu w tym zakresie, a brak dalszych działań budzi ich niepokój. W trakcie dyskusji nad przedmiotową zmianą ustawy Ministerstwo Finansów zablokowało zmiany proponowane przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego, argumentując to domniemanym zaniżeniem zobowiązań podatkowych oraz potrzebą gromadzenia funduszy na realizację programów socjalnych.

Szanowny Panie Ministrze, w związku z przedstawionym w tym oświadczeniu problemem uprzejmie proszę o zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie oraz o odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy kierowany przez Pana resort planuje nowelizację ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z 2013 r.? Jeśli tak, to proszę o przedstawienie proponowanych zmian.

2. Jakie przestanki zdaniem Ministerstwa Finansów spowodowały, iż projekt autorstwa wicepremiera Piotra Glińskiego został wstrzymany?

Z poważaniem
Waldemar Śługocki

Odpowiedź

Warszawa, 28 kwietnia 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Waldemara Śługockiego Senatora RP złożone na 38. posiedzeniu Senatu w dniu 30 marca 2017 r. uprzejmie informuję.

W obecnym stanie prawnym na podstawie art. 22 ust. 9 pkt 1–3 i ust. 9a ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2032, z późn. zm.) koszty uzyskania przychodów tytułu:

- przeniesienia prawa własności wynalazku, topografii układu scalonego, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego, znaku towarowego lub wzoru zdobniczego,
- opłaty licencyjnej za przeniesienie prawa stosowania wynalazku, topografii układu scalonego, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego, znaku towarowego lub wzoru zdobniczego, otrzymanej w pierwszym roku trwania licencji od pierwszej jednostki, z którą zawarto umowę licencyjną,

- korzystania z praw autorskich oraz z praw pokrewnych przez artystów wykonawców, w rozumieniu odrębnych przepisów lub rozporządzenia przez nich tymi prawami (z tym że koszty te oblicza się od przychodu pomniejszonego o potrącone przez płatnika w danym miesiącu składki na ubezpieczenia społeczne) wynoszą 50% uzyskanego przychodu, z tym że w roku podatkowym łącznie nie mogą przekroczyć kwoty 42 764 zł.

Podatnik może także zastosować koszty faktycznie poniesione, jeżeli udowodni, że koszty uzyskania przychodów były wyższe niż wynikające z zastosowania normy procentowej. Regulacja ta ma również zastosowanie w sytuacji, gdy koszty uzyskania przychodów były wyższe niż kwota 42 764 zł. Do kosztów tych zalicza się również koszty poniesione w latach poprzedzających rok podatkowy, w którym został uzyskany odpowiadający im przychód oraz koszty poniesione w roku złożenia zeznania, nie później jednak niż do upływu terminu określonego do złożenia tego zeznania (art. 22 ust. 10 i 10a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych).

Opracowany w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych przewidywał zniesienie limitu dotyczącego 50% kosztów w odniesieniu do wybranych grup twórców, obejmował bowiem wyłącznie przychody:

- 1) z tytułu prowadzonej działalności twórczej w zakresie architektury, architektury wnętrz, architektury krajobrazu, urbanistyki, literatury pięknej, sztuk plastycznych, muzyki, fotografii, twórczości audiowizualnej, choreografii i lutnictwa artystycznego oraz sztuki ludowej oraz dziennikarstwa,
- 2) z tytułu działalności artystycznej w dziedzinie sztuki aktorskiej i estradowej, reżyserii teatralnej i estradowej, sztuki tanecznej i cyrkowej oraz w dziedzinie dyrygentury, wokalistyki, instrumentalistyki, kostiumografii, scenografii,
- 3) w dziedzinie produkcji audiowizualnej reżyserów, scenarzystów, operatorów obrazu i dźwięku, montażyстів i kaskaderów oraz działalności publicystycznej,
- 4) z tytułu udziału w konkursach z dziedziny kultury i sztuki.

Odpowiadając na pytania Pana Senatora uprzejmie informuję, iż w ramach prowadzonych uzgodnień Ministerstwo Finansów wskazało, że z przeprowadzonej analizy uwag zgłoszonych w toku konsultacji społecznych do projektu, wynika, że propozycja likwidacji ograniczenia możliwości stosowania 50% kosztów uzyskania przychodów w stosunku do wybranej grupy twórców i artystów budzi duże wątpliwości.

Ponadto Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów na posiedzeniu w dniu 23 listopada 2016 r. zarekomendował zawieszenie prac nad ww. projektem.

Dodatkowo uprzejmie informuję, iż w Ministerstwie Finansów nie są prowadzone prace legislacyjne dotyczące omawianej kwestii.

z upoważnienia
MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW
Paweł Gruza
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Do mojego biura senatorskiego z ponowną prośbą o interwencję zwrócili się mieszkańcy powiatu krośnieńskiego, którzy wyrażają zaniepokojenie w związku z brakiem postępu prac związanych z budową obwodnicy Krosna Odrzańskiego w ciągu drogi krajowej nr 29 Słubice – Połupin.

Realizacja tego przedsięwzięcia jest bardzo istotna zarówno dla mieszkańców, jak i osób przejeżdżających przez Krosno Odrzańskie. Jako stolica powiatu, a także odcinek transgranicznej drogi prowadzącej do przejścia granicznego w Świecku, Krosno Odrzańskie obciążone jest nie tylko transportem osobowym, ale także bardzo intensywnym transportem ciężarowym. Obecnie jedyną możliwością przekroczenia rzeki Odry w tym miejscu jest przeprawa mostowa, która przy tak dużym natężeniu ruchu, z jaką mamy do czynienia w tej sytuacji, bardzo często jest zakorkowana. Przeprawa ta pochodzi z 1905 r. i jej stan techniczny nie gwarantuje oczekiwanego poziomu bezpieczeństwa. Wybudowanie przedmiotowej obwodnicy doprowadziłoby do odciążenia centrum miasta, co z kolei skutkowałoby zwiększeniem poziomu bezpieczeństwa zarówno mieszkańców, jak i podróżnych. Takie działanie pozwoliłoby także powstrzymać postępującą degradację techniczną tej zabytkowej przeprawy mostowej.

Szanowny Panie Ministrze, nawiązując do odpowiedzi, jakie otrzymałem 4 sierpnia 2016 r. (nr DDP.II.054.57.2016.mz.2.), w których sekretarz stanu wskazuje na konieczność uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia oraz decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, uprzejmie proszę o odpowiedź na pytanie, czy na obecnym etapie prac przedmiotowa inwestycja spełnia wspomniane przez ministerstwo kryteria konieczne do jej realizacji.

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

Odpowiedź

Warszawa, 27 kwietnia 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na oświadczenie Pana senatora Waldemara Sługockiego z dnia 30 marca 2017 r. w sprawie budowy obwodnicy Krosna Odrzańskiego, przedstawiam następujące informacje i wyjaśnienia.

Uprzejmie informuję, iż budowa obwodnicy Krosna Odrzańskiego w ciągu drogi krajowej nr 29 została uwzględniona w *Programie Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.)*.

W dniu 16 października 2015 r. uzgodniony został Program Inwestycji dla przedmiotowego zadania. Wobec powyższego Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad ma formalną podstawę do wydatkowania środków finansowych na prace przygotowawcze dla ww. inwestycji.

Ministerstwo, rozumiejąc sytuację na drodze krajowej nr 29 w ww. miejscowości, musi mieć na uwadze potrzeby całego kraju, a te zgodnie z wnioskami i głosami, jakie do nas docierają są bardzo duże. W tym kontekście należy wyjaśnić, że ww. Program określa limit finansowy dla nowych, ujętych w nim zadań inwestycyjnych, na poziomie 107 mld zł. Zgodnie z kosztorysami, wydatki na wybudowanie ich wszystkich sięgają prawie 200 mld zł. Należy dodać, iż priorytetem resortu jest dokończenie sieci dróg ekspresowych i autostrad.

Niebawem Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa przedstawi nową wersję *Programu Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.)*. Obecnie w przedmiotowej sprawie trwają stosowne prace i analizy.

Odpowiadając na pytanie Pana senatora dotyczące decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (DŚU) i decyzji zezwalającej na realizację inwestycji, uprzejmie informuję, że przedmiotowa inwestycja nie posiada ww. decyzji administracyjnych. Obecnie przewidywana data uzyskania DŚU to koniec 2019 r.

Pozdrawiam

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Jerzy Szmit
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Środowisko listonoszy swoją ogólnopolską akcją protestacyjną zwróciło moją uwagę na narastające problemy w Poczcie Polskiej. Niewykluczone, że jeśli nie dojdzie do porozumienia, niebawem będziemy mieli do czynienia ze znacznie intensywniejszym strajkiem w placówkach pocztowych na terenie całego kraju. Strajkujący domagają się podwyżek pensji o 1 tysiąc zł brutto, a także zwiększenia poziomu zatrudnienia i zmniejszenia rejonów pracy.

Poczta Polska jako spółka Skarbu Państwa, największy w Polsce dostawca usług pocztowych i niektórych usług bankowych, przeżywa poważny kryzys. Wielu klientów skarży się, że drastycznie podnoszone są ceny usług, przy jednoczesnej słabnącej jakości ich wykonania. Dzisiejsze protesty listonoszy w wielu miastach to próba zwrócenia uwagi na to, że w Poczcie Polskiej dzieje się źle. Pracownicy podkreślają swoje niezadowolenie, bowiem zamiast podwyżek otrzymują premie – uzależnione od wielu elementów. Listonosze postulują podwyżki o 1 tysiąc zł i zmniejszenie rejonów pracy, bowiem obecne zarobki za ich ciężką pracę na poziomie 1 tysiąca 500 zł netto – w trakcie pracy m.in. eksploatują własne samochody – to stanowczo za mało. Środowisko grozi, że jeśli nie dojdzie do porozumienia, rozpocznie protest, co może skutkować nie tylko brakiem dostarczania ważnych listów czy przesyłek, ale także masowymi odejściami z pracy i sparaliżowaniem pracy miejscowych oddziałów pocztowych w całym kraju.

Szanowny Panie Ministrze, uprzejmie proszę o zajęcie stanowiska przez kierowany przez Pana resort, podjęcie odpowiednich działań polegających na wypracowaniu porozumienia, a także o odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy kierowany przez Pana resort przygotowuje plan działania zmierzający do systemowego rozwiązania problemu Poczty Polskiej i listonoszy?

2. Czy ministerstwo prowadzi stały dialog ze środowiskiem NSZZ Listonoszy Poczty Polskiej na temat poprawy jakości ich pracy i wysokości wynagrodzeń, a jeśli tak, to dlaczego odcięto się ono od strajkujących?

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

Odpowiedź

Warszawa, 27 kwietnia 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Senatora Waldemara Sługockiego na 38. posiedzeniu Senatu w dniu 30 marca 2017 r. przedstawiam poniżej stosowne wyjaśnienia.

Z informacji otrzymanych z Poczty Polskiej SA wynika, iż w latach poprzednich w związku ze zmianami na rynku pocztowym, a także utratą na rzecz innych operatorów pocztowych części rynku pocztowego oraz ogólnym zmniejszeniem wolumenu

nu przesyłek pocztowych, a w szczególności przesyłek nadawanych przez jednostki sądownictwa, Spółka zmniejszyła zatrudnienie we wszystkich grupach zawodowych, w tym również w grupie listonoszy. Jednakże od 2016 r., po odzyskaniu klientów sfery administracji państwowej oraz sądownictwa, Poczta Polska SA rozpoczęła proces zwiększania zatrudnienia w służbie doręczeń, a tym samym zmniejszania obciążenia pracą w poszczególnych rejonach doręczeń. W 2016 r. dokonano zwiększenia zatrudnienia w służbie doręczeń o około 5%. W roku bieżącym realizowane są kolejne działania zmierzające do zwiększania obsad etatowych w grupie listonoszy. Należy podkreślić, że zmiany obsady etatowej w grupie listonoszy oraz wynikające z tego reorganizacje rejonów, poprzedzane są szczegółową analizą zapotrzebowania i wykorzystania posiadanych już zasobów ludzkich i technicznych, jak również poziomu świadczonych usług (wolumenu doręczanych przesyłek pocztowych). Spółka wskazała, iż analiza ta oparta jest na prowadzonych okresowo Badaniach Analizy Obszarów Doręczeń, które uwzględniają aspekty pracy listonoszy (ilość przesyłek, wielkość rejonu, rodzaj zabudowy, rodzaj wykorzystywanego środka transportu itp.). Wyniki tej analizy pozwoliły na podjęcie decyzji o wzroście zatrudnienia w grupie listonoszy o kolejne 2%.

Spółka poinformowała, iż w 2017 r. Zarząd Poczty Polskiej SA kontynuuje również działania mające na celu poprawę sytuacji w służbach eksploatacyjnych, w tym również w grupie listonoszy, w zakresie wsparcia w realizacji zadań dla zapewnienia ciągłości świadczonych usług. W kontekście realizacji polityki personalnej, przedstawił stronie społecznej projekt założeń, mającej na celu usprawnienia funkcjonowania Poczty w zakresie zasobów ludzkich. Według informacji uzyskanych ze Spółki wynika, iż pomimo trudnej sytuacji ekonomiczno-finansowej, Zarząd dąży do wprowadzenia systematycznego cyklu podwyżek i zmian w systemie wynagradzania w Poczcie Polskiej SA. Dodatkowo wskazano, iż przyjęta strategia operatora na lata 2017–2021 w sposób istotny odnosi się do poprawy warunków pracy i wzrostu wynagrodzeń pracowników.

Jednocześnie pragnę zapewnić, iż Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa monitoruje sytuację w zakresie spraw społecznych w Poczcie Polskiej SA i jest zainteresowane pozytywnym rozwiązaniem wszelkich sporów. Należy jednakże podkreślić, że wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw Spółki należą do kompetencji Zarządu. Zgodnie z ustawą z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z dnia 30 grudnia 2016 r.) oraz rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 3 stycznia 2017 r. w sprawie wykazu spółek, w których prawa z akcji Skarbu Państwa wykonują inni niż Prezes Rady Ministrów członkowie Rady Ministrów, pełnomocnicy Rządu lub państwowe osoby prawne, Minister Infrastruktury i Budownictwa sprawuje nadzór nad Poczta Polska SA i może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach.

Ponadto zgodnie z art. 375¹ ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych, walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki. Do istoty spółek kapitałowych należy powiązanie podejmowania decyzji w zakresie prowadzenia spraw, z odpowiedzialnością za takie czynności. Tylko zarząd może ponosić odpowiedzialność za swoje działania, ewentualnie zaniechania¹.

W związku z powyższym Minister Infrastruktury i Budownictwa nie może naruzać podziału kompetencji, w szczególności przez wkraczanie w sprawy pozostające w gestii innych organów.

Pozdrawiam

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Jerzy Szmit
Podsekretarz Stanu

¹ Andrzej Kidyba, Komentarz aktualizowany do art. 375(1) Kodeksu spółek handlowych.

Oświadczenie senatora Aleksandra Szweda

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

Proszę o udzielenie informacji dotyczącej realizacji programu 500+ w 2016 r., tj. wskazanie, ile rodzin zostało objętych świadczeniem, ile dzieci, środki w jakiej wysokości przekazano na jego realizację i jakie prognozy przewidywane są na rok obecny.

Szczególnie proszę o uwzględnienie danych dotyczących gmin z 3 powiatów: kłodzkiego, dzierzoniowskiego i ząbkowickiego.

*Z poważaniem
Aleksander Szwed*

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 4 maja 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 5 kwietnia br. znak **BPS/043-38-948/17** w sprawie oświadczenia złożonego przez senatora Aleksandra Szweda dotyczącego realizacji programu 500+ w 2016 roku ze szczególnym uwzględnieniem powiatów: kłodzkiego, dzierzoniowskiego i ząbkowickiego uprzejmie informuję, że w okresie kwiecień – grudzień 2016 r. szacowana liczba dzieci uprawnionych do świadczenia wychowawczego wyniosła **3,808 mln**. W okresie od 1 kwietnia do 31 grudnia na realizację ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci, łącznie z budżetu państwa wydatkowano **17,4 mld zł**, w tym na koszty obsługi **315,3 mln zł**. Do świadczeń wychowawczych uprawnionych było przeciętnie miesięcznie **2 553 tys.** rodzin.

Odbiorcami wsparcia w wysokości 500 zł są także dzieci przebywające w rodzinnych formach pieczy zastępczej. W 2016 r. w formie dodatków wychowawczych lub dodatków do zryczałtowanej kwoty wsparcie otrzymało **48,4 tys.** dzieci, z budżetu państwa na ten cel wydatkowano **214 mln zł**.

W budżecie państwa na 2017 r. na realizację ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci zabezpieczono środki w wysokości **23 167 mln zł**.

Dane dotyczące powiatów: kłodzkiego, dzierzoniowskiego i ząbkowickiego zawarte są w poniższej tabeli.

Informuję jednocześnie, że Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej nie dysponuje danymi dotyczącymi prognoz wydatków w podziale na poszczególne gminy.

Liczba dzieci, rodzin i wydatki na świadczenia wychowawcze w 2016 r.

Powiat	Gmina	Liczba dzieci	Liczba rodzin	Wydatki na świadczenia wychowawcze (w zł)
kłodzki	UMiG Bystrzyca Kłodzka	1 535	979	6 884 813
	UM Duszniki-Zdrój	329	214	1 478 930
	UM Kłodzko	1 920	1 332	8 612 400
	UG Kłodzko	1 637	1 078	7 352 415
	UM Kudowa-Zdrój	679	479	2 916 796
	UMiG Łądek-Zdrój	647	451	2 908 983
	UG Lewin Kłodzki	177	106	792 988
	UMiG Międzyzylesie	550	337	2 468 067
	UM Nowa Ruda	1 575	1 019	7 071 145
	UG Nowa Ruda	880	578	3 951 661
	UM Polanica-Zdrój	423	307	1 900 276
	UMiG Radków	805	509	3 623 433
	UMiG Stronie Śląskie	590	402	2 649 386
	UMiG Szczytna	664	442	2 981 957
dzierżoniowski	UM Bielawa	2 249	1 565	10 099 735
	UM Dzierżoniów	2 602	1 799	11 659 682
	UG Dzierżoniów	881	575	3 946 395
	UG Łagiewniki	734	462	3 300 865
	UMiG Niemcza	480	313	2 154 086
	UM Pieszycy	897	579	4 025 300
	UM Piława Górna	624	395	2 831 380
ząbkowicki	UMiG Bardo	425	290	1 904 608
	UG Ciepłowody	303	202	1 360 572
	UG Kamieniec Ząbkowicki	748	484	3 359 594
	UG Stoszowice	538	359	2 410 800
	UMiG Ząbkowice Śląskie	1 934	1 278	8 677 533
	UMiG Ziębice	1 696	1 077	7 612 840
	UMiG Złoty Stok	414	266	1 854 855

Liczba dzieci i wydatki na dodatki wychowawcze i dodatki do zryczałtowanej kwoty w 2016 r.

Powiat	Przeciętna miesięczna liczba uprawnionych	Wydatki na dodatki (w zł)
kłodzki	368	1 639 161
dzierżoniowski	207	919 629
ząbkowicki	131	586 865

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
Bartosz Marczuk

Oświadczenie senatora Aleksandra Szweda

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

Szanowny Panie Ministrze!

Proszę o udzielenie informacji dotyczącej realizacji programu Leki 75+, tj. wskazanie, jak przebiegała realizacja programu w roku ubiegłym oraz prognozy na rok obecny wraz z listą leków refundowanych.

Szczególnie prosiłbym o uwzględnienie danych dotyczących szacunkowej liczby osób po siedemdziesiątym piątym roku życia korzystających z programu Leki 75+ z terenu 3 powiatów: kłodzkiego, dzierzoniowskiego i ząbkowickiego.

*Z poważaniem
Aleksander Szwed*

Odpowiedź

Warszawa, 27 kwietnia 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Aleksandra Szweda na 38. posiedzeniu Senatu w dniu 30 marca 2017 r. skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła w sprawie udzielenia informacji dotyczącej realizacji programu Leki 75+, uprzejmie informuję co następuje.

Głównym kryterium wyboru leków do wykazu leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych przysługujących świadczeniobiorcom, o których mowa w art. 43a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 581, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o świadczeniach, było zapotrzebowanie osób starszych niż 75 lat na poszczególne leki. Wykaz powstał w oparciu o dane Narodowego Funduszu Zdrowia dotyczące ilości zrealizowanych recept na leki w okresie poprzedzającym utworzenie tej listy.

Od 1 stycznia 2017 r. wykaz został poszerzony między innymi o wszystkie preparaty insulin ludzkich i analogów szybko działających oraz niektóre leki stosowane w chorobie Parkinsona i przewlekłej obturacyjnej chorobie płuc.

Od 1 marca 2017 r. seniorzy mają zapewniony bezpłatny dostęp również do leków stosowanych w jaskrze. Rozszerzono też wykaz o leki z selegiliną i lewodopą stosowane w chorobie Parkinsona oraz lek złożony z dwóch substancji czynnych ezetynibu i atorwastatyny hamujących wchłanianie cholesterolu z przewodu pokarmowego.

Wykaz leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych przysługujących świadczeniobiorcom, o których mowa w art. 43a ust. 1 ustawy o świadczeniach stanowi część wykazu leków refundowanych dostępnych w aptece na receptę w całym zakresie zarejestrowanych wskazań i przeznaczeń lub we wskazaniu określonym stanem klinicznym. Natomiast wykazy refundowanych leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego i wyrobów medycznych, w stosunku do których wydano ostateczne decyzje administracyjne o objęciu refundacją minister właściwy do spraw zdrowia ogłasza w dro-

dze obwieszczenia, zgodnie z delegacją art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 1536 ze zm.). Przepis art. 37 ust. 6 tej ustawy stanowi, że ww. obwieszczenia są ogłaszane raz na 2 miesiące w dzienniku urzędowym ministra właściwego do spraw zdrowia. Obecnie obowiązujące obwieszczenie Ministra Zdrowia w sprawie wykazu refundowanych leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych zostało ogłoszone dnia 23 lutego 2017 r. w Dzienniku Urzędowym Ministra Zdrowia pozycja nr 17.

Środki na finansowanie projektu pochodzą z budżetu państwa. Dotacja jest przekazywana przez Ministra Zdrowia Prezesowi Narodowego Funduszu Zdrowia. Minister Zdrowia pokrywa koszty poniesione przez Narodowy Fundusz Zdrowia w części gwarantującej bezpłatny dostęp dla pacjenta.

Ministerstwo Zdrowia na podstawie złożonych sprawozdań i prognoz od początku trwania programu czyli od 1 września 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. na realizację przedmiotowych zadań przekazało do NFZ łączną kwotę 94 955 314,26 zł.

Natomiast od 1 września 2016 r. do końca lutego 2017 r. realizacja programu na terenie całego kraju przebiegła w sposób następujący:

Ilość zrealizowanych recept	Ilość pacjentów	Ilość wydanych opakowań	Wartość dotacji [zł]
7 129 706	1 857 444	16 606 281,73	167 988 597,28

Natomiast łączna liczba osób (niepowtarzające się numery Pesel), które skorzystały z programu darmowych leków dla seniorów na terenie trzech powiatów: kłodzkiego, dzierzoniowskiego i ząbkowickiego w okresie od 1 września 2016 r. do końca lutego 2017 r. wynosi 17 656 osób. Przy czym najwięcej osób po 75 roku życia zrealizowało receptę w aptekach na terenie powiatu kłodzkiego i liczba tych osób wyniosła 8 483. Natomiast w powiecie dzierzoniowskim było to 6 190 osób. W powiecie ząbkowickim było to 3 128 osób.

Z poważaniem

z upoważnienia
 MINISTRA ZDROWIA
 Podsekretarz Stanu
 Marek Tombarkiewicz

Oświadczenie senatora Antoniego Szymańskiego

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

W związku z podnoszonymi przez lokalną społeczność wątpliwościami co do bezpieczeństwa w przestrzeni nowo budowanego kompleksu Forum Gdańsk w Gdańsku, pod którym przebiega linia kolejowa E65 służąca do przemieszczania się m.in. składów towarowych z ładunkami kwalifikowanymi jako niebezpieczne, w tym materiałami łatwopalnymi, trującymi czy wybuchowymi, jak i w związku z obawami przewoźników towarowych korzystających z tej trasy jako stanowiącej kluczowe połączenie z Portem Gdynia, zwracam się o wyrażenie stanowiska w niniejszej sprawie oraz o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania.

1. Czy przejeżdżające linią kolejową E65 składy towarowe tzw. podwyższonego ryzyka, a więc przewożące materiały łatwopalne, wybuchowe, trujące itp., mogą stanowić zagrożenie dla osób przebywających na terenie kompleksu Forum Gdańsk?

2. Czy zostały zweryfikowane pod względem bezpieczeństwa warunki techniczne, w tym budowlano-konstrukcyjne oraz przeciwpożarowe projektu inwestycji Forum Gdańsk, w szczególności pod kątem eksploatowanej linii kolejowej E65 oraz rodzaju przejeżdżających tam składów towarowych? Jakie standardy i zabezpieczenia zostały tam przewidziane oraz z jakimi zagrożeniami należałoby się ewentualnie liczyć?

3. Czy rozważa się ewentualność, że linia kolejowa E65 mogłaby zostać zamknięta dla składów przewożących tzw. materiały niebezpieczne?

4. Czy jest rozważane uruchomienie alternatywnych tras umożliwiających komunikację z portem, względnie podjęcie innych działań mających na celu zagwarantowanie racjonalnej komunikacji z portem, a co za tym idzie, jego rozwoju i optymalnego wykorzystania?

Kierując powyższe wystąpienie, pragnę podkreślić, iż poruszone w nim kwestie mają istotne znaczenie tak z punktu widzenia ochrony zdrowia i życia ludzkiego, jak i interesu społecznego. Nie bez znaczenia pozostaje również aspekt dotyczący funkcjonowania i rozwoju portu, a co za tym idzie – gospodarki morskiej.

Z wyrazami szacunku
Antoni Szymański

Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA

Warszawa, 4 maja 2017 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Antoniego Szymańskiego na 38. posiedzeniu Senatu w dniu 30 marca 2017 r. w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych linią kolejową nr 9 (w korytarzu E 65) przebiegającą pod kompleksem Forum Gdańsk w Gdańsku, poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

Na wstępie pragnę zapewnić, że kwestie bezpieczeństwa przewozów, w szczególności ochrony zdrowia i życia ludzkiego, traktowane są priorytetowo. Minister Infrastruktury i Budownictwa w ramach nadzoru nad przewozem towarów niebezpiecznych na bieżąco śledzi i analizuje informacje na temat zdarzeń, które zaistniały podczas tego rodzaju przewozów oraz weryfikuje skuteczność istniejących rozwiązań prawnych w tym obszarze i w razie potrzeby podejmuje stosowne działania.

W świetle przepisów rozporządzenia Komisji (UE) nr 1303/2014 z dnia 18 listopada 2014 r. w sprawie technicznej specyfikacji interoperacyjności w zakresie aspektu „Bezpieczeństwo w tunelach kolejowych” systemu kolei w Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 356 z 12.12.2014 r. str. 394) jeżeli każdy pojazd w ramach pociągu towarowego bądź pociągu przewożącego towary niebezpieczne spełnia wymagania specyfikacji konstrukcyjnych TSI, które mają do niego zastosowanie oraz jeżeli wagony przewożące towary niebezpieczne spełniają wymagania załącznika II do dyrektywy 2008/68/WE, pociąg towarowy bądź pociąg przewożący towary niebezpieczne eksploatowany zgodnie z wymaganiami TSI dotyczącymi ruchu kolejowego dopuszczony jest do ruchu we wszystkich tunelach systemu kolei Unii Europejskiej. Załącznik II do dyrektywy 2008/68/WE, o którym mowa powyżej, stanowi Regulamin międzynarodowego przewozu koleją towarów niebezpiecznych, RID (Dz. U. z 2015 r. poz. 1726) implementowany ustawą z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1834 z późn. zm.). Warunki przewozu określone w RID zostały tak skonstruowane, aby przy ich przestrzeganiu, przewóz nie stwarzał zagrożenia dla ludzi i środowiska i zachowany był ten sam wysoki poziom bezpieczeństwa na całej drodze przewozu bez względu na to, czy odbywa się on przez aglomerację miejską, obszary wiejskie, czy obiekty inżynierskie, takie jak tunele czy mosty. Innymi słowy przy spełnieniu wymagań TSI oraz określonych w RID przewóz towarów niebezpiecznych powinien być dopuszczony również w tunelach i innych obiektach infrastruktury.

W przypadku jednak zaistnienia okoliczności uzasadniających wprowadzenie ograniczeń, taką możliwość przewidują przepisy RID w dziale 1.9. Warunkiem ich wdrożenia jest między innymi wykazanie przez władzę właściwą konieczności zastosowania tego rodzaju środków oraz uprzednie poinformowanie o nich sekretariatu Międzypaństwowej Organizacji Międzynarodowych Przewozów Kolejami (OTIF).

Kwestia przewozu towarów niebezpiecznych na odcinku linii kolejowej nr 9 (w korytarzu E 65) pomiędzy wiaduktami drogowymi w ciągu al. Armii Krajowej i ul. Hucisko w Gdańsku, zgodnie z informacją przekazaną przez zarządcę infrastruktury PKP Polskie Linie Kolejowe SA, została uregulowana w zawartym w dniu 27 kwietnia 2012 r. porozumieniu pomiędzy PKP SA, PKP Polskie Linie Kolejowe SA, PKP SKM w Trójmieście sp. z o.o. oraz konsorcjum: Multi Development Poland sp. z o.o. i Multi Corporation B.V. w przedmiocie warunków zagospodarowania nieruchomości PKP w Gdańsku. Zgodnie z postanowieniem powyższego porozumienia projekt budowlany w zakresie zabudowy torów przewiduje realizację zabudowy w sposób zapewniający przewóz towarów niebezpiecznych bez jakichkolwiek ograniczeń przewozowych. Projekt budowlany został zatwierdzony decyzjami Prezydenta Miasta Gdańska z dnia 21 lutego 2013 r. oraz Wojewody Pomorskiego z dnia 22 lutego 2013 r., a inwestorowi – Forum Radunia sp. z o.o. udzielono pozwolenia na budowę dla inwestycji obejmującej budowę obiektu przykrywającego tory kolejowe w rejonie Targu Siennego i Rakowego w Gdańsku. Ponadto na zlecenie inwestora – Forum Radunia sp. z o.o. Instytut Kolejnictwa opracował dokument pn. „Ocena ryzyka związanego ze zmianą w systemie kolejowym dotyczącą budowy i eksploatacji przykrycia torowiska kolejowego w rejonie Targu Siennego i Targu Rakowego w Gdańsku”, który obejmuje m.in. analizę zagrożeń związanych z przewozem towarów niebezpiecznych (w tym towarów niebezpiecznych wysokiego ryzyka). Zagrożenia te w wymienionym dokumencie zostały ocenione jako „tolerowane”. W związku z powyższym PKP PLK SA na obecnym etapie nie przewiduje żadnych ograniczeń przewozu towarów niebezpiecznych pod przedmiotową zabudową.

Niezależnie od powyższego prowadzenie pociągów przewożących towary niebezpieczne do Portu w Gdyni może odbywać się trasami alternatywnymi: od stacji Zajęczkowo Tczewskie linią kolejową nr 203 przez Czersk, liniami kolejowymi nr 215 i 201 przez Bąk, Kościerzynę, Gdańsk Osowa dla trakcji spalinowej bądź od Bydgoszczy li-

nią kolejową nr 18 przez Nakło, Piłę, następnie linią kolejową nr 405 przez Szczecinek i dalej liniami kolejowymi nr 404 i 202 przez Białogard, Koszalin, Słupsk do Gdyni dla trakcji elektrycznej.

Ponadto, zgodnie z informacją uzyskaną od PKP PLK SA, spółka przygotowuje się do uruchomienia szeregu inwestycji mających na celu poprawę dostępności transportu kolejowego do trójmiejskich portów morskich oraz obszaru aglomeracyjnego Trójmiasta. Priorytetem jest stworzenie alternatywnego korytarza kolejowego do portu morskiego w Gdyni, który umożliwi pominięcie obciążonego ruchem pasażerskim ciągu E 65 (linii kolejowych nr 9 i 202) na odcinku Tczew – Gdańsk – Gdynia, a w tym tunelu pod budowanym Forum Radunia. Powyższy ciąg stanowi linia kolejowa nr 201 Maksymilianowo – Kościerzyna – Gdynia, która w Krajowym Programie Kolejowym do 2023 r. jest objęta zadaniem inwestycyjnym pn. „Prace na alternatywnym ciągu transportowym Bydgoszcz – Trójmiasto”, który znajduje się na liście podstawowej projektów finansowanych ze środków Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko. W ramach przedmiotowej inwestycji planowane jest dostosowanie parametrów linii kolejowej nr 201 do wymogów sieci TEN-T, m.in. poprzez: elektryfikację, poprawę przepustowości (dobudowa drugiego toru szlakowego na wybranych odcinkach oraz posterunków eksploatacyjnych), zwiększenie prędkości maksymalnej dla pociągów pasażerskich do 100–140 km/h oraz dla pociągów towarowych do 100–120 km/h, a także przez zwiększenie dopuszczalnej maksymalnej długości składów do 750 m i nacisku na oś do 221 kN. Obecnie trwają prace projektowe dla przedmiotowego zadania inwestycyjnego.

Łączę wyrazy szacunku

PODSEKRETARZ STANU
Andrzej Bittel

Oświadczenie senatora Przemysława Termińskiego

skierowane do prezes Rady Ministrów Beaty Szydło

Szanowna Pani Premier!

W ostatnim czasie w dyskusji publicznej, a w szczególności w wypowiedziach przedstawicieli różnych ugrupowań politycznych, narasta fala niechęci w stosunku do samorządu terytorialnego oraz jego przedstawicieli. Formułowane w tym zakresie zarzuty uzasadniane są populistycznymi hasłami nieznajdującymi oparcia w faktach. Na podstawie wadliwej diagnozy – formułowanej, jak można przypuszczać, wyłącznie dla osiągnięcia krótkoterminowych celów politycznych – proponuje się wprowadzenie brzemiennej w skutki zmian o charakterze systemowym, mających doprowadzić do ograniczenia swobody poszczególnych wspólnot samorządowych. W ten sposób próbuje się dyskredytować dorobek tychże wspólnot samorządowych i ich organów oraz działania podejmowane w tym zakresie na przestrzeni ostatnich 27 lat.

Jednocześnie proponowane zmiany prawa samorządowego muszą być zgodne z postanowieniami Konstytucji RP – w tym zasadą pomocniczości, zasadą decentralizacji, zasadą samorządu terytorialnego oraz gwarancjami zawartymi w rozdziale VII „Samorząd terytorialny” – oraz wiążącym Polskę prawem międzynarodowym, w tym Europejską Kartą Samorządu Lokalnego. W szczególności członkowie społeczności lokalnych muszą mieć zagwarantowane prawo decydowania o najważniejszych sprawach dotyczących ich wspólnoty samorządowej, w tym o wyborze osób wchodzących w skład organów poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego.

Wszelkie zmiany prawa samorządowego powinny być uprzednio poddane możliwie szerokim konsultacjom społecznym, we właściwym czasie i w odpowiednim trybie, w szczególności z przedstawicielami organizacji zrzeszających jednostki samorządu terytorialnego. Dotyczy to zwłaszcza projektów poselskich, które coraz częściej, choć dotyczą kluczowych spraw ustrojowych, wnoszone są z pominięciem określonego przepisami prawa trybu konsultacji i opiniowania, w szczególności przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Mając to wszystko na uwadze, w imieniu władz samorządowych ziemi toruńsko-chełmińskiej zwracam się do Pani Premier z następującymi postulatami.

Pozwalam sobie wyrazić zdecydowany sprzeciw wobec zapowiadanych zmian prawa samorządowego w Polsce, w szczególności w zakresie rozwiązań o charakterze ustrojowym.

Pojawiające się w przestrzeni publicznej kategoryczne zapowiedzi radykalnych zmian w samorządowym prawie wyborczym w zakresie rewizji zakresu okręgów wyborczych, ograniczenia możliwości udziału w procesie wyborczym komitetów obywatelskich, podniesienia progów wyborczych, ograniczenia kadencyjności organów wykonawczych jednostek samorządu terytorialnego, a także ograniczenia obywatelom ich konstytucyjnych praw i wolności, w szczególności wynikających z art. 62 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, godzą w prawa obywateli.

Wszelkie zmiany prawa samorządowego powinny być uprzednio poddane możliwie szerokim konsultacjom społecznym, we właściwym czasie i w odpowiednim trybie, w szczególności z przedstawicielami organizacji zrzeszających jednostki samorządu terytorialnego.

Zwracam się o respektowanie w toku prac nad zmianami prawa samorządowego postanowień Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz wiążącego Polskę prawa międzynarodowego, w tym Europejskiej Karty Samorządu Lokalnego. W szczególności członkowie społeczności lokalnych powinni mieć zagwarantowane prawo decydowania o najważniejszych sprawach dotyczących ich wspólnoty samorządowej, w tym wyboru osób wchodzących w skład organów poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego.

Z wyrazami szacunku
Przemysław Termiński

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 5 maja 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Senatora RP Pana Przemysława Termińskiego, złożonego podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30 marca 2017 roku, w sprawie *zmian w prawie samorządowym*, przekazanego przy piśmie Sekretarza Stanu – Sekretarza do Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Pana Grzegorza Schreiberera (sygn. DSP.INT.4813.10.2017), z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam informacje pozostające w zakresie właściwości Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Na wstępie pragnę podkreślić, że obowiązujące rozwiązania prawne przewidują stosowne mechanizmy służące do opiniowania przez stronę samorządową projektowanych aktów normatywnych dotyczących samorządu terytorialnego, w szczególności w ramach rządowego procesu legislacyjnego.

Postępowanie z poselskimi projektami ustaw, w tym tryb ich konsultacji oraz opiniowania reguluje Dział II Rozdział 1 *Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (RP)* nadany uchwałą Sejmu RP z dnia 30 lipca 1992 r. (t.j.: M.P. z 2012 r., poz. 32 z późn. zm.). Zgodnie z art. 36 ust. 6 *Regulaminu Sejmu RP* rozpatrywanie ustaw (uchwał), których przyjęcie może powodować zmiany w funkcjonowaniu samorządu terytorialnego, obejmuje zasięganie opinii organizacji samorządowych, tworzących stronę samorządową Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego (KWRiST). Przywołany przepis prawa formułuje zatem obowiązek zasięgania opinii organizacji samorządowych tworzących KWRiST, a nie samej Komisji. Stosownie do art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 6 maja 2005 r. *o Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz o przedstawicielach Rzeczypospolitej Polskiej w Komitecie Regionów Unii Europejskiej* (Dz. U. Nr 90, poz. 759) stronę samorządową w KWRiST stanowią wyznaczeni przedstawiciele ogólnopolskich organizacji jednostek samorządu terytorialnego, w tym: 1) gmin liczących powyżej 300 tysięcy mieszkańców, 2) gmin posiadających status miasta, 3) gmin, których siedziby władz znajdują się w miastach położonych na terytorium tych gmin, 4) gmin nieposiadających statusu miasta i niemających siedzib swych władz w miastach położonych na terytorium tych gmin oraz powiatów i samorządów województw. Przykładowo wśród wspomnianych organizacji można wskazać Unię Metropolii Polskich, Związek Gmin Wiejskich RP, Związek Powiatów Polskich czy Związek Województw RP.

Jednocześnie należy podkreślić, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji nie ma wpływu na sposób procedowania projektów aktów prawnych w Sejmie RP. Natomiast projekty dokumentów rządowych, odmiennie niż projekty poselskie, jeżeli odnoszą się do sfery samorządu terytorialnego są zawsze kierowane do Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. Powyższe wynika z §60 ust. 2 pkt 5 *Regulaminu pracy Rady Ministrów* ustalonego uchwałą Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. (t.j.: M.P. z 2016 r., poz. 1006 z późn. zm.) w związku z art. 3 pkt 5 ustawy *o Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz o przedstawicielach Rzeczypospolitej Polskiej w Komitecie Regionów Unii Europejskiej*. Należy wyjaśnić, że KWRiST stanowi forum wypracowywania wspólnego stanowiska Rządu i samorządu terytorialnego. Wspomniana Komisja rozpatruje problemy związane z funkcjonowaniem samorządu terytorialnego i z polityką państwa wobec samorządu terytorialnego, a także sprawy dotyczące samorządu terytorialnego znajdujące się w zakresie działania Unii Europejskiej i organizacji międzynarodowych, których

członkiem jest Rzeczpospolita Polska. Do zadań KWRiST należy przede wszystkim analizowanie informacji o przygotowywanych projektach aktów prawnych, dokumentów i programów rządowych dotyczących problematyki samorządu terytorialnego, w szczególności przewidywanych skutków finansowych oraz opiniowanie projektów aktów normatywnych, programów i innych dokumentów rządowych dotyczących problematyki samorządu terytorialnego, w tym także określających relacje pomiędzy samorządem terytorialnym a innymi organami administracji publicznej (art. 3 pkt 4–5 ww. ustawy).

Jednocześnie, stosownie do art. 8 ww. ustawy członkowie Rady Ministrów oraz inne podmioty właściwe do przygotowania projektów aktów normatywnych, programów i innych dokumentów rządowych dotyczących problematyki samorządu terytorialnego przedstawiają KWRiST do zaopiniowania projekty tych dokumentów wraz z prognozą ich skutków finansowych. Opinia KWRiST dotycząca ww. projektów dokumentów rządowych jest dołączana do projektu danego dokumentu.

Przywołany wyżej *Regulamin pracy Rady Ministrów*, będący podstawowym aktem prawnym regulującym przebieg rządowego procesu legislacyjnego, w §38 ust. 1–2 wskazuje, że organ wnioskujący kieruje projekt dokumentu rządowego do zaopiniowania przez organy administracji rządowej lub inne organy i instytucje państwowe, których zakresu działania dotyczy projekt. W przypadkach określonych w odrębnych przepisach projekt dokumentu rządowego przekazuje się do zaopiniowania podmiotom wskazanym w tych przepisach, w szczególności projekt, którego przepisy dotyczą problematyki objętej zakresem działania komisji wspólnej Rządu i przedstawicieli samorządu terytorialnego, kościołów, partnerów społecznych lub innych podmiotów, przekazuje się do zaopiniowania właściwej komisji wspólnej. Z kolei §52 ust. 1 ww. Regulaminu przewiduje, że z chwilą skierowania projektu do uzgodnień, konsultacji publicznych lub opiniowania projektu założeń projektu ustawy, projektu ustawy lub projektu rozporządzenia organ wnioskujący udostępnia go w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Analogiczny obowiązek wynika z ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j.: Dz. U. z 2016 r., poz. 1764), która w art. 4 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. a i b nakłada, w szczególności na organy władzy publicznej, obowiązek udostępniania informacji publicznej, w tym – w zakresie zamierzonych działań władzy ustawodawczej oraz wykonawczej, a także o projektowanych aktach normatywnych. Jednocześnie, stosownie do art. 7 w związku z art. 8 ust. 3 wskazanej wyżej ustawy organy władzy publicznej obowiązane są do udostępniania w prowadzonym przez nie Biuletynie Informacji Publicznej informacji, w tym dotyczących również projektowanych aktów normatywnych.

Dodatkowo, art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 248) wskazuje, że projekty założeń projektów ustaw, projekty ustaw oraz projekty rozporządzeń podlegają udostępnieniu w Biuletynie Informacji Publicznej z chwilą przekazania projektów do uzgodnień z członkami Rady Ministrów. Przedmiotowa ustawa nakazuje również prowadzenie stosownych wykazów prac legislacyjnych odpowiednio Rady Ministrów, Prezesa Rady Ministrów i poszczególnych ministrów. Z chwilą udostępnienia w Biuletynie Informacji Publicznej wykazów prac, o których mowa powyżej, albo – w przypadku, gdy projekt nie był zawarty w żadnym z tych wykazów – z chwilą udostępnienia projektu w Biuletynie Informacji Publicznej, każdy może zgłosić zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy, projektem ustawy lub projektem rozporządzenia.

Odnosząc się do zagadnienia dotyczącego ewentualnych zmian prawa samorządowego, w szczególności prawa ustrojowego, należy zauważyć, że Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji pismem z dnia 24 marca 2016 roku na prośbę Przewodniczącego Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej Sejmu RP przedstawił *Informację na temat oceny funkcjonowania samorządu terytorialnego w Polsce, wnioski i planowane inicjatywy Rządu w tym zakresie*. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji w ww. dokumencie, po przeanalizowaniu postulatów i propozycji dotyczących samorządu terytorialnego formułowanych przez zrzeszenia samorządowe,

poszczególne jednostki samorządu terytorialnego, środowisko naukowe oraz przedstawiciele organizacji pozarządowych, wskazał na możliwość rozważenia przez Komisję rozpoczęcia debaty nad zagadnieniami ustrojowymi w kwestii tzw. klauzuli generalnej w zakresie zadań własnych samorządów, wzajemnych relacji organów wykonawczych i stanowiących gmin, powiatów i województw oraz ograniczenia liczby kadencji w organach wykonawczych. Mając natomiast na uwadze dotychczasową praktykę, Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji podkreślił, że to Komisja Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej Sejmu RP oraz Podkomisja do Spraw Ustroju Samorządu Terytorialnego Sejmu RP powinny stanowić naturalne forum debaty i wypracowania rozwiązań dotyczących funkcjonowania samorządu terytorialnego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji nie prowadzi prac legislacyjnych, których celem byłoby przygotowanie rządowego projektu ustawy wprowadzającej korekty do systemu samorządowego prawa wyborczego, w tym polegających na ustanowieniu limitu kadencji organów wykonawczych gmin.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Sebastian Chwałek
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Piotra Wacha

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Uprzejmie proszę o wyjaśnienie, czy rzeczywiście ministerstwo planuje dokonanie zmian w Programie Operacyjnym „Rybnactwo i morze 2014–2020” polegających na całkowitym przeniesieniu środków finansowych z priorytetu 2 „Akwakultura”, działanie „Akwakultura świadcząca usługi środowiskowe”, do priorytetu 1 „Rybnactwo morskie”.

Uprzejmie proszę także o wyjaśnienie, jak dalece są zaawansowane ewentualne prace nad taką zmianą w zakresie:

– uzyskania opinii Komitetu Monitorującego;

– przygotowania wniosku o przesunięcie środków pomiędzy priorytetami Programu Operacyjnego w umowie partnerstwa z Komisją Europejską.

Uprzejmie proszę także o uzasadnienie takiego ewentualnego przesunięcia, które wydaje się całkowicie niezgodne z interesem rozwoju rybnactwa śródlądowego i hodowli ryb. Mają one duże znaczenie gospodarcze i działają na rzecz zachowania w dobrej kondycji środowiska naturalnego, w szczególności na obszarach chronionych programem „Natura 2000”.

Sprawę uważam za bardzo ważną, ponieważ ewentualne postępowanie zmierzające do przesunięcia środków eliminującego działanie „Akwakultura świadcząca usługi środowiskowe” wyrządzi wiele szkód gospodarczych w rozwijającej się harmonii ze środowiskiem hodowli ryb w stawach hodowlanych i przyniesie szkody w otoczeniu tych hodowli, a wiele z nich będzie zagrożonych likwidacją.

Ponadto podjęcie takich działań musi się liczyć z odmową akceptacji zmian ze strony Komisji Europejskiej, a na pewno spowoduje zawieszenie na dłuższy czas realizacji wymienionego działania w priorytecie 2 i w rezultacie powstaną szkody, których nie da się cofnąć.

Z wyrazami szacunku

Piotr Wach

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
GOSPODARKI MORSKIEJ
I ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ**

Warszawa, 8.05.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie senatora Piotra Wacha, złożone podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30 marca br., w sprawie planowanej realokacji środków pomiędzy Priorytetami Programu Operacyjnego „Rybnactwo i Morze”, poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

W chwili obecnej w resorcie gospodarki morskiej trwają prace nad przygotowaniem projektu zmiany Programu Operacyjnego „Rybnactwo i Morze” na lata 2014–2020. Przedmiotem projektowanych zmian jest m.in. realokacja środków finansowych z Prio-

rytetu 2 *Wspieranie akwakultury zrównoważonej środowiskowo, zasobooszczędnej, innowacyjnej, konkurencyjnej i opartej na wiedzy* – na rzecz Priorytetu 1 *Promowanie rybołówstwa zrównoważonego środowiskowo, zasobooszczędnego, innowacyjnego, konkurencyjnego i opartego na wiedzy*.

Planowane przesunięcia stanowią obecnie propozycje resortu gospodarki morskiej. Uwzględniając fakt, iż projekt zmian *Programu Operacyjnego „Rybactwo i Morze”* znajduje się dopiero na etapie uzgodnień wewnątrzresortowych, nie został oficjalnie skierowany zarówno do konsultacji z Komitetem Monitorującym jak z przedstawicielami sektora rybackiego. Niemniej mogę zapewnić, iż opracowana ostateczna wersja projektu zostanie przekazana ww. podmiotom zgodnie z obowiązującymi procedurami legislacyjnymi.

Jak słusznie zauważył Pan Senator, decyzja co do realokacji środków pomiędzy *Priorytetami Programu Operacyjnego „Rybactwo i Morze”*, w tym rezygnacja z działania *Akwakultura świadcząca usługi środowiskowe*, ostatecznie podjęta zostanie przez Komisję Europejską.

Odnosząc się do obaw Pana Senatora co do zasadności podjętych w resorcie decyzji, uprzejmie informuję, iż przesłankę dla realokacji środków pomiędzy priorytetami *PO RYBY 2014–2020*, w tym rezygnacji z działania *Akwakultura świadcząca usługi środowiskowe* stanowi przeprowadzona w resorcie gospodarki morskiej analiza wpływu rekompensat wodno-środowiskowych na rentowność tradycyjnych gospodarstw akwakultury. Z doświadczeń perspektywy 2007–2013 wynika, iż pomoc finansowa oparta na systemie rekompensat powoduje negatywny efekt tzw. „pułapki inwestycyjnej” i zmniejsza rentowność gospodarstw akwakultury o blisko 20%. Środki publiczne zamiast zwiększyć przychody gospodarstw karpiowych, jednocześnie zwiększając ich zdolności inwestycyjne, spowodowały spadek cen karpia i zmniejszenie wydajności produkcji do poziomu ledwie rekompensującego koszty produkcji. Po zakończeniu perspektywy 2007–2013, kiedy wypłata rekompensat wodnośrodowiskowych naturalnie wygasła, gospodarstwa karpiove zaczynają znowu konkurować o rynek i sprzedają swoje produkty po cenach zapewniających im dodatni wynik finansowy. Prowadzi to do wniosku, że zapewnienie rentowności powinno wynikać z prawidłowego bilansowania kosztów i przychodów, warunkujących długofalową żywotność ekonomiczną gospodarstw akwakultury. Przychody powinny pochodzić przede wszystkim ze sprzedaży ryb konsumpcyjnych oraz w mniejszym stopniu materiału zarybieniowego i obsadowego. Wobec powyższego uznano, iż udział rekompensat powinien zostać zredukowany. Natomiast wzrost obrotów i przychodów gospodarstw powinien być generowany poprzez działania inwestycyjne, obsługę turystyki wędkarskiej, agroturystyki oraz świadczenia usług wyspecjalizowanych np. restauratorskich, melioracyjnych i doradczych (wielofunkcyjność) wprowadzanych dzięki aktywizacji osób i menadżerów odpowiedzialnych za funkcjonowanie gospodarstw rybackich. Wymienione formy wsparcia finansowego przewiduje *Program Operacyjny „Rybactwo i Morze” na lata 2014–2020*. Jednocześnie dzięki przesunięciu środków finansowych na rzecz *Priorytetu 1*, dowartościowane zostaną działania związane z ochroną środowiska, szeroko pojętym różnicowaniem działalności oraz rozbudową i modernizacją miejsc wyładunku produktów rybołówstwa. Powyższe podyktowane jest faktem, iż stan zasobów w Morzu Bałtyckim już od kilku lat ulega stałemu pogorszeniu, co podkreślane jest na forum Unii Europejskiej. Skutkiem powyższego jest rokroczne pomniejszanie narodowych kwot połowowych dorsza. Niestabilny stan zasobów, jak również niskie ceny rynkowe produktów rybołówstwa, wynikające ze złej kondycji poławianych ryb powodują, że coraz częściej działalność rybacka staje się nierentowna. Wykonujące ją podmioty zmuszone są do ograniczania swojej aktywności połowowej z uwagi na brak jej ekonomicznego uzasadnienia. Problem ten zauważalny jest szczególnie w ostatnich latach w odniesieniu do małych, rodzinnych gospodarstw rybackich poławiających w strefie przybrzeżnej, dla których tradycyjnie poławianym gatunkiem jest m.in. dorsz. Sukcesywne pogarszanie się stanu środowiska morskiego, stanowiące efekt negatywnych skutków zmian klimatu, wymaga podjęcia natychmiastowych działań w zakresie całościowego zdiagnozowania przyczyn tych zjawisk oraz przeciwdziałania ich dalszemu rozwojowi.

Niezależnie od powyższego, uprzejmie informuję, że ewentualna realokacja środków finansowych pomiędzy Priorytetami *Programu Operacyjnego „Rybnactwo i Morze”* nie pozbawi całkowicie wsparcia finansowego właścicieli gospodarstw rybackich. Nadal w ramach *Priorytetu 2* zainteresowani hodowcy mogą ubiegać się o pomoc na działania takie jak: modernizacja gospodarstw, zakup usług z zakresu zarządzania, zastępstw i doradztwa, inwestycje produkcyjne, promowanie kapitału ludzkiego, tworzenie sieci kontaktów czy ubezpieczenia zasobów akwakultury.

Jestem przekonany, iż zabezpieczone środki na realizację ww. działań w kwocie ponad 166 mln euro, pozwolą hodowcom zachować ciągłość produkcyjną oraz płynność finansową gospodarstw rybackich.

Uwzględniając powyższe wyjaśnienia należy uznać decyzję o realokacji środków finansowych pomiędzy priorytetami programu *PO Rybnactwo i Morze 2014–2020* za całkowicie słuszną i gospodarczo uzasadnioną.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
Grzegorz Witkowski

Oświadczenie senatora Artura Warzochy

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra kultury i dziedzictwa narodowego Piotra Glińskiego

W związku z licznymi głosami płynącymi ze środowisk polonijnych w Austrii zwracam się – za pośrednictwem pana marszałka – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego z prośbą o podjęcie interwencji w celu zmiany napisu na pomniku upamiętniającym polskie ofiary niemieckiej zbrodni hitlerowskiej w obozie koncentracyjnym Mauthausen-Gusen.

Powszechnie wiadomo, że obóz ten w czasie II wojny światowej był miejscem kaźni dla ponad 335 tysięcy więźniów, w tym osób narodowości polskiej, rosyjskiej, austriackiej, żydowskiej, niemieckiej i wielu innych. Wśród wielu naszych rodaków, którzy od 1939 r. trafiali do KL Mauthausen, szczególnie miejsce zajmowali przedstawiciele polskiej inteligencji i duchowieństwa, których eksterminacja była planowym działaniem ze strony III Rzeszy.

Dzisiaj, po ponad 70 latach od wyzwolenia obozu, na monumencie upamiętniającym ofiary nadal widnieje napis, w którym hołd pomordowanym składa Polska Rzeczpospolita Ludowa. Przyznać należy, że widniejący w tej formie napis – po 27 latach od momentu rozpoczęcia demokratycznych przemian w Polsce – w oczach nas samych, a także w oczach międzynarodowej opinii publicznej przynosi nam wstyd, że nie wspomnę o bólu patrzących na to obecnych tam na uroczystościach rocznicowych, nielicznych już żyjących, ocalałych polskich więźniów tego obozu.

Artur Warzocha

Stanowisko

Warszawa, 24 maja 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym na 38. posiedzeniu Senatu RP przez Senatora Artura Warzochę w sprawie zmiany napisu na pomniku upamiętniającym *polskie ofiary niemieckiej zbrodni hitlerowskiej w obozie koncentracyjnym Mauthausen-Gusen*, pragnę uprzejmie poinformować, że Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego jest w trakcie przeprowadzania analizy prawno-merytorycznej.

Sprawa ta jest niezwykle istotna nie tylko ze względu na fakt, że rozważana jest kwestia istotnej ingerencji w dzieło autorstwa Teodora Bursche, wybitnego polskiego architekta i byłego więźnia KL Sachsenhausen i KL Mauthausen-Gusen, oraz Stanisława Sikory, ale również może ona rzutować na decyzję odnośnie do upamiętnień z tego okresu.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Marszałka z uprzejmą prośbą o prolongowanie odpowiedzi MKiDN na oświadczenie Senatora RP Artura Warzochy do końca maja br.

Z poważaniem

Piotr Gliński

Odpowiedź

Warszawa, 26 maja 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone na 38. posiedzeniu Senatu RP przez Senatora Artura Warzochę w sprawie zmiany napisu na pomniku upamiętniającym *polskie ofiary niemieckiej zbrodni hitlerowskiej w obozie koncentracyjnym Mauthausen-Gusen*, pragnę uprzejmie poinformować o stanowisku Ministerstwa KiDN w tej sprawie.

Pomnik projektu autorstwa inż. Teodora Bursche – wybitnego polskiego architekta i byłego więźnia KL Sachsenhausen i KL Mauthausen-Gusen oraz Stanisława Sikory został odsłonięty na terenie Miejsca Pamięci Mauthausen 3 czerwca 1956 r. Stąd na pomniku wyryty napis: *W HOŁDZIE PATRIOTOM POLSKIM POMORDOWANYM PRZEZ HITLEROWCÓW 1939–1945 POLSKA RZECZPOSPOLITA LUDOWA* wraz z orłem bez korony. Niestety, prawa autorskie nie zezwalają na zlikwidowanie napisu ani na jego przysłonięcie, ponieważ byłaby to ingerencja w spójne dzieło, jakim jest bryła pomnika. Niemniej w 2012 roku, kiedy pomnik został poddany zabiegom konserwatorskim staraniem i ze środków Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa, wymieniono dwie tablice na nim umieszczone, na których była informacja w języku polskim i niemieckim z nazwą Polska Rzeczpospolita Ludowa. Napisy zmieniono na: *W HOŁDZIE PATRIOTOM POMORDOWANYM PRZEZ HITLEROWCÓW 1939–1945 RZECZPOSPOLITA POLSKA*.

Z poważaniem

Piotr Gliński

Oświadczenie senatora Jerzego Wcisły

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Zgodnie z założeniami, wielokrotnie potwierdzanymi także przez Panią Minister, reforma oświaty nie będzie obciążała kosztami samorządów. Ale ja sam sugerowałem, by takie ewentualnie pojawiające się koszty zrekompensował samorządom budżet państwa. Różne wypowiedzi Pani Minister zdają się potwierdzać te sugestie. Bo np. w liście z 7 marca 2017 r. do dyrektorów szkół, nauczycieli i pracowników oświaty stwierdza Pani Minister, że Ministerstwo Edukacji Narodowej dysponuje kwotą około 300 milionów zł na dostosowanie szkół do zmiany zadań wynikającej z reformy.

Dlatego proszę o informację, czy samorzady, które zwrócą się z uzasadnioną prośbą, wnioskiem o środki na dostosowanie szkół do wymogów reformy, mogą liczyć na wsparcie. Czy jeśli jest lub będzie ustalona formuła zwracania się z wnioskiem o takie wsparcie, to zgodnie z wnioskiem burmistrza miasta Kętrzyna – moim zdaniem spełniającym kryteria wsparcia – miasto otrzyma kwotę 310 tysięcy zł, którą musi wydać na przystosowanie 4 pracowników w przekształconych szkołach podstawowych? Wniosek w tej sprawie miasto Kętrzyn wysłało do Ministerstwa Edukacji Narodowej 15 lipca 2016 r.

Jerzy Wcisła

Odpowiedź

Warszawa, 24 kwietnia 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatora RP Pana Jerzego Wcisły złożone 30 marca 2017 r. na 38. posiedzeniu Senatu RP w sprawie dofinansowania samorządów w związku z reformą oświaty.

Szanowny Panie Senatorze,

zgodnie z wyliczeniami przedstawionymi w ocenie skutków regulacji do projektów ustaw Prawo oświatowe i Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo oświatowe poziom finansowania jest wystarczający, aby pokryć wydatki bieżące systemu oświaty w nowym jej ustroju oraz wystarczający, aby pokryć wydatki bieżące w trakcie transformacji ustroju. Uwzględnia on między innymi finansowanie wyższymi kwotami ucznia w szkole podstawowej niż ucznia gimnazjum (klasa VII i VIII). Uwzględnia również finansowanie branżowej szkoły II stopnia. W zakresie koniecznych dostosowań do nowego systemu należy stwierdzić, że pozostają możliwe do wykorzystania środki, zarówno w części oświatowej subwencji ogólnej (przy założeniu jej podobnego udziału w wydatkach bieżących jednostek samorządu terytorialnego objętych subwencją), jak i wynikające ze zmniejszonego finansowania dowożenia uczniów oraz zmniejszonych wydatków w przeliczeniu na ucznia w liceach ogólnokształcących. W roku 2017 jest to 313 mln zł, w roku 2018 – 148 mln zł, w roku 2019 – 243 mln zł. Środki te mogą zostać wykorzystane na dokonanie niezbędnych zmian w zakresie dostosowania budynków i ich wyposażenia do potrzeb nowej struktury szkół, w tym również koszty administracyjne.

Faktyczne koszty przekształcania szkół i dostosowywania ich do nowego ustroju będą zależać od decyzji podejmowanych przez poszczególne samorządy. W ramach planowanej reformy przewidziano wiele rozwiązań, z których mogą skorzystać samorządy i ich wybór będzie determinował ostateczne koszty. Samorządy mogą dostosować strategię postępowania do swojej indywidualnej organizacji sieci szkół oraz do lokalnej polityki oświatowej. Duży zakres rozwiązań przedstawiony w projektowanych przepisach daje samorządom wybór i możliwości dostosowania sieci szkół do nowego ustroju w sposób jak najmniej uciążliwy i najmniej kosztowny.

Ponadto na realizację wychowania przedszkolnego samorządy otrzymują z budżetu państwa wsparcie – w formie dotacji celowej – tzw. dotację przedszkolną. Począwszy od 1 września 2013 r. gminy – zgodnie z art. 14d ust. 1 ustawy o systemie oświaty – otrzymują z budżetu państwa dotację celową na dofinansowanie zadań z zakresu wychowania przedszkolnego. W roku 2013 łącznie na wsparcie wychowania przedszkolnego przeznaczono z budżetu państwa środki w wysokości 503 630 tys. zł, w roku 2014 – 1 566 998 tys. zł, w roku 2015 – 1 573 968 tys. zł, w roku 2016 – 1 562 618 tys. zł, a w 2017 roku – 1 289 378 tys. zł (kwota bez uwzględnienia dzieci 6-letnich i starszych objętych wychowaniem przedszkolnym, na które została naliczona subwencja w średniej kwocie 4,3 tys. zł). Kwota dotacji udzielana jest na każde dziecko korzystające z wychowania przedszkolnego na terenie danej gminy, niezależnie od tego czy dziecko pozostaje w placówce wychowania przedszkolnego ponad czas bezpłatnego nauczania, wychowania i opieki oraz bez względu m.in. na formę publiczności, typ placówki oraz organ prowadzący placówkę wychowania przedszkolnego.

W roku 2013 w okresie wrzesień – grudzień kwota dotacji na każde dziecko wynosiła 414 zł, w roku 2014 – 1207,97 zł, w roku 2015 – 1273 zł, w roku 2016 – 1370 zł i w roku bieżącym 2017 wynosi odpowiednio 1338 zł.

Zgodnie z zapowiedziami Pani Minister Anny Zalewskiej dzieci w wieku 6 lat i powyżej są finansowane w ramach części oświatowej subwencji ogólnej. W rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej z 22 grudnia 2016 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej w 2017 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 2298) dzieci 6-letnie i starsze zostały uwzględnione w subwencji w taki sposób, że średnio na jedno dziecko została naliczona kwota ok. 4,3 zł. Zgodnie z poprzednim stanem prawnym od roku 2017 na dziecko 6-letnie i starsze korzystające z wychowania przedszkolnego przysługiwałyby dotacja z budżetu państwa w wysokości 1 338 zł.

Dodatkowo w ustawie budżetowej na rok 2017 przewidziano potencjalne źródła finansowania modernizacji infrastruktury szkolnej:

1. Rezerwa celowa budżetu państwa ujęta w ustawie budżetowej na rok 2017 w części 83 poz. 45 środki na dofinansowanie zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego oraz 120.000 tys. zł na zadania realizowane na podstawie art. 20b ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju – w kwocie 350.000 tys. zł. Pozyskanie środków następuje poprzez wystąpienie wojewody do Ministra Finansów z wnioskiem o przyznanie środków z ww. rezerwy celowej na dotację związaną z dofinansowaniem kosztów budowy.
2. Rezerwa ogólna budżetu państwa ujęta w ustawie budżetowej na rok 2017 w części 81 – w kwocie 228.499 tys. zł (środki na zadania nieprzewidziane na etapie planowania). Pozyskanie środków następuje zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 27 lutego 2017 r. w sprawie dysponowania rezerwą ogólną budżetu państwa poprzez:
 - a) wystąpienie wojewody do Prezesa Rady Ministrów o przyznanie środków z rezerwy ogólnej na dofinansowanie (w przypadku środków w wysokości do 10 mln zł),
 - b) wystąpienie wojewody do Ministra Finansów (zawiadamiając również PRM) z wnioskiem o przyznanie środków z rezerwy ogólnej na dofinansowanie (w przypadku środków w wysokości do 2 mln zł).

Zgodnie z art. 42 ust. 2 pkt 2 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego jednostki samorządu terytorialnego mogą otrzymywać dotacje celowe z budżetu państwa na dofinansowanie zadań własnych z zakresu zadań inwestycyjnych szkół i placówek oświatowych. Należy jednak pamiętać, że zgodnie z art. 42 ust. 3 ustawy

o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, dotacje z budżetu państwa na dofinansowanie zadań, o których mowa w ust. 2 pkt 2 mogą być udzielane do wysokości 50% planowanych wydatków jednostki samorządu terytorialnego na realizację danego zadania, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej.

Algorytm podziału subwencji na 2017 r. został dokonany w taki sposób, aby mocniej wspierać gminy w związku z planowaną od 1 września 2017 r. reformą oświatową. W roku 2017 główny ciężar reformy odczuje samorząd gminny i to ten samorząd został wsparty w większej części w subwencji oświatowej na 2017 r. W związku z powyższym kwota subwencji w 2017 roku w stosunku do roku poprzedniego dla miasta Kętrzyn wzrosła o ponad 518 tys. zł tj. o 3,3%.

W związku z reformą oświaty na 2017 r. przewidziano również środki w ramach rezerwy subwencji. Kryteria podziału 0,4% rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2017, zostały uzgodnione ze Stroną Samorządową Zespołu ds. Edukacji, Kultury i Sportu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych. Kryteria podziału 0,4% rezerwy zostały zamieszczone na stronie internetowej Ministerstwa Edukacji Narodowej (zakładka finansowanie edukacji-subwencja ogólna dla JST). W „Kryteriach...” uwzględniono m.in. dofinansowanie wyposażenia szkół i placówek publicznych (w sprzęt szkolny i pomoce dydaktyczne) oraz dofinansowanie remontów bieżących sanitariatów w gimnazjach publicznych.

Ponadto informuję, iż Ministerstwo Edukacji Narodowej planuje przygotowanie projektu ustawy o finansowaniu zadań oświatowych. Projekt ustawy wraz z oceną skutków regulacji został wpisany do Wykazu Prac Rady Ministrów. W przepisach nowej ustawy o finansowaniu zadań oświatowych planuje się określenie ogólnych zasad podziału części oświatowej subwencji ogólnej. Projektowane rozwiązania są konsultowane z jednostkami samorządu terytorialnego oraz innymi zainteresowanymi partnerami.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Marzena Machałek
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jerzego Wcisły

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Mariusza Błaszczaka

4 lipca 2016 r. zawieszono mały ruch graniczny z Ukrainą i rosyjskim obwodem kaliningradzkim. Jako przyczynę zawieszenia małego ruchu granicznego podano troskę o bezpieczeństwo w Polsce w okresie szczytu NATO oraz w czasie Światowych Dni Młodzieży. Choć trudno było, nawet Panu Ministrowi, wskazać zagrożenia powodowane przez MRG, łudziliśmy się, że po zakończeniu wspomnianych wydarzeń ograniczenia zostaną usunięte. Dlatego szokiem była decyzja o przywróceniu małego ruchu granicznego tylko z Ukrainą i utrzymaniu zawieszenia MRG z Rosją. Jednocześnie rząd ciągle zapewniał, że ma zamiar przywrócić mały ruch graniczny z obwodem kaliningradzkim. I tak np. we wrześniu 2016 r. podczas III Wschodniego Kongresu Gospodarczego w Białymstoku podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Marek Ziółkowski wprost zapowiedział przywrócenie małego ruchu granicznego. Z biegiem czasu okazywało się jednak, że ta jaskółka żadnej wiosny nie czyni. Dlatego 27 lutego tego roku przekazałem pani premier Beacie Szydło petycję w sprawie przywrócenia małego ruchu granicznego podpisaną przez ponad 4 tysiące mieszkańców regionu nadgranicznego, głównie Elbląga i Braniewa. Wiem, że także wiele samorządów przyjęło stanowiska, w których apeluje o przywrócenie małego ruchu granicznego. W odpowiedziach na moje oświadczenia, a także na pismo do pani premier, powtarzano tezy o militaryzacji obwodu kaliningradzkiego, groźbie cyberataków, działaniach wywiadowczych i innych wirtualnych, bo nieznajdujących potwierdzenia w faktach, zagrożeniach. Przecież nikt rozsądny nie uwierzy, że Rosjanie mogą korzystać z uprawnień w ramach MRG, by szpiegować w Polsce.

Jednocześnie bagatelizowano znaczenie kontaktów bezpośrednich dla rozwoju regionów przygranicznych i dla poprawy relacji między Rosjanami i Polakami, czyli to, co jest istotą idei małych ruchów granicznych. Nie ma wątpliwości, że zamknięcie małego ruchu granicznego zlikwidowało wiele aktywności międzyregionalnych realizowanych przez różne grupy, stowarzyszenia, a nawet samorządy. Zamknięcie małego ruchu granicznego uniemożliwiło mieszkańcom subregionu korzystanie z handlu przygranicznego i ograniczyło funkcjonowanie po polskiej stronie wielu usług adresowanych do klientów z Rosji. Oczywiście mieszkańcy strefy nadgranicznej stracili na tym materialnie. Rząd wydaje się z tego powodu cieszyć. Tylko czy słusznie? Przypomnę więc, że nie rozmawiamy o przestępcach, ale o mieszkańcach regionu zaliczanego do najuboższych w Polsce i w Unii Europejskiej – peryferyjnie położonego, o najwyższym poziomie bezrobocia w kraju. Tu trudno znaleźć jakąkolwiek pracę, trudniej niż np. dobrze płatną posadę w Warszawie. Statystyki już odnotowują kilkunastoprocentowy spadek liczby przyjazdów Rosjan do Polski i około 50-procentowy spadek liczby wyjazdów Polaków do obwodu kaliningradzkiego. Niestety okazuje się, że polskiego rządu te argumenty nie interesują.

W ostatnich dniach w mediach pojawiły się informacje, że rząd Prawa i Sprawiedliwości w ogóle nie zamierza przywracać małego ruchu granicznego z powodu rosnącej militaryzacji obwodu kaliningradzkiego oraz podwyższonej aktywności służb specjalnych i innych resortów siłowych. Pytam w związku z tym, czy polski rząd zamierza przywrócić mały ruch graniczny z obwodem kaliningradzkim, czy nie zamierza, a jeżeli zamierza, to jakie warunki muszą być spełnione, by mały ruch graniczny został przywrócony. Jeżeli jednak nie zamierza przywracać małego ruchu granicznego, pytam dlaczego. Proszę o sprawdzalne, potwierdzone faktami, a nie wirtualne, wymyślone powody.

W jaki sposób rząd polski zrekompensuje kilkuset tysiącom obywateli koszty nabycia zezwoleń na przekraczanie granicy w ramach MRG, które z winy polskiego rządu straciły ważność? Czy polski rząd nie obawia się, że gesty nieprzyjazne wobec Rosji skutkować będą działaniami godzącymi w interesy Polski, w tym głównie regionów nadgranicznych? Przypomnę, że kilka dni temu Rosjanie poinformowali, że będą analizowali, czy budowa ka-

nału przez mierzeję nie godzi w ich interesy. Nigdy przedtem takich oświadczeń ze strony Rosji nie było. Wręcz przeciwnie – otrzymywaliśmy wiele sygnałów, że są tej inwestycji przychylni. Może się okazać, że Rosjanie znajdą sposób, by w odwecie za politykę polskiego rządu zatrzymać tę budowę, co może oznaczać, że nie powstanie wokół Elbląga co najmniej 2 tysięcy miejsc pracy, które mają być efektem nie samej budowy kanału, ale rozwiniętej dzięki niemu wymianie handlowej właśnie z Kaliningradem.

Nie znajdując żadnych uzasadnionych powodów do zamykania małego ruchu granicznego, pytam wprost: czy subregion Zalewu Wiślanego, subregion Braniewa, Elbląga, Bartoszyce, Lidzbarka Warmińskiego ma płacić, gdyż wstrzymane zostały możliwości rozwojowe, tylko dlatego, że Prawo i Sprawiedliwość ma jakiś wewnętrzny uraz, uraz na punkcie Rosji?

Jerzy Wcisła

Odpowiedź

Warszawa, 8 maja 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatora RP Pana Jerzego Wcisły, złożone podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 30 marca 2017 roku, w sprawie *przywrócenia małego ruchu granicznego*, przekazane przy piśmie Marszałka Senatu RP z dnia 5 kwietnia 2017 roku (sygn. BPS/043-38-955/17) uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie należy wskazać, że Rząd Rzeczypospolitej Polski (RP) dostrzega i docenia oczywiste korzyści pochodzące z realizacji umów o małym ruchu granicznym z sąsiadami, niemniej utrzymywanie ułatwień w przekraczaniu granicy dla cudzoziemców nie może mieć charakteru bezwarunkowego, zwłaszcza w sytuacji nasilania się w ostatnim czasie zjawisk stanowiących zagrożenia dla bezpieczeństwa Polski oraz całego regionu. Rosnąca militaryzacja Obwodu Kaliningradzkiego, wskazywana w dotychczasowych odpowiedziach na wystąpienia Pana Senatora dotyczące przywrócenia małego ruchu granicznego, dostrzegana jest nie tylko przez polskie organy administracji publicznej, ale również przez służby innych państw regionu – przykładem może być opublikowany w dniu 3 kwietnia 2017 roku raport służby litewskiego wywiadu i kontrwywiadu (cywilne i wojskowe) na temat zagrożeń. W opracowaniu tym wskazano, że Obwód Kaliningradzki jest jednym z najbardziej zmilitaryzowanych obszarów w Europie. Militaryzacji towarzyszą również inne działania wpływające na kształt stosunków bilateralnych – należy chociażby wskazać na treść przemówienia ambasadora Federacji Rosyjskiej wygłoszonego w dniu 6 marca 2017 roku na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim podczas obchodów piętnastolecia umowy o współpracy między Warmią i Mazurami a Obwodem Kaliningradzkim, który stwierdził m.in., że Polska nie uznając aneksji Krymu utrudnia normalizację wzajemnych relacji.

Zawieszenie umowy o małym ruchu granicznym nie jest i nie może być postrzegane jako jedyne działanie zmierzające do podniesienia poziomu bezpieczeństwa Polski w związku z zagrożeniami płynącymi z Obwodu Kaliningradzkiego. Do kluczowych przedsięwzięć w tym zakresie trzeba zaliczyć dążenie do wzmocnienia tzw. wschodniej flanki Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, czy też starania Polski na forum Unii Europejskiej (UE) zmierzające do utrzymania stanowczego kursu w polityce UE

wobec Rosji w związku z jej działaniami na Ukrainie. Różnorodny charakter zagrożeń, które mogą destabilizować sytuację w regionie wymaga zastosowania odpowiednich instrumentów, które zastosowane łącznie przyczyniają się do rzeczywistej poprawy bezpieczeństwa Polski.

Ponadto należy wskazać, że zawieszenie małego ruchu granicznego pozwala polskim służbom i organom administracji publicznej na bardziej wnikliwe i częstsze weryfikowanie cudzoziemców starających się o możliwość wjazdu na terytorium RP, co bez wątpienia przyczynia się do poprawy bezpieczeństwa. Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Federacji Rosyjskiej o zasadach małego ruchu granicznego przewiduje wydawanie mieszkańcom strefy przygranicznej zezwolenia uprawniającego do wielokrotnego wjazdu, wyjazdu i pobytu w strefie przygranicznej państwa drugiej Strony. Stosownie do art. 4 ust. 1, 2 i 3 ww. umowy pierwsze zezwolenie uprawniające mieszkańca strefy przygranicznej Państwa jednej ze Stron do wjazdu i pobytu w strefie przygranicznej wydawane jest na 2 lata, a kolejne tego typu zezwolenie na 5 lat. Trzeba w tym miejscu zauważyć, że wjazd na terytorium RP jest również możliwy na podstawie wiz, których cel wydania pozostaje precyzyjnie określony, a okres ważności dokumentu musi być z nim skorelowany i co do zasady nie może przekroczyć 1 roku. W rezultacie, w przypadku osób ubiegających się o możliwość wjazdu na terytorium RP na podstawie kolejnej wizy, organy administracji publicznej zaangażowane w postępowanie wizowe mają możliwość ponownego dokonania weryfikacji cudzoziemców pod kątem stwarzania przez nich potencjalnych zagrożeń dla bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej znaczenia małego ruchu granicznego z Obwodem Kaliningradzkim dla rozwoju społeczno-gospodarczego subregionu należy wskazać, że według szacunków Głównego Urzędu Statystycznego (GUS) w latach 2014–2016 wydatki cudzoziemców przekraczających polsko-rosyjską granicę były najwyższe w I kwartale 2014 roku i od tego czasu systematycznie spadają. Nie można zatem utożsamiać zmniejszenia wartości zakupów towarów i usług w Polsce jedynie z zawieszeniem funkcjonowania umowy o zasadach małego ruchu granicznego. Też tej przeczą również dane z 2016 roku. Najniższy poziom wydatków cudzoziemców odnotowano bowiem w I kwartale 2016 roku (105,6 mln zł), na podobnym, niskim poziomie pozostawały również wydatki w II kwartale tego roku (109,1 mln zł). Zauważalny wzrost nastąpił w drugiej połowie 2016 roku, a zatem już po zawieszeniu małego ruchu granicznego. W tym okresie cudzoziemcy przekraczający granicę z Obwodem Kaliningradzkim wydawali w Polsce około 123 mln zł na kwartał. W świetle danych GUS wydaje się, że w przypadku mieszkańców Obwodu Kaliningradzkiego funkcjonowanie małego ruchu granicznego nie jest decydującym czynnikiem wpływającym na wartość wydawanych w Polsce środków.

Także informacje o wartości rachunków zarejestrowanych na polsko-rosyjskich przejściach granicznych w ramach systemu TAX FREE (rachunki te, mogą być przedstawiane tylko i wyłącznie przez cudzoziemców) potwierdzają, że w 2016 roku zainteresowanie zakupami w Polsce było najniższe w I kwartale (wartość zarejestrowanych rachunków wyniosła blisko 28,4 mln zł). W drugim i trzecim kwartale tego roku wartość rachunków wzrosła odpowiednio do 38,4 mln zł i 37,5 mln zł, a w ostatnim kwartale osiągnęła wartość przeszło 42,6 mln zł.

Przedstawiając dane statystyczne dotyczące skutków zawieszenia umowy o funkcjonowaniu małego ruchu granicznego nie można pominąć informacji o liczbie spraw prowadzonych w związku z przestępstwami granicznymi, zwłaszcza z przemytem. Należy wskazać, że ww. liczba spraw znacząco spadła – w pierwszym półroczu 2016 roku wystawiono przeszło 3,7 tys. mandatów oraz wszczęto 10,4 tys. spraw karnoskarbowych, w drugiej połowie 2016 roku wystawiono natomiast około 2,5 tys. mandatów i wszczęto 5,8 tys. ww. spraw.

Podsumowując trzeba wskazać, że decyzja o utrzymaniu zawieszenia małego ruchu granicznego z Obwodem Kaliningradzkim stanowiła odpowiedź na działania, które pozostają realnymi zagrożeniami dla bezpieczeństwa porządku publicznego w Polsce. Nie należy jej zatem odczytywać jako sygnału świadczącego o wrogości w stosunku do Federacji Rosyjskiej. Warto również pamiętać, że mieszkańcy Obwodu Kaliningradz-

kiego mają możliwość do odwiedzania Polski i jak wynika ze statystyk Straży Granicznej korzystają z niej. Warunki na jakich Rosjanie przekraczają granicę, ze względu na przytoczone powyżej okoliczności, muszą przede wszystkim odpowiadać potrzebie zapewnienia bezpieczeństwa na terytorium RP.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. dr Jakub Skiba
Sekretarz Stanu